T. LOBSANG RAMPA

POVESTEA unui LAMA TIBETAN

EDITURA ROTARY

T. LOBSANG RAMPA

POVESTEA UNUI LAMA TIBETAN

Traducerea: ELENA ROTARU

EDITURA ROTARY
București
1993

OMUL MISTERULUI
EDGAR CAYCE
de Joseph Millard

„Nimic nu este mai frumos în viața noastră decît misterul" – Albert Einstein

Multitudinea posibilităților de investigare a spiritului uman, fără delimitări de timp și spațiu, călătorii în universul cosmic, dar și cotidianul unei existențe comune – viața de familie, afaceri, detectivi, cinematografie, petrol, credința creștină, budism – toate se întîlnesc în paginile acestei cărți neobișnuite.

Cartea se citește într-un ritm alert, dintr-o suflare dar îți furnizează material de meditație pentru o viață, abordînd parapsihologia, domeniu care își propune să exploreze și să dea o interpretare în termenii raționalității științifice, legilor și fenomenelor neexplicate ale naturii, care se asociază puterilor ce există latent în ființa umană.

SECRETELE AUREI
de T. LOBSANG RAMPA

Mesajul acestei cărți este acela de a ne iniția în efectuarea călătoriilor astrale. Scrisă sub forma unor lecții avînd un caracter special este destinată celor care se interesează cu adevărat, sincer de misterele vieții. Autorul ei este un călugăr și medic lamaist tibetan plecat în occident după cucerirea Tibetului de către chinezi, el însuși un mare inițiat, care încearcă să convingă Occidentul de importanța vieții spirituale, a spiritului uman localizat în subconștient și depozitar al tuturor amintirilor din viața actuală și din cele anterioare.

Concluzia care se desprinde din cărțile lui T. Lobsang Rampa este clară: cu puterea gîndului poți stăpîni lumea, nu cu armele atomice.

1

Vârfurile despădurite ale munților Himalaya se decupau brutal pe violetul cerului tibetan. Soarele apusese ascuns în spatele acestei mase titanice, aruncând luciri scânteietoare și irizante asupra vârtejurilor de zăpadă, care suflau continuu pe culmile înalte. Aerul era clar ca cristalul și vizibilitatea aproape infinită.

În primul moment, ținutul înghețat și pustiu, părea total lipsit de viață. Nimic nu mișca, nimic nu fremăta, în afara lungii fâșii înzăpezite din zona culmilor. Părea că nimic nu poate să existe în singurătatea acestor munți. Nici un fel de viață nu părea să fi fost posibilă pe aceste meleaguri, din cele mai vechi timpuri.

Numai obișnuiții locului puteau să ghideze pașii în aceste locuri aspre și sălbatice, unde se puteau zări intrări umbrite către o grotă sumbră și lugubră, care nu era decât vestibulul unei mulțimi de tunele și de camere, care înconjurau acest auster lanț muntos.

De mai multe luni, călugării lama părăsiseră Lhassa și parcurgeau sute de kilometri până să ajungă să depună undeva vechile lor secrete pentru a putea fi protejate de vandalii chinezi și de trădătorii comuniști tibetani.

Astfel că, după eforturi și suferințe infinite, purtând statuile aurite, s-au îndreptat spre inima muntelui.

Obiecte sacre și scrieri deosebit de vechi, preoții cei mai respectabili și cel mai bine instruiți se aflau aici în siguranță.

După mai mulți ani, știindu-se că invazia chineză era iminentă, Preoții credincioși, loiali, erau periodic adunați

în conclavuri solemne pentru a alege și desemna pe aceia care urmau să preia noul și îndepărtatul lăcaș.

Preot după preot fu pus la încercare, trecutul său fu examinat, astfel încât să poată fi ales omul cel mai demn și cel mai evoluat pe plan spiritual. Oameni pe care formațiunea lor și credința îi făcea capabili să reziste celor mai grele torturi, pe care chinezii ar fi putut să le aplice, fără să trădeze.

Astfel, părăsind Lhassa ocupată de comuniști, sosiră în noul lor lăcaș. Nici un avion purtător de bombe nu ar fi fost capabil să zboare la această altitudine.

Nici o armată inamică n-ar fi putut rezista în această regiune aridă, stâncoasă, cu blocuri de granit mișcătoare și prăpăstii abisale. Înălțimea diminua oxigenul și numai un popor robust de munteni putea să respire acolo.

Era, în fine, sanctuarul piscurilor unde domnea PACEA, pacea în timpul căreia preoții trudeau să asigure viitorul, să păstreze știința veche și să pregătească timpul când Tibetul ar putea să se ridice și să se elibereze de agresori.

Cu milioane de ani înainte, aceste locuri erau un lanț de vulcani care scoteau flăcări, roci și lavă la suprafața Pământului în formare. Lumea era atunci fluibilă, era preludiul unei ere noi. La capătul nenumăraților ani flăcările se potoliră și rocile se răciră. Lava scursă pentru ultima oară și jeturile gazoase, venite din profunzimea pământului săpară canale și tuneluri expulzând reziduri în aer, căderi de pietre dure ca stânca și marcând urme de metale. Uneori apăreau izvoare de apă, pure strălucind ca un rai de lumină.

Secole după secole, tunelele și grotele rămăseseră golite de viață, dezolate și solitare cunoscute numai de călugării lama capabili să călătorească astral. Călătorii în astral parcurseră țări în căutarea unui refugiu de acest gen. În prezent când teroarea apăsa asupra Tibetului, culoarele de odinioară erau populate de elita unui popor evoluat spiritual, de un popor destinat să se evidențieze când timpurile i-ar fi permis.

Atunci când primii călugări, aleși cu grijă, luau drumul nordului pentru a pregăti un lăcaș în inima muntelui, alții rămași la Lhassa pregăteau în mare secret transportarea bunurilor sfinte.

Urmând un fir de apă, în grupuri restrânse, ocrotiți de întuneric, se îndreptau către un loc îndepărtat, campând pe malurile sale în așteptarea tovarășilor de drum.

În „noua așezare", un „Ordin Nou" fusese stabilit, „Școala de Salvare a Cunoașterii" și bătrânul Abate care o dirija, un călugăr foarte savant, de peste o sută de ani, cu prețul unor suferințe inimaginabile, reușise să ajungă până la grotele din inima munților.

El era însoțit de oamenii cei mai evoluați ai țării „Lama Telepatici", „Clarvăzători" și „Înțelepți de Mare Memorie". Încet, pe o perioadă de mai multe luni, ei se cățăraseră din ce în ce mai sus, în munte, unde aerul se rarefia odată cu altitudinea. Uneori bătrânețea nu le permitea să parcurgă mai mult de o milă pe zi, pentru că trebuiau să evite căderea rocilor și să se opună vântului, care bătea atât de puternic, încât robele le erau insuficiente. Câteodată, câte o crevasă îi obliga să facă un ocol lung și greu. Aproape o săptămână, bătrânul Abate a trebuit să rămână într-un cort din piele de yak, foarte strâmt, unde se aflau ierburi și leacuri, care îi furnizau oxigenul vital pentru plămânii și inima sa chinuită. Apoi, cu o forță supraomenească, continuă această cumplită călătorie.

În fine, ajunseră la destinație. Numărul lor fusese mult diminuat, căci mulți căzuseră pe drum. Puțin câte puțin se acomodară acestei schimbări. Scribii țineau o riguroasă și meticuloasă evidență a tuturor întâmplărilor călătoriei, iar sculptorii, din blocuri mari de piatră, au făcut bucăți pe care să le poți ține în mână, imprimate cu datele provenite de la scribi. Clarvăzătorii au studiat viitorul prezicându-l pe cel al Tibetului și al altor țări.

Acești oameni, de o puritate absolută, erau în contact cu Cosmosul și Annales Akashiques care informau asupra trecutului, prezentul imediat al lumii întregi și toate probabilitățile viitorului. Călugării telepatici erau foarte

ocupați; ei trimiteau mesaje altora în Tibet, și păstrau contactul telepatic cu ceilalți din Ordin, dispersat în cele patru colțuri ale lumii; ei păstrau contactul cu Mine!

– Lobsang, Lobsang!

Apelul îmi atinse urechile, scoțându-mă din visare. Mesajele telepatice nu mă impresionau, îmi erau mai familiare ca telefonul; diferite într-un sens. M-am destins și m-am așezat în poziția Lotus, punându-mi spiritul în stare de receptivitate și corpul într-o stare de confort. Apoi, pregătit să primesc mesajele telepatice, am așteptat. Un timp, nu se produse nimic, un ușor „sondaj" ca și cum „cineva" mă privea în ochi și zărea..." Ce zărea? Fluviul tulbure care era Detroit și înaltele zgârie-nori ale orașului cu același nume, Detroit. Data de pe calendarul din fața mea era 9 aprilie 1960. Din nou, ... nimic. Deodată, ca și cum acel „cineva" luase o decizie, vocea se făcu auzită din nou:

– Lobsang. Ai suferit mult. Te-ai descurcat bine, dar ai încă o sarcină de îndeplinit.

Avu loc o pauză, ca și cum oratorul ar fi fost brusc întrerupt și așteptam cu inima strânsă să-mi completez informațiile. Aveam destule de schimbat în existența mea. În timp ce așteptam am fost captat de gândurile telepatice emise de cei care se aflau în apropierea mea. Tânăra care bătea nerăbdătoare din picior la sosirea autobuzului sub fereastra mea: „Oh, autobuzele astea sunt cele mai proaste din lume. El nu va mai sosi niciodată?" sau omul care aducea un pachet la casa vecină: „Oare aș putea să îndrăznesc să cer mai mult patronului? Millie va fi furibundă dacă nu-i voi da curând banii!" În momentul în care mă întrebam cine era „Millie" – insistenta voce interioară se făcu din nou auzită.

– Lobsang! Decizia noastră este luată. A venit momentul să te apuci de scris. Cartea ta viitoare va fi o sarcină esențială. Va trebui să insiști asupra acestui punct: faptul că o ființă umană, poate să se integreze în corpul alteia, cu conștiințământul total al acesteia din urmă.

Am tresărit de neliniște și am făcut să se rupă contactul telepatic. Eu să scriu? Despre ce subiect? Eram „materie

de discuție" și asta mă mâhnea. Știam că tot ceea ce afirmasem a fi, tot ceea ce scrisesem înainte, era adevărul absolut, dar ar fi servit să alimenteze presa de scandal. Sarcina era deasupra forțelor mele. Eram mișcat, profund descumpănit, speriat, ca un om așteptându-și execuția.

– Lobsang!

Vocea telepatică avea în prezent o inflexiune acerbă și acest ton tranșant acționa ca un șoc electric asupra creierului meu.

– Lobsang, suntem mai apți decât tine să facem un jurământ. Tu ești luat de angrenajul trudei din Occident. Noi, care nu suntem amestecați în nimic, judecăm situația la justa ei valoare. Tu nu cunoști decât știrile locale, în timp ce noi, avem asupra întregului univers o viziune de ansamblu.

Umil și fără să scot o vorbă așteptam urmarea mesajului, recunoscând că „Ei" știau evident calea de urmat. La capătul unui moment, vocea se ridică din nou: „Tu ai suferit destul, pe nedrept, pentru o cauză dreaptă. Munca ta anterioară a fost pentru mulți oameni o sursă de binefacere, dar ești bolnav și incapabil de a avea o judecată lucidă asupra chestiunii din viitoarea ta carte."

Ascultându-l, mi-am luat globul meu de cristal și l-am ținut în fața mea, pe stofa sa, de culoare închisă. Rapid, sticla deveni mată și albă ca laptele. O despicătură apăru și norii albi se dădură la o parte ca perdelele care se deschid, pentru a lăsa să intre lumina zorilor. Vedeam în depărtare vârfurile înzăpezite ale Himalayei, care se îndreptau spre cer. Încercam o senzație de cădere atât de intensă, încât stomacul îmi ajunsese în piept. Peisajul se mări. Zărisem grota.

Un patriarh foarte, foarte bătrân, era așezat pe un covor din lână de yak. În ciuda rangului său înalt – era un Preot – călugăr – era simplu îmbrăcat, într-o robă învechită și cârpită, care părea tot atât de bătrână ca și el. Fruntea sa înaltă și bombată lucea ca un pergament și pielea mâinilor sale zbârcite descoperea oasele de dedesubt.

Era o figură venerabilă, nimbată de o puternică aură și respirând liniștea inefabilă pe care o dă veritabila

cunoaștere. În jurul lui, formând un cerc al cărui centru era el, șapte lama de rang înalt erau așezați într-o atitudine de meditație, cu palmele ridicate și degetele întrepătrunse, gestul memorial și simbolic. Capetele lor, ușor înclinate erau toate întoarse spre mine. Grație globului meu de cristal, aveam senzația de a fi așezat în picioare în fața lor în aceeași peșteră vulcanică. Conversam ca și cum un contact fizic era stabilit între noi.

– Ai îmbătrânit mult, îmi zise unul.

– Cărțile tale au adus bucuria și lumina unui mare număr de oameni. Nu te lăsa descurajat de gelozia și de reaua credință a unora, îmi zise altul.

– Minereul de fier poate crede că este torturat fără rațiune în furnal, zise al treilea, dar când lama de oțelul cel mai fin, reflectă această tortură, el înțelege rațiunea.

– Ne pierdem timp și energie, spuse Bătrânul Patriarh. Inima sa e bolnavă. Noi nu trebuie să cerem prea mult de la forțele sale și de la sănătatea sa, căci are în față o sarcină deja trasată.

Din nou de făcu liniște. De această dată era o liniște binefăcătoare, căci Lama Telepatici trimiteau către mine energie vitală, care îmi era atât de necesară după ce avusesem al doilea atac de tromboză coronariană. Viziunea pe care o aveam în fața ochilor, viziunea din care se părea că fac parte, deveni mai luminoasă, aproape mai luminoasă decât realitatea.

Apoi, Bătrânul Om ridică ochii și vorbi: „Fratele meu, spuse el, – termen care era o onoare, într-adevăr, chiar dacă și eu fusesem călugăr, – noi va trebui să relevăm următoarele adevăruri: este știut că un „eu" poate părăsi voluntar corpul său și poate să permită altui „eu" să se integreze și să reanime corpul golit. Concretizarea acestui fapt este sarcina care-ți revine."

Acesta a fost un șoc. E într-adevăr sarcina mea? Niciodată n-aș fi dorit să divulg asemenea subiecte, preferând să păstrez tăcerea, chiar când aș fi putut să trag avantaje materiale din asemenea revelație.

Estimam că Occidentul este orb în materie de esoterism, că cea mai mare parte a oamenilor ignoră

existența acestor lumi oculte. Majoritatea „ocultiștilor" pe care i-am întâlnit, nu știau mare lucru în acest domeniu și o cunoaștere incompletă este un lucru periculos. Introspecția mea a fost întreruptă de Călugăr:

– „Cum știi, noi suntem în zorii unei Ere Noi, a unei ere în care este prevăzut că omul va fi purificat de impurități și va trăi în pace cu el și cu alții. Populațiile se vor stabiliza, ele nu vor crește și nu se vor diminua, ele vor fi puse în stare de război, căci o țară din ce în ce mai populată va trebui să recurgă la arme pentru a obține un spațiu vital mai mare. Noi vom dori ca oamenii să știe cum un corp poate să fie înlăturat la fel ca un vechi veșmânt, pe care posesorul nu-l mai poate folosi și transmis la un altul care are nevoie de acest corp într-un scop special, particular.

Am tresărit involuntar. Da, eram la curent cu toate aceste lucruri, dar nu mă așteptam să trebuiască să le expun în scris. Această idee îmi făcu frică.

Bătrânul Călugăr avu un scurt surâs și spuse:

– Cred că această idee, această misiune, nu-ți place, Fratele meu. Totuși, chiar în Occident în ceea ce se numește legea creștină, s-au constatat numeroase cazuri de „posesiune". Dar este regretabil ca aceste cazuri să fie considerate cazuri nefaste sau manifestări ale magiei; ele nu fac decât să reflecte atitudinea acelora care sunt puțin versați în materie.

Sarcina ta va fi de a scrie într-un fel în care, cei care au ochi să poată citi și cei care sunt pregătiți să poată ști.

„Sinuciderea", gândii eu. Oamenii vor recurge la sinucidere până la a scăpa de datoriile lor, de grijile lor sau până a primi serviciile altora, spre a-și procura un corp."

– Nu, nu, Fratele meu, spuse bătrânul Călugăr. Ai căzut în greșeală. Nimeni nu va putea să scape de datoriile sale prin sinucidere și nimeni nu va putea să-și părăsească corpul pentru un altul, cel puțin circumstanțe speciale nu-i vor permite. Noi trebuie să așteptăm răspândirea acestei Ere Noi și nimeni nu va putea să-și abandoneze cu legitimitate corpul său înainte ca intervalul de timp care i-a fost alocat să fi luat sfârșit.

Până în prezent la aceasta nu se poate interveni decât cu permisiunea Forțelor Superioare.

Am privit oamenii care se găseau în fața mea și am observat jocul de lumină aurită din jurul capului lor și albastrul electric al înțelepciunii în aurele lor și efectul reciproc al lucirii emanând din corzile lor de argint. O viziune colorată a oamenilor dotați cu înțelepciune și puritate. Oameni austeri, ascetici, trăind la depărtare de lume, știindu-se stăpânii lor înșiși, contând numai pe ei.

„Totul este foarte simplu pentru ei, am murmurat. Ei nu sunt forțați să trăiască în freamătul lumii Occidentului."

Un vapor care se îndrepta spre Marile Lacuri, trecu sub fereastra mea spărgând gheața fluviului, care plesnea sub mașinăriile sale.

Viața occidentală? Zgomot. Vacarm. Posturile de radio urlau despre meritele uneia sau altei mărci de auto. În Noul Sălaș domnea pacea, pacea care permitea să muncești, să meditezi fără să te întrebi – ca aici – cum să câștigi mai mulți dolari.

– Fratele meu, spuse Bătrânul Om, noi trăim în bulibășeala unei țări invadate, unde, a rezista la opresiune echivalează cu a muri în urma unor lente torturi. Hrana care ne este adusă de la o distanță de 500 de km. presupune mari riscuri pentru cei care o transportă pe cărări înguste unde căderea unei pietre poate trimite un om în fundul prăpastiei. Noi trăim cu un bol de „tsampa" care ne ajunge o zi. Ca băutură avem apa râurilor de munte. Ceaiul este un lux căci este greu de procurat și nu ne face plăcere ceva pentru care alții își riscă viața. Privește cu mai multă atenție globul tău de cristal, Frate, și noi ne vom strădui să te aducem la Lhassa astăzi.

M-am ridicat din scaunul meu, aproape de fereastră și m-am asigurat că toate ușile camerei mele erau bine închise. Nu era nici un mijloc de a reduce la tăcere zgomotele fără încetare ale circulației de pe malul canadian al fluviului și zumzetul surd al Detroitului, oraș în plină activitate. Între fluviu și mine se întindea drumul național și șase linii ferate. Zgomotul? Era perpetuu. Aruncând o ultimă privire asupra acestui spectacol al

trepidantei vieți moderne, am tras storurile și m-am așezat întorcând spatele ferestrei.

În fața mea, cristalul fremătă emițând o lumină albastră, care se schimba și se întorcea în momentul în care eu mă apropiam. Când am luat globul și am atins scurt capul pentru a stabili un nou „raport", am simțit că era călduț, semn sigur al unei surse exterioare, care îi insufla un potențial energetic.

Bătrânul Călugăr mă privi cu bunăvoință și un zâmbet fugar îi lumină fața, apoi totul se petrecu ca și cum o explozie se produse. Viziunea deveni vaporoasă, pierdută, fu un caleidoscop de mii de culori disparate și de flamuri fluturânde.

Deodată, am avut impresia că s-a deschis o poartă, o poartă în cer și că eu eram pe prag.

Nu mai priveam în globul de cristal: eram acolo.

La picioarele mele, strălucind dulce în lumina serii se întindea țara mea, orașul meu Lhassa, ghemuit la adăpostul munților puternici; Fluviul Fericit curgea rapid de-a lungul văii verzi. Din nou am încercat o nostalgie amară. Toate urile, toate duritățile vieții occidentale se amestecau în mine și am crezut că inima mea va plesni.

Amintirea bucuriilor și necazurilor, a antrenamentelor riguroase pe care le-am suportat acolo, vederea țării mele natale suscitară în mine un sentiment de revoltă feroce contra lipsei de înțelegere a Occidentalilor.

Dar nu pentru plăcerea mea eram acolo! Aveam impresia că cobor lent din cer ca și cum eram într-un balon. La câteva mii de picioare pe suprafața terestră, am scos o exclamație de surpriză. Un aerodrom! Erau aerodromuri în jurul orașului Lhassa! Peisajul își pierduse aspectul său familiar și privind în jurul meu, am văzut că două noi drumuri traversau munții și se îndreptau în direcția Indiei.

Vehicule, vehicule pe roți treceau pe acolo rapid. Am coborât mai jos sub supravegherea celor care mă aduseseră aici; am văzut că sclavi sapă fundațiile, sub pază chineză înarmată.

Chiar la picioarele gloriosului Potala se etala un înspăimântător bidonville deservit printr-o rețea de drumuri de pământ.

Sârme de fier legau construcțiile dând locului un aspect eteroclit și neîngrijit. Am ridicat ochii către Potala și – pe Sfântul Buddha — am văzut că Palatul era panotat cu sloganuri comuniste chineze. Cu un sentiment de dezamăgire mi-am întors privirea. Un camion apăru pe drum, mă traversă dintr-o parte în alta căci eram în corpul astral, fantomal și fără substanță – și se opri trepidând câțiva metri mai departe. Megafoanele începură să urle din toate colțurile – și la ordinele emise de aceste voci aeriene, locul unde mă aflam fu rapid invadat de mulțime.

Soldații chinezi urlau dând din mâini și coborâră târând după ei cinci călugări. Cu rapiditate, căci gărzile de ocnași chinezi înarmate cu puști și baionete, loveau pe cei pe care îi târau. Mulțimea, tibetani și coloni chinezi, venită fără voie, părea deprimată și obosită. Ea se agita cu nervozitate ridicând cu picioarele mici nori de praf deși.

Cei cinci călugări slabi și însângerați, fură aruncați cu brutalitate în genunchi. Am recunoscut pe unul din ei, al cărui glob ocular, smuls din orbita sa, atârna pe obraz. O liniște se așternu asupra mulțimii în timp ce un jeep, de marcă rusească părăsea o clădire pe care era scris: „Departamentul de Administrație Tibetană" și rula în goană pe șosea.

Toată lumea împietri când mașina făcând împrejurul asistenței se opri la șase metri în spatele camionului.

Soldații făcură „drepți" și un chinez cu un aer arogant coborî din jeep. Un soldat se îndreptă spre el; derula o sârmă în mers.

Apoi, ajuns în fața personajului salută și întinse un microfon. Guvernatorul sau Administratorul, cum s-o fi numit, aruncă în jurul său o privire disprețuitoare, înainte de a începe să vorbească în fața aparatului.

– Ați fost adunați aici, spuse el, pentru a fi martori la execuția acestor cinci călugări reacționari cu idei subversive. Nimic nu va fi obstacol în fața mersului

glorios al poporului chinez, sub președinția competentă a tovarășului Mao.

El se întoarse și megafoanele plasate în vârful camionului se puseră în mișcare. Guvernatorul făcu semn unui soldat, care purta o sabie lungă curbată. Acesta înaintă spre primul captiv îngenunchiat și legat fedeleș în fața lui. Un moment rămase imobil, cu picioarele desfăcute pipăind cu degetul cel mare trăgaciul. Satisfăcut, luă poziție și atinse gâtul omului. Apoi ridică deasupra corpului său arma a cărui lamă străluci în soare și apăsă. Se auzi un zgomot surd, urmat de un „crach" ascuțit și capul omului sări, urmat de un val de sânge care se scurse.

În timp ce corpul decapitat fremăta, fu auzit deasupra pământului prăfos, Guvernatorul, care strigă de sus:

– Astfel pier toți dușmanii comunismului!

Călugărul cu ochiul scos, privi cu demnitate capul și strigă cu o voce puternică:

— Trăiască Tibetul! Pentru gloria lui Buddha, el va reînvia!

Un soldat alergă să-și ia baioneta, dar un gest al Guvernatorului îl opri. Cu fața convulsionată de furie urlă:

– Insulți gloria poporului chinez?

Pentru asta vei muri lent.

Și întorcându-se spre soldați strigă noi ordine. Oamenii se dispersară. Doi alergară spre o clădire vecină și reveniră încărcați de sfori. Unii îi aplicau lovituri cu frânghiile, alții îi înfigeau cuțite în mâini și picioare. Guvernatorul mergea în lung și-n lat strigând că vin alți tibetani pentru a asista la scenă. Difuzoarele reîncepură să urle și camioanele militare apărură, aducând oameni, femei și copii pentru „a vedea dreptatea camarazilor chinezi". Un soldat lovi fața călugărului cu patul puștii, făcând să-i strălucească ochii și zdrobindu-i nasul.

Guvernatorul, nemișcat, aruncă un ochi la ceilalți trei călugări rămași nemișcați în praf, în tot acest răstimp.

– Omorâți-i, spuse el, cu un glonte în ceafă și lăsați-le cadavrele în drum!

Un soldat înaintase și-și scoase pistolul. Punându-l chiar în dosul urechii unui călugăr, apăsă pe trăgaci. Omul căzu în față, creierul său se răspândi pe pământ. Nepăsător, soldatul se apropie de al doilea călugăr și-l doborî în același fel. În momentul în care mergea să-l omoare pe al treilea, un tânăr soldat spuse:

– Lasă-mă pe mine, camarade, căci eu n-am omorât încă.

Tânărul soldat ieși din rânduri tremurând de nerăbdare să-i ia locul. Scoțând revolverul, îl îndreptă spre călugăr, închise ochii și apăsă pe trăgaci. Glonțul traversă obrazul victimei și răni piciorul unui spectator tibetan.

– Încearcă din nou, spuse alt soldat, și ține ochii deschiși.

Dar mâna executorului tremura, nu numai de frică, dar și de rușine, văzându-l pe Guvernator, care îl observa cu nemulțumire, pentru că ratase tragerea.

– Pune țeava revolverului în ureche și trage, spuse Guvernatorul.

Încă odată, tânărul soldat se apropie de condamnat, îi înfundă cu brutalitate țeava armei în ureche și apăsă pe trăgaci. Călugărul se prăvăli înainte, mort de această dată, alături de camarazii săi. Mulțimea devenise mai densă; aruncând o privire în jurul meu am văzut că, călugărul, vechiul meu prieten, fusese atașat unui jeep, de un braț și de piciorul stâng. Celălalt braț și celălalt picior erau legate de camion. Un soldat chinez, surâzând, urcă în jeep și puse motorul în funcțiune. Foarte lent, pe cât îi fu posibil, el porni mașina. Brațul călugărului se întinse, rigid ca o bară de fier; se auzi un scrâșnet și brațul fu smuls din umăr. Jeepul continuă să avanseze. Osul piciorului se rupse la rândul său și piciorul drept al omului fu smuls din trunchi. Jeepul se opri, Guvernatorul se urcă; apoi se îndepărtă, trăgând corpul însângerat al muribundului.

Soldații se cățărară în camionul care demară trăgând după el piciorul și brațul însângerate.

Când m-am întors, bulversat până la lacrimi, am auzit, în spatele unei construcții, un strigăt de femeie urmat de un râs grosolan.

Deasupra mea, era cerul întunecat, nocturn, presărat de puncte luminoase care constituiau alte lumi, care, știam asta, erau locuite de un număr mare de locuitori.

Mă întrebam câte dintre ele erau tot atât de feroce, ca acest pământ? În jurul meu zăceau cadavre. Cadavre fără mormânt. Cadavre pe care aerul înghețat al Tibetului le apăra până când vulturii pleșuvi și alte sălbăticiuni s-ar fi hrănit cu ele; nici un câine n-ar fi putut să ajute la această muncă, căci chinezii îi omorâseră pentru a-i mânca. Nu mai era nici țipenie de om în templele de la Lhassa. Toți fuseseră trimiși la moarte. Moartea? În ochii invadatorilor comuniști, viața unui tibetan nu avea valoare nici cât un fir de iarbă. În lumina palidă a crepusculului, sloganurile grosolane ale chinezilor, se pierdeau în umbre și deveneau invizibile. Un proiector montat pe Mormintele Sacre, răspândea în Valea Lhassa o lumină crudă ca o privire rea. Chakpori școala mea de medicină, părea posomorâtă și părăsită. Din vârful ei veneau frânturile unui cântec chinez cu cuvinte obscene. Rămăsei un moment într-o contemplație profundă. Și, deodată, o voce zise: „Fratele meu, trebuie să te îndepărtezi de prezent, căci ai fost mult timp absent. Privește bine în jurul tău când te ridici."

Lent, mă ridicai în aer ca un puf de scaiete purtat de o briză vagaboandă. Luna era sus în acest moment și scălda cu o lumină pură Valea și vârfurile munților. Morții fără mormânt zăceau în poziții grotești, conservați de frigul etern. Unii erau în poziție de rugăciune, alții dezbrăcați de orice veșmânt aveau gambele însângerate de explozia bombelor.

Am zărit o Statuie Sacră, intactă, și contemplând-o cu compasiune, îmi părea nebunia ucigașă a oamenilor.

Pe pantele pietroase, unde călugării se agățau de versanții muntoși, am văzut că totul fusese ras de invadatori. Călugării ținuți ani de zile într-o singurătate tenebroasă, deveniseră orbi aproape, când veniră în contact cu lumina soarelui, care se strecura în chiliile lor. Fiecare dintre ei, sau aproape, erau întinși morți în fața locuinței lor minate.

Eram incapabil să văd mai mult. Un carnagiu? Asasinarea fără nici o rațiune a călugărilor inocenți și dezarmați? Mă întorsei și mă rugai celor care mă ghidau să mă îndepărteze de acest măcel.

Sarcina mea în viață era studiul aurei, o știam dintotdeauna, privind aura umană, această radiație care înconjoară complet corpul uman și care prin culorile schimbătoare, arată dacă o persoană este sau nu demnă de respect. Se putea discerne, prin culorile aurei, boala sau suferința unei ființe omenești. Toată lumea ar trebui să remarce haloul care se formează în jur. Unii pot observa „haloul fluorescent" care înconjoară cablurile de înaltă tensiune, la un moment dat. Aura umană este într-un fel, un fenomen analog. Ea dă la iveală forța vitală din interiorul individului. Artiștii, altădată, pictau o aureolă în jurul capului sfinților. Pentru ce? Pentru că ei puteau vedea aura.

După publicarea primei mele cărți, oamenii mi-au scris din toate colțurile lumii; unii dintre ei puteau să vadă și ei acum această aură.

În urmă cu câțiva ani, un doctor Kilner, care efectua cercetări într-un spital în Londra, a descoperit că el putea vedea „aura", în anumite împrejurări. El scrise o carte despre acest subiect. Știința medicală nu era pregătită să admită asemenea revelații și tot ceea ce a fost descoperit de doctor a fost ținut în secret. Eu, de asemenea, în felul meu, întreprind cercetări și imaginez un instrument care va permite oricărui medic sau savant să vadă aura unei persoane și să vindece boli „incurabile" datorită vibrațiilor ultrasunetelor.

Banii, banii sunt problema. Cercetările costă din ce în ce mai scump.

„Și în prezent, îmi spun, ei întreprind o altă chestiune, privind schimbarea corpului!"

În fața ferestrei mele izbucni un zgomot, un bubuit, care făcu să se zguduie toată casa. „Ah, m-am gândit, chinezii fac din nou manevre. Inutil să sper aici liniște." Pe fluviu sirena unui vapor de pe marile lacuri făcu să se audă

un „Muuu" melancolic, ca o vacă, care își plânge vițelul; un altul îi răspunse.

– Fratele meu!

Vocea răsună din nou și m-am grăbit să-mi îndrept atenția către cristal. Bătrânii erau așezați în cerc, Patriarhul în mijlocul lor. Ei păreau acum „epuizați" era poate, termenul exact pentru a descrie starea lor, căci emiseseră o puternică doză de energie pentru efectuarea acestui voiaj neprevăzut.

– Fratele meu, ai putut să-ți dai seama de starea în care se află țara noastră. Ai văzut mâna de fier a agresorilor. Sarcina ta, sarcinile tale, sunt clar definite și tu poți să le duci pe amândouă pentru gloria Ordinului nostru călugăresc.

Bătrânul părea obosit. El știa, ca și mine, că eu puteam, fără să-mi încalc onoarea, să refuz această misiune.

Fusesem victima neînțelegerii, în urma calomniilor pe care le răspândise un grup recalcitrant. Niciodată nu posedasem, într-un grad atât de înalt, darurile clarviziunii și ale telepatiei. Un voiaj în astral era pentru mine mai simplu decât o promenadă. Să scriu? Ei bine, da, oamenii ar putea să citească ceea ce voi scrie și chiar dacă nu toți îmi vor acorda încredere, vor fi destui, cei care fiind suficient de evoluați vor crede și vor recunoaște adevărul.

– Fratele meu, spuse încet Bătrânul, chiar și cei neevoluați și cei neluminați, vor simula că, cred, căci tu scrii opere imaginare; o parte din Adevăr va pătrunde astfel până în subconștientul lor și cine știe? – micul grăunte de adevăr se va răspândi poate în viața lor prezentă sau în cea viitoare. Astfel că însuși Domnul Buddha a prezis în parabola celor Trei Care, că „sfârșitul justifică mijloacele".

Parabola celor Trei Care! Ce amintiri mișcătoare îmi evoca! Ce imagine precisă îmi păstrasem de la prietenul meu de suflet Lama Mingyar Dondup, care mă instruise la Chakpori.

Un bătrân călugăr medic calmase temerile unei femei foarte bolnave prin niște minciuni inofensive. Dar, tânăr și fără experiență, urmărit de superioritatea mea, mi-am

exprimat surpriza indignată de a auzi un călugăr spunând o minciună, chiar într-un asemenea caz. Atunci, ghidul meu, s-a apropiat de mine și mi-a zis:

– Mergi în camera ta, Lobsang, e necesar să consultăm „Scrierile".

Îmi surâse și aura sa radia de bunăvoință și de satisfacție, în timp ce, ne îndreptam spre camera lui dominând La Potala.

– Ceai și prăjituri indiene spuse, să mergem să luăm ceva, care să ne împrospăteze, Lobsang, căci în același timp vei putea digera și niște principii. Călugărul – servitor, care ne-a văzut intrând aduse el însuși delicatese care îmi plăceau și pe care nu puteam să le obțin decât datorită bunelor oficii ale ghidului meu.

Un moment am rămas așezați, conversând, sau mai exact eu vorbeam și mâncam. Apoi, când am terminat, celebrul Lama mi-a zis:

– Sunt excepții de la fiecare regulă și fiecare monedă are două fețe. Buddha este îndelung controversat de prietenii și discipolii săi și o mare parte din propunerile lui au fost consemnate în scris. Există o povestire care ar putea foarte bine să fie aplicată în acest caz prezent. O să ți-o povestesc.

Se instală mai confortabil, își drese vocea și continuă:

– Iată parabola celor „Trei Care", astfel numite pentru că aceste care erau foarte dorite, în epocă de băieți, de copii, așa cum sunt azi prăjiturile indiene, vorbi Buddha unuia din discipolii săi, numit Sariputra. Ei erau așezați la umbra unui arbore bătrân indian, discutând despre adevăr și minciună și spunând că meritele primului erau câteodată inferioare bunăvoinței celei de a doua. Buddha spuse: Acum, Sariputra, vorbim despre cazul unui om foarte bogat, atât de bogat încât putea satisface toate capriciile familiei sale. Era un vechi posesor al unui vast domeniu și tată a numeroși fii. După nașterea fiilor săi, a făcut totul pentru a-i proteja de primejdii. Aceștia le ignorau și nu aveau deloc experiența suferinței. Într-o zi, omul părăsește domeniul său și merge în satul vecin pentru afaceri. Revenind, vede o coloană de fum urcând spre cer.

Grăbește pasul și în momentul când se apropie de casa sa, vede că se află în flăcări. Cei patru pereți sunt în flăcări iar acoperișul a luat foc. În interiorul casei, fiii continuă să se joace, căci nu realizează; pericolul. Ei ar fi putut să iasă, dar necunoscând durerea, căci fuseseră întotdeauna ocrotiți, nu înțelegeau pericolul focului, deoarece singurul pe care îl văzuseră fusese focul din bucătărie.

Tatăl este înnebunit, căci cum să poată el singur să intre în casă și să salveze toți copiii? Dacă intra, putea cel mult să salveze unul, doi, în brațe, dar ceilalți vor continua să se joace crezând că-i o șotie. Unii erau foarte mici. Ei ar putea să alerge traversând casa și să cadă în flăcări, căci n-au învățat să se apere. Tatăl a avansat până la ușă și le-a zis: „Copiii mei, copiii mei, ieșiți, veniți aici imediat!" Dar copiii refuză să se supună tatălui lor, ei vor să se joace, să se grupeze în centrul casei, departe de această căldură a cărui cauză o ignoră. Tatăl gândește: „Îmi cunosc bine copiii, le cunosc fondul, cunosc fiecare diferență a temperamentului lor, fiecare nuanță a caracterului. Știu că ei nu vor ieși de aici decât dacă speră într-un avantaj, adică într-o jucărie nouă. El revine deci la ușă și strigă cu o voce sonoră: „Copii, copii, ieșiți de acolo imediat, am jucării pentru voi aici, în afara ușii. Care cu boi, care cu capre și un car atât de rapid, care zboară ca vântul, căci el este tras de un cerb. Veniți repede sau nu vă mai dau nimic!"

Copiii nu se temeau de foc, nu se temeau de pericolul căderii pereților sau a acoperișului, doreau să iasă mai repede din casă, grăbindu-se toți spre ieșire, fiecare dorind să fie primul care să se apropie de jucării și să o aleagă pe cea mai frumoasă. Și în momentul în care ultimul dintre ei ieși din casă, acoperișul căzu și focul cuprinse cu mii de scântei toate resturile casei.

Copiii fără să conștientizeze pericolul evitat începură să strige: „Tată, tată, unde sunt jucăriile pe care ni le-ai promis? Unde sunt cele trei care? Noi am venit în grabă și ele nu sunt aici! Ne-ai promis, tată!"

Tatăl, un om bogat, pentru care distrugerea casei nu însemna o prea mare pierdere, în momentul în care fiii săi

fură în afara pericolului, se grăbi să meargă să le cumpere jucăriile, carele, știind că șiretenia sa le salvase viața.

„Buddha se întoarse către Sariputra și îi zise: „Ei bine, Sariputra, această șmecherie n-a fost justificată? Acest om nu-și justifică până la sfârșit recurgerea la aceste mijloace inocente? Fără ele, copiii ar fi fost nimiciți de flăcări?"

Sariputra se întoarse spre Buddha și îi zise: „Da, stăpâne, sfârșitul justifică mijloacele, care au adus binele."

Lama Mingyar Dondup îmi surâse:

– Tu ai rămas trei zile în fața la Chakpori, îmi spuse, și ai crezut că intrarea este interzisă. De aceea te-am supus unor încercări printr-un mijloc care a fost justificat până la urmă, dovedind că, ai făcut progrese satisfăcătoare.

Și eu, de asemenea, am folosit „un mijloc care a fost justificat până la urmă". Am scris romanul meu „Al treilea ochi" până voi fi putut termina munca asupra cercetării mele despre „aura". Atâția oameni mi-au scris și aș vrea să le dau acum explicația: eu scriu adevărul comunicându-le oamenilor că e mai important spiritul omului, decât bombele sau rachetele cu reacție.

Omul va călători pe alte planete datorită voiajelor astrale pe care, de altfel, le-am făcut și eu.

Imaginați-vă bolnavul care intră în cabinetul unui medic: acela nu are nevoie să-i pună întrebări, el va lua simplu un aparat special și-i va fotografia pacientului aura. Aproape într-un minut acest practician, care nu este un clarvăzător, va vedea o fotografie în culori, cu aura bolnavului său. El va studia și va observa liniile și nuanțele exact cum un psihiatru studiază undele cerebrale ale unui bolnav mintal. Doctorul după ce a comparat fotografia în culori cu niște grafice standard va prescrie un tratament cu ultrasunete și cu culorile spectrului, care va compensa deficiențele din aura bolnavului. Cancer? Va fi vindecat. Tuberculoză? Și ea va fi vindecată. Este absurd? Ei bine, peste puțin timp, nu va mai fi absurd să gândim că trimitem unde radio peste Atlantic! „Absurd" să imaginezi un avion zburând la peste o sută șaizeci km. pe oră? Corpul uman nu va suporta încercarea, se va zice. Este „absurd" să gândim că vom voiaja în spații interastrale.

Maimuțele au fost deja acolo. Această idee „absurdă“ care îmi aparține, am văzut concretizându-se!

Rumoarea de afară pătrunse în camera mea și mă aduse în prezent. Trenuri executând manevre, sirena unei mașini de pompieri, oameni cu voci sonore, care se grăbeau spre un loc plăcut din apropiere. Mai târziu, îmi spusei, când acest vacarm se va potoli voi folosi globul de cristal și le voi spune că sunt gata să mă supun.

O senzație de căldură mă invadă: „ei“ știau deja și se bucurau pentru asta.

Iată deci, scrisă numai după ordinele primite, adevărata „Istorie a lui Rampa“.

2

Tibetul, la începutul secolului era prada numeroaselor probleme – Marea Britanie acuzase în fața întregii lumi, Tibetul, de a fi prea bine cu Rusia, în detrimentul imperialismului britanic. Țarul tuturor rușilor vocifera în fața vastelor săli ale palatului său moscovit, plângându-se că Tibetul era prea amical în relațiile sale cu Marea Britanie. Curtea regală a Chinei izbucni în imprecații contra Tibetului, care era prea favorabil Marei Britanii și Rusiei și nu se situa alături de China.

Lhassa era bântuită de spioni de naționalități diverse, deghizați în călugări, pelerini, misionari sau în orice ar fi putut constitui ceva plauzibil pentru a se afla în Tibet.

Oameni de rase diferite se întâlneau pe furiș în locuri sumbre, pentru a vedea cum ar putea să tragă un folos dintr-o situație internațională, atât de instabilă.

A Treia Reîncarnare a lui Dalai Lama, mare om de stat, își păstra sângele rece și, totodată și pacea și conducea Tibetul în sensul salvării independenței sale. Șefii principalelor națiuni din lume, adresau spre Himalaya sacră scurte mesaje de prietenie de nezdruncinat și oferte de „protecție".

În această atmosferă de instabilitate și neliniște văzui lumina zilei. Cum spunea atât de just bunica Rampa, eram născut pentru necazuri și în marea majoritate a cazurilor, pentru nimic altceva.

Profeții și ghicitorii se întreceau să semnaleze darurile „băiatului" în materie de telepatie și clarviziune. „Un ego exaltat", declară unul, „destinat să-și lase numele în istorie", spuse altul, „o mare lumină pentru cauza noastră,"

afirmă al treilea. Iar eu, la acea vârstă îmi ridicam vocea pentru a protesta cu vehemență contra prostiei pe care o comisesem, născându-mă.

Părinții mei și prietenii, din momentul în care am fost în măsură să înțeleg, îmi povesteau nepierzând niciodată ocazia – că aveam o voce puternică, deloc muzicală, cu care făceam mare zgomot.

Tatăl meu era unul din oamenii cei mai eminenți din Tibet. Gentilom de înaltă speță, el exercita o puternică influență asupra afacerilor din țara noastră.

Mama, de asemenea, prin intermediul familiei sale, avea o autoritate considerabilă în materie de politică. Acum, aruncând o privire asupra trecutului am tendința să cred că aceste probleme erau aproape atât de importante pe cât le credea mama.

Mi-am petrecut copilăria în locuința noastră aproape de Potala, pe cealaltă parte a Kaling-Chu, Fluviul Fericit. „Fericit" căci apele sale cântătoare, care treceau traversând Lhassa, dădeau viață acestui oraș. Casa noastră era protejată de copaci, aveam slugi multe, iar părinții mei duceau o viață princiară.

Eu... ei bine, eu eram supus unei discipline foarte dure. Invazia chineză, în primul deceniu al secolului îl preocupa profund pe tatăl meu și părea că el concepuse în ceea ce mă privea o disciplină foarte severă. Mama, ca cea mai mare parte a femeilor de lume, n-avea deloc timp să se ocupe de copiii săi, ea îi considera ca pe niște obiecte de care trebuia să se debaraseze cât mai repede posibil, încredințându-i în grija unei servitoare plătite pentru această sarcină.

Fratele Paljor, nu rămase mult timp cu noi; înainte de a șaptea aniversare el plecă pentru „Câmpurile Celeste" și pentru „Pace". Aveam patru ani și animozitățile cu tata, în ceea ce mă privește, păreau să se accentueze după acest doliu. Sora, Yasodhara, avea 6 ani când fratele nostru muri și noi deplângeam amândoi, nu momentul morții lui Paljor, ci faptul că după dispariția sa, disciplina deveni pentru noi și mai dură.

În prezent, toți membrii familiei mele sunt morți, asasinați de comuniștii chinezi. Sora mea fu omorâtă pentru că rezistase avansurilor invadatorilor, părinții mei pentru că erau proprietarii terenurilor. Locuința de unde vedeam cu admirație parcul superb, a fost transformat în dormitoare comune pentru muncitorii sclavi. Într-o aripă a casei se găseau femeile, în alta bărbații. Toți sunt căsătoriți și dacă bărbatul și femeia au o conduită satisfăcătoare, dacă-și acoperă cota parte din muncă, ei au dreptul de a se vedea odată pe săptămână în timpul unei jumătăți de oră, după care sunt examinați de un doctor.

În îndepărtata epocă a copilăriei mele aceste evenimente aparțineau viitorului; se știa că ele trebuiau să se producă într-o zi, dar așa cum fiecare se gândește doar la ziua morții sale proprii, pe nimeni nu interesa acest subiect. Bineînțeles că astrologii prevăzuseră acest fapt, dar noi continuam să ne ducem viața noastră cotidiană, fără să ne îngrijoreze viitorul.

Înainte de a șaptea mea aniversare, la vârsta la care fratele meu părăsi această viață, avu loc o importantă ceremonie în care astrologii statului consultând graficele lor, dezvăluiră care va fi viitorul meu. Toți oamenii care erau „cineva" fură invitați. Un mare număr veniră fără a fi fost rugați. Mulțimea era atât de densă că abia puteai circula, în ciuda mărimii domeniului nostru.

După ce jucară o impresionantă comedie, preoții se sfătuiră, după obiceiul lor, înainte de a anunța punctele esențiale ale carierei mele. Trebuie să recunosc că aveau perfectă dreptate în ceea ce privește încercările la care urma să fiu supus. Apoi, declarară părinților mei că trebuia să intru în Lamaseria din Chakpori, când deveneam călugăr doctor. Am fost profund întristat, căci aveam presentimentul că această decizie ar fi sursa necazurilor mele.

Nimeni nu se neliniștea de opinia mea și în curând am fost supus încercării de a sta în fața intrării de la Lamaserie, pentru a se vedea – simplu – dacă am răbdarea necesară de a deveni călugăr-doctor.

Am trecut cu succes încercarea datorită faptului că îmi era teamă că nu voi putea face proba temperamentului meu, față de tata. Să intru la Chakpori a fost cea mai ușoară etapă. Zilele noastre erau lungi și el era dur în ceea ce privește serviciul care avea loc noaptea sau ziua, la intervale regulate. Eram învățați programa academică obișnuită, îndatoririle religioase, secretele universului metafizic și știința medicală, căci noi trebuia să devenim călugări-medici. Tratamentele medicale erau aceleași în Orient dar Occidentul nu era capabil să ne înțeleagă. Totuși, laboratoarele farmaceutice Occidentale se străduiau să sintetizeze ingredientele conținute în ierburile pe care noi le foloseam.

Remediul – medicamentul – pe care Orientul l-a cunoscut în toate timpurile, va fi artificial produs în eprubetă, dându-i-se o denumire pompoasă și fiind salutat ca o reușită a tehnicii occidentale. Acesta e progresul.

Când am avut 8 ani am fost supus unei operații care mi-a deschis „Al treilea ochi", acest organ special al clarviziunii, muribund la cea mai mare parte a oamenilor, care nici nu știu că există. Datorită acestui ochi eram capabil să discern aura umană și să ghicesc astfel intențiile celor care mă înconjurau. Era și este mare diferență între cuvintele care trâmbițează o prietenie dezinteresată și ceea ce au de fapt oamenii în gândurile lor plecate din inimă – și aura poate releva toată istoria medicală a unei ființe umane.

Determinând ceea ce lipsește unei aure și înlocuind deficiențele prin radiații speciale, poți vindeca oamenii de bolile lor.

Cum posedam o putere de clarviziune deosebit de puternică, eram frecvent chemat de cel Foarte Profund, a III-a mare reîncarnare a lui Dalai Lama, pentru a observa aura celui care venea în vizită „de prietenie".

Ghidul meu, prea iubit, Lama Mingyar Dondup, un clarvăzător eminent, mă exersase în domeniu. El mă învățase, în mod egal, marile secrete ale voiajului astral, care devenise pentru mine tot atât de simplu ca mersul la piață. Aproape toți oamenii, indiferent de religia lor, cred

în existența unui „suflet" sau a „unui corp". Într-adevăr există mai multe „corpuri", sau „învelișuri", dar noi nu ne ocupam de numărul lor în acest moment. Noi credem, mai curând, noi „știm", că ne putem deposeda – de corpul fizic obișnuit (acela care poartă hainele) și ne redăm – nu interesează unde, pe Pământ – sub formă astrală.

Fiecare dintre noi voiajază astral, chiar cei care văd în asta o „absurditate". Nu, este tot atât de adevărat cum respirăm. Cea mai mare parte a oamenilor ajung acolo în timpul somnului, fără a fi antrenați anterior și fără să fie conștienți.

Câți oameni exclamă dimineața „Am avut un vis minunat în această noapte. Aveam impresia că sunt cu CINEVA. Eram foarte fericiți împreună și mi-a zis că mi-a scris. Bineînțeles, totul este foarte vag în prezent și în general, câteva zile mai târziu, scrisoarea sosea.

Explicația este următoarea: Una din cele două persoane în discuție s-a găsit astral în apropierea persoanei celeilalte și cum ea nu poseda antrenamentul respectiv, voiajul a devenit un „vis".

Aproape toată lumea se deplasează astral. Nu există atâtea cazuri autentice în care un muribund a primit vizita în vis, a unei ființe iubite înainte de a-i spune adio? Este vorba de un voiaj astral. Muribundul, ale cărei legături cu lumea se destramă, încearcă în fiecare moment de dificultate să se afle aproape de un prieten în momentul marii treceri.

Persoana, bine antrenată, poate să lungească și să relaxeze legăturile care înlănțuie eul, sau corpul acompaniator sau sufletul – spuneți-i cum veți dori, e același lucru. Apoi, când singura legătură care mai rămâne este „coarda de argint", al doilea corp poate să derive ca un balon captiv la capătul firului. Când sunteți exersat, veți putea primi, total conștient, total treaz, în orice fel, alegerea Dv.

Starea de vis e cea în care o ființă se deplasează astral fără să știe și raportează acest voiaj unor impresii confuze. Cel puțin când nu e antrenată, „coarda de argint" primește constant o multitudine de impresii care plonjează în vis

într-o confuzie din ce în ce mai mare. În astral, Dv. puteți să primiți impresii, nu interesează de unde, chiar de pe Pământ, căci corpul astral nu respiră, nici nu se hrănește. Toate nevoile sunt satisfăcute de „coarda de argint" care în cursul vieții sale se leagă constant de corpul fizic.

Biblia creștină face aluzii la „coarda de argint": „de frică, ca „coarda de argint" să nu fie tăiată și „Caliciul de aur" să nu fie zdrobit". Caliciul de aur este aureola sau nimbul care înconjoară capul unei ființe spirituale evoluate, cei care nu sunt evoluați spiritual au o aureolă de culoare foarte diferită! Artiștii de odinioară pictau o aureolă de aur în jurul capului sfinților, pentru că ei o vedeau cu adevărat, dacă nu, n-ar fi reprodus-o. Această aureolă nu-i în realitate decât o mică parte din aura umană, dar ea se distinge mai ușor căci este în general mult mai strălucitoare.

Dacă savanții vor să studieze voiajul astral și aurele, în loc să se joace cu rachetele care sunt adesea incapabile să se plaseze pe orbitele lor, trebuie să rezolve problemele voiajelor interspațiale. Datorită proiectelor astrale ei vor fi capabili să viziteze o altă lume și să determine astfel tipul de călătorie în domeniul fizic, căci deplasarea astrală are un mare dezavantaj: nu poate duce, nici aduce, nici un obiect material. Nu poți aduce decât noi cunoștințe.

Îmi amintesc un voiaj pe care l-am făcut în spațiu. Asta e absolut adevărat și oamenii evoluați o știu bine: cât despre alții, puțin importă că ei mă cred sau nu, vor afla, când vor atinge un stadiu mai elevat de maturitate spirituală.

Iată deci aventura care mi s-a întâmplat; sunt mulți ani de când studiam la Lamaseria din Chakpori. Deși faptele sunt foarte vechi, amintirea mi-a rămas la fel de proaspătă ca și cum s-ar fi petrecut ieri.

Ghidul meu Lama Mingyar Dondup, un alt Lama numit Jigme, care era unul din prietenii mei intimi, și eu însumi, ne găseam pe acoperișul din Chakpori pe Muntele de Fier la Lhassa.

Era o noapte foarte rece, erau în jur de patruzeci de grade sub zero.

În timp ce noi eram în picioare pe acest acoperiș expus, vântul urla, lipind de corpul nostru înfrigurat, robele. În contra vântului, robele noastre băteau, înghețându-ne până la os.

În timp ce priveam în jurul nostru, încercând cu robele să ne menținem echilibrul contra vântului, vedeam departe luminile din Lhassa și cele din Potala care adăugau o ambianță și mai mistică acestei scene.

Toate ferestrele păreau a fi ornate cu lămpi scânteietoare care nefiind protejate de pereți puternici, oscilau și dansau în funcție de intensitatea vântului.

Sub ușoara lumină a stelelor, acoperișurile aurite ale așezării Potala, luceau ca și cum luna, ea însăși, coborâse printre case și morminte.

Dar tremuram de frig și ne doream căldura atmosferei încărcată de esențe a templului. Eram urcați pe acoperiș pentru o direcție precisă pe care ne-o indicase Lama Mingyar Dondup, pe un ton enigmatic. În față, între noi, ferm ca un munte, el își îndrepta brațul ridicat spre o stea îndepărtată, o lume roșie.

– Frații mei, ne zise, iată steaua Zhoro, o veche planetă, una din cele mai vechi ale sistemului solar. Ea aduce în prezent dovada lungii sale existențe.

Se întoarse spre noi, cu spatele la vântul rece și reluă:

– Dv. ați studiat tema voiajului astral. Acum, împreună mergem să ne întâlnim pe această planetă prin proiecție astrală. Ne abandonăm corpul aici, pe acest acoperiș bătut de vânt și ne ridicăm deasupra atmosferei, deasupra timpului.

În timp ce vorbea ne făcu să traversăm acoperișul până la un refugiu oferit de o ieșitură a cupolei acoperișului. Apoi se alungi și ne ceru să facem la fel. Am simțit prea strâmte robele cu care eram îmbrăcați și fiecare lua mâna celuilalt. Deasupra noastră se întindea bolta cerului, de un violet sumbru, brăzdată de ușoare luciri multicolore, căci toate planetele răspândeau lumini diferite văzute în cerul transparent al nopții tibetane. Vântul urla în jurul nostru, dar supuși din copilărie unei discipline severe, nici nu ne gândeam să ne placă.

Știam că nu-i vorba de o călătorie obișnuită în astral, căci nu ne mai lăsasem astfel corpul intemperiilor. Când corpul are „rău de aer" „eul" poate să se deplaseze mai repede și mai departe și își amintește detaliile voiajului cu mai mare precizie. Numai în micile voiaje interspațiale, corpul se instalează confortabil.

Ghidul meu spuse:

– Acum prindeți-vă mâinile și proiectați-vă împreună de pe Pământ. Rămâneți cu mine, vom merge foarte departe și vom parcurge în această noapte, situații deosebite.

Așteptam pe acoperiș și respiram după metoda învățată, pentru a ne elibera de legături, în vederea voiajului astral. Eram conștient de urletele vântului între corzile Munților Bannières de Prieres, care se agitau frenetic deasupra capetelor noastre. Apoi, deodată, o zguduitură se produse și nu mai simțeam înțepăturile ascuțite ale vântului înghețat. Mă simțeam liber, în afara timpului terestru, deasupra corpului meu și totul nu era decât pace. Lama Minyar Dondup era deja în față, își luase forma astrală și clipind din ochi îl văzui pe prietenul meu Jigme, părăsindu-și corpul și el. El și eu ne redresarăm creând un liant pentru a ne alătura ghidului nostru, Lama Mingyar Dondup. Acest liant, numit ectoplasmă este fabricat mental, plecând de la corpul astral. Este „substanța" datorită căreia „medium-urile" obțin manifestarea spiritului.

Liantul perfect, l-am atins într-o „gaură" a cerului nocturn. Curios, am aruncat o privire în jos. Sub noi pluteau corzile de argint, care leagă în timpul vieții corpul fizic de corpul astral. Ascensiunea continua – Pământul rămânea în noapte.

Puteam vedea coroana soarelui apărând lent la cealaltă extremitate a globului, unde trebuia să fie Lumea Occidentală. Urcam mereu, distingeam conturul oceanelor și continentelor în partea luminoasă a planetelor. Vederea acestei altitudini, semănând cu o semilună, unde Aurora Boreală, Lumina Nordului, ar fi strălucit deasupra polilor pământului.

Ne ridicam mereu, din ce în ce mai repede și depășeam viteza luminii căci eram spirite descarnate, care urcau fără încetare, cu o rapiditate care o întrecea pe cea a gândului.

Privind în fața noastră, am zărit o planetă enormă, roșie, amenințătoare. Coborârăm spre ea, într-un fel incalculabil. Am simțit invadându-mă frica. Forma astrală a lui Lama Mingyar Dondup începu să râdă telepatic și îmi spuse:

– Oh! Lobsang! Dacă ar trebui să lovim această planetă, nici ei, nici nouă, nu ne-ar fi mai puțin rău. O vom traversa dintr-o parte în alta; nimic nu ne va opri.

Ne regăsirăm în sfârșit, zburând deasupra unei lumi roșii și dezolate; roci roșii, nisip roșu într-o mare roșie, fără flux și reflux. În momentul în care ne apropiam de suprafața acestei lumi, am zărit creaturi stranii, asemănătoare unor crabi imenși, care se deplasau într-un fel letargic în lungul mării. În picioare, pe acest mal pietros, am privit apa moartă și primejdioasă cu spuma roșie și dezgustătoare. În timp ce o contemplam apa făcu niște tremurături și o stranie creatură ieși la suprafață, o creatură de culoare roșie având o platoșă cu articulații extraordinare. Ea scotea grohăituri de lene și plictiseală și se întinse pe nisip, de-a lungul mării. Deasupra capetelor noastre lucea un soare roșu, la lumina cernită care proteja umbrele culorii sângelui, dure, înfricoșătoare. În jurul nostru nimic nu mișca, nimic nu dădea semne de viață în afara creaturilor în carapace, întinse pe jumătate moarte, pe mal. Când îmi reluai corpul astral, m-a străbătut, privind în jurul meu, un frison. O mare roșie, pe care plutea o spumă roșie, roci roșii, un nisip roșu, creaturi cu carapace roșie și deasupra tuturor un soare roșu asemănător unui foc, care se stinge pentru totdeauna.

Lama Mingyar Dondup spuse:

– Această lume este muribundă. Ea nu mai este supusă rotației. Ea plutește în derivă în Oceanul Spațial, satelit al unui soare murind, care în curând va străluci și va deveni o stea pitică lipsită de viață și de căldură; această stea pitică va intra în coliziune cu alta, care va da naștere unei noi lumi. V-am adus până aici căci exista odinioară, pe

această planetă, o viață foarte evoluată, având ca scop cercetarea și studiul fenomenelor de acest fel. Privți în jurul nostru.

El se întoarse și arătă cu mâna dreaptă, orizontul îndepărtat; atunci am zărit trei imense turnuri care se îndreptau pe cerul roșu. În vârful acestor turnuri, trei globuri de cristal străluceau într-o lumină galbenă, ca și cum ar fi fost vii.

În timp ce, stupefiați, contemplam acest spectacol, o sferă deveni de un bleu electric intens, Lama Mingyar Dondup reluă:

– Veniți, ei ne urează bun venit. Să coborâm în pământ, unde ocupă o cameră subterană.

Împreună ne apropiam de baza acestui turn și când am fost în picioare sub șarpantă, am zărit o intrare puternic apărată de un metal strălucitor, care ieșea în evidență ca o cicatrice pe acest pământ roșu și pustiu. Traversarăm această poartă, căci în astral nu sunt bariere, fie că ar fi de cristal sau de piatră. Urmarăm lungi culoare din rocă moartă și ajunserăm într-un loc foarte vast, decorat de grafică și de hărți, instrumente și mașinării străine. În centru se găsea o masă lungă la care erau așezați nouă oameni, foarte în vârstă și foarte diferiți. Unul avea statura înaltă și subțire cu un cap ascuțit, conic, altul era mic cu un aspect foarte robust. Nici unul nu semăna cu celălalt. Toți veneau, evident, de pe planete diferite și aparțineau unor rase diferite.

Oameni!? Poate termenul de „humanoid" i-ar fi definit mai bine.

Toți erau umani, dar sigur aveau și „altceva". Ne-am dat seama că toți nouă priveau fix în direcția noastră.

– Ah, spuse unul, telepatic, avem vizitatori printre noi, veniți de departe. V-am văzut aterizând aici în stațiunea noastră de cercetări și vă dorim bun venit.

– Părinți prearespectați, răspunse Lama Mingyar Dondup, v-am adus acești doi campioni care se vor consacra cercetării cunoașterii.

– Sunt bineveniți, spuse cel de statură mai înaltă, care părea șeful grupului. Vom face tot posibilul pentru a

vă fi utili, așa cum am procedat și cu ceilalți care au mai venit.

Acest răspuns mă surprinse, căci nu știam că Ghidul nostru mai făcuse și alte călătorii astrale traversând spațiul ceresc.

Omul de talie mai scundă, care mă privea, surâse. El spuse în limbajul universal al telepatiei:

– Cred tinere că diferența aparentă dintre noi, vă intrigă profund.

– Părinte Respectat, spusei, destul de descumpănit de ușurința cu care îmi ghicea gândurile pe care mă forțam să le disimulez, e adevărat că mă mir de diversitatea staturilor și formelor pe care le aveți și mă gândeam că nu puteți fi toți locuitori ai pământului.

– Ați văzut bine, răspunse. Noi suntem toți umani, dar e ceva modificat în aspectul nostru și în statură. De altfel, n-ați constatat chiar Dv. acest lucru, pe planeta Pământ sau chiar în Tibet, de exemplu, unde călugării care vă servesc drept gardieni, au șapte picioare înălțime? Dar, în altă extremitate a Pământului se găsesc oameni care nu ating decât jumătate din această statură și pe care îi numiți Pigmei. Toți sunt oameni; ei sunt capabili să procreeze unii cu alții în ciuda diferenței de statură. Aici, în acest univers particular, totul depinde de moleculele fundamentale de carbon și hidrogen, căci ambele elemente sunt cărămizile care compun structura Universului Dv. Noi care am vizitat alte lumi, altele decât Sectorul special al nebuloasei noastre, știm că alte sisteme utilizează cărămizile diferit. Unii folosesc siliciul, alții gipsul sau alte elemente, dar obiceiurile lor diferă de acest Univers și constatăm cu treistețe că gândurile noastre nu sunt întotdeauna pe aceeași undă cu ale lor.

Lama Mingyar Dondup spuse:

– I-am condus aici pe acești doi tineri Lama, spuse, dar înainte i-am dus să vadă etapele morții și a decreptitudinii pe o planetă care și-a epuizat atmosfera și unde oxigenul este combinat cu metale care o disturbă, reducând totul la o stare incontrolabilă.

– E adevărat, spuse omul mai înalt. Noi dorim să-i facem să înțeleagă pe acești tineri că tot ceea ce se naște este sortit morții. Fiecare lucru trăiește un interval de timp care i-a fost dat și acest interval de timp reprezintă un număr de unități de viață. Unitatea de viață pentru fiecare creatură vie corespunde unei bătăi de inimă a acestei creaturi. O planetă trăiește timp de 2.700.000.000 de bătăi de inimă, după care ea moare, dar dând naștere altor planete. Un „uman" trăiește egalul timpului a 2.700.000.000 de bătăi și el este același chiar pentru cele mai mici insecte. Inima unei insecte a cărei existență nu depășește 24 de ore, bate de 2.700.000.000 de ori. O planetă – asta variază bineînțeles – poate să nu aibă decât o singură pulsație cardiacă în 2.700.000.000 de ani, după care ea va fi agitată de o convulsie, căci se va pregăti pentru viitoarea bătaie de inimă. Deci, toată viața are aceeași durată, dar creaturile nu trăiesc toate în același ritm. Creaturile terestre – elefantul, broasca țestoasă, furnica și câinele – trăiesc toate un număr egal de bătăi cardiace, dar, fiecare are un ritm diferit de bătaie a inimii, la viteze diferite și în acest fel existența lor pare mai mult sau mai puțin lungă.

Jigme și cu mine gândeam că aceste cuvinte erau de un interes pasionant, ele urmând să ne explice mai bine lucruri pe care le-am fi întâlnit în Tibetul nostru natal. Noi auzisem la Potala, vorbindu-se despre broasca țestoasă care trăia un număr foarte mare de ani, dar și despre insecte a căror existență nu dura decât o noapte de vară. Noi înțeleseserăm acum că percepțiile lor care le determinau să fie active, se armonizau cu pulsațiile rapide ale inimii lor.

Persoana de statură mai mică, care părea că are pentru noi o atitudine aprobatoare, declară:

– De altfel, numeroase animale reprezintă diferite funcțiuni ale corpului. Vaca, de exemplu, nu-i decât o glandă mamară ambulantă, girafa este un gât, un câine, ei bine, toată lumea gândește același lucru despre un câine: el adulmecă vântul pentru a ști ceea ce se petrece, căci are o vedere slabă... deci el poate fi considerat un nas. Alte

animale au afinități similare cu diverse părți ale anatomiei umane. Furnicarul din America de Sud, reprezintă limba.

Conversarăm astfel, telepatic un timp, în care aflarăm multe lucruri ciudate. Și noi le aflarăm la viteza gândului, căci asta e regula în astral.

În sfârșit, Lama Mingyar Dondup se ridică și declară că a sosit momentul să plecăm.

Sub noi, în timpul întoarcerii, acoperișurile înghețate ale Potalei, sclipeau sub lumina soarelui hibernal.

Corpurile noastre erau înțepenite, îngreunate și fu dificil să repunem în funcțiune articulațiile noastre înghețate pe jumătate.

„Ei bine, gândeam noi, repuși pe picioare, iată o nouă aventură, un alt voiaj terminat. Ce va fi în viitor?"

O altă știință în care tibetanii excelau, era aceea a vindecării prin plante. Până acum, Tibetul interzisese cu mare strictețe străinilor să studieze fauna și flora noastră. Pe platourile înalte creșteau plante stranii, deosebite. Curare (plantă care conține o otravă cu efect paralizant) sau mescaline, descoperite recent, sunt cunoscute de către tibetani, de secole. Noi am putea vindeca multe „rele", care afectează lumea occidentală, dar pentru aceasta mai trebuie și puțină credință.

În fiecare an, fiecare dintre noi, dintre aceia care au mai puțin de muncit, merg la cules de plante. Plante, polen, rădăcini și boabe sunt strânse cu grijă, selectate și puse în saci din piele de yak. Îmi plăcea această îndeletnicire și m-am consacrat cu zel. Am văzut într-o zi că aceste plante, care îmi erau atât de familiare sunt de negăsit aici.

Puțin mai târziu, am fost considerat demn de a susține Ceremonia Micii Morți, despre care am vorbit în „Al treilea ochi". Datorită ritualurilor particulare am fost pus în stare de moarte cataleptică, în subsolul de la Potala și am călătorit în trecut în Annales Akashiques. Am parcurs, de asemenea, diverse țări de pe Terra. Dar, lăsați-mă să vă descriu ceea ce am simțit.

Culoarul, săpat în rocă cu sute de picioare sub pământul înghețat, era umed și sumbru ca mormântul însuși. Ușor ca fumul, am avansat în aceste tenebre și pe măsură ce ochii

mi se acomodau, am văzut, mai întâi neclar, fosforescenta verdeață agățată pe pereții stâncoși. Acolo unde această vegetație prolifera și unde lumina era mai strălucitoare puteam zări sclipirea galbenă a filonului aurifer curgând de-a lungul acestui tunel pietros. .

M-am deplasat în liniște, fără să mă gândesc la nimic, decât că trebuia să mă afund din ce în ce mai în interiorul pământului; era pentru mine o dată memorabilă pentru că reveneam dintr-un voiaj de trei zile în astral. Timpul se scurgea și eu avansam tot mai profund în tenebrele camerei subterane, tenebre care păreau sonore și vibrante.

Vedeam, în imaginație, lumea de deasupra mea, lumea în care revenisem în prezent. Zăream mental scena familiară, în prezent ascuns într-o obscuritate totală. Așteptam suspendat în atmosferă ca un nor de esențe într-un templu.

Gradat, foarte gradat, lent într-un moment pe care nu-l mai puteam aprecia ca timp, de când eram acolo, un sunet se ridică în fundul culoarului, un sunet extrem de vag, dar care se amplifica puțin câte puțin: psalmi, clopoței de argint și zgomotul târșit al unor picioare încălțate în piele. În sfârșit o lumină oscilantă și spectrală străluci de-a lungul pereților tunelului. Sunetul căpăta amploare. Așteptam în echilibru pe o rocă pietroasă în obscuritate. Așteptam.

Puțin câte puțin, cu o penibilă lentoare, siluetele avansau spre mine cu precauție. Când se apropiară am văzut că erau călugări în robe galbene, purtând torțe aprinse, luate din templu, făcute din lemn rășinos, de specii rare și din lemn de esență deosebită. Ele răspândeau un parfum care alunga mirosurile de mort și de descompunere, făcând invizibilă lucirea nesănătoasă a vegetației fetide.

În pas lent, preoții intrară în camera subterană. Doi dintre ei se apropiară de fiecare perete, aproape de intrare și pipăiră pereții pietroși. Atunci, una după alta, lămpile cu grăsime se aprinseră. Acum camera era mai bine luminată și eu puteam din nou, să privesc mai bine în jurul meu și să văd cu precizie ce făcusem greșit în ultimele trei zile.

Preoții erau în picioare în jurul meu și nu mă vedeau, ei înconjurau o piatră de mormânt, care ocupa centrul camerei. Psalmii și clinchetul clopoțeilor de argint se amplificară. În sfârșit, la un semnal dat de un bătrân, șase călugări se mobilizară și apoi, respirând și gemând, ridicară piatra care acoperea cercul. Aruncând o privire îmi zării propriul corp îmbrăcat într-o robă de călugăr lama. Călugării psalmodiau acum cu o voce mai puternică și cântau:

– O, Spirit al lui Lama Visiteur care ai rătăcit la suprafața lumii, revino, căci astăzi, a treia zi, a sosit și urmează să se termine. Un baton de esențe a fost aprins până să-l cheme pe Spiritul lui Lama Visiteur.

Un călugăr înaintă și aprinse un baton de esențe mirositoare de culoare roșie, apoi scoase altul dintr-o cutie, în timp ce preoții psalmodiau:

– O, Spirit a lui Lama Visiteur, pe care noi îl chemăm aici, vino, căci ora trezirii tale se apropie.

Un al doilea baton de esențe a fost aprins, înainte de reîntoarcerea sa.

În timp ce călugărul scotea solemn din cutie un baton, preotul recita:

– O, Spirit a lui Lama Visiteur, te așteptăm pentru a reanima și hrăni corpul tău terestu. Grăbește-te, căci ora va veni și revenind aici, tu vei fi proaspăt pentru o nouă etapă a inițierii tale. Un al treilea baton de esențe fu aprins la chemarea reîntoarcerii.

În timp ce fumul se ridica în spirale înconjurând forma mea astrală, eu tremuram de frică. Aveam impresia că mâini invizibile mă trag, trag de coarda mea de argint, mă trag spre sol, mă forțează să intru în acest corp înghețat și inert. Am simțit frigul morții, mi-am simțit membrele tremurând, am simțit viziunea mea astrală diminuându-se și mari convulsii zguduindu-mi corpul care fu agitat de mișcări puternice. Marii Preoți se aplecară asupra mormântului de piatră, îmi ridicară capul și umerii făcând să-mi curgă în gură un lichid amar printre maxilarele strânse.

Ah, îmi spusei, trebuie să mă întorc în acest corp, care servește drept închisoare sufletului meu!"

Mi se părea că un foc curge în venele mele, vene care dormiseră în timpul celor trei zile. Puțin câte puțin, preoți mă scoaseră din mormânt și mă ridicară ajutându-mă să rămân în picioare; ei mă determinară să fac înconjurul camerei de piatră, îngenunchiară în fața mea, se prosternară la picioarele mele, recitară „mantrele" lor spunându-și rugăciunile și aprinzând batoane de esență. Ei mă forțară să iau un pic de hrană, mă spălară, mă uscară, înlocuindu-mi roba, cu alta.

Pe măsură ce-mi recăpătam conștiința, gândurile mele reveniră până în momentul în care, trei zile mai înainte, se derulase o ceremonie asemănătoare. Am fost ținut întins în acest cerc de piatră. Unul după altul, călugării Lama m-au privit. Apoi repunând acoperământul pe care au stins batoanele de esență, solemn, ei se lungiră de-a lungul coridorului de piatră, angoasați de antrenamentul pe care îl primisem, știind bine ceea ce trebuia să urmeze. Eram singur în tenebre într-o liniște de moarte. Liniște? Nu, căci simțurile mele atinseră un grad de acuitate încât puteam să aud respirația călugărilor, care se atenua pe măsură ce ei se îndepărtau; zgomotul pașilor lor se estompă din ce în ce și după ce fură în obscuritate, se așternu liniștea și neantul.

„Moartea însăși nu poate fi ceva mai rău decât asta" îmi spusei.

Timpul se scurgea interminabil și eu mă răceam din ce în ce mai mult. Deodată lumea explodă ca într-o flacără aurită și am abandonat închisoarea mea corporală, părăsind tenebrele și mormântul de piatră și camera subterană. Mi-am croit un pasaj traversând pământul, pământul înghețat și m-am ridicat cu viteza gândului, în aerul rece și pur, deasupra puternicului Himalaya, deasupra pământului și oceanului. Rătăcii singur în astralul eterat, căutând locuri și palate pe Terra, instruindu-mă observându-i pe alții. Porțile cele mai secrete nu mai existau pentru mine, căci puteam vagabonda tot atât de liber ca și gândul și puteam să intru în toate sălile de Consiliu ale Universului. Șefii tuturor

țărilor defilară prin fața mea și ochiul meu exersat le citea toate gândurile secrete.

„Și acum, mi-am zis, în timp ce eram pradă vertigiului, când mă repuneau pe picioare (cu ajutorul călugărilor lama), acum va trebui să relatez tot ceea ce am văzut, tot ceea ce am încercat. Și apoi? Poate va trebui în curând să suport o încercare – o experiență – asemănătoare? După care, trebuia să plec în lumea occidentală pentru a îndura suferințele prevăzute."

După ce am fost supus unui antrenament și unor probe severe, părăsii Tibetul înainte de a cunoaște un „nou" antrenament și „noi" încercări încă mai dure. În momentul în care am aruncat o privire în urmă, înainte de a străbate Himalaya, am văzut primele raze ale soarelui apărând în dosul vârfurilor, eflorescența acoperișurilor aurite ale Construcțiilor Sacre, transformate într-o imagine care îți lua respirația. Valea Lhassa părea încă adormită. În apropiere de Pargo Kaling, am putut vedea o caravană de yak; negustorii, mai matinali decât mine, se îndreptau spre India, când eu luam drumul spre Tchung-King.

Am trecut pe deasupra carelor urmând cărările familiare negustorilor, care aduceau ceai în Tibet, brichete de ceai venite din China, „tsampa", un aliment esențial tibetanilor. Aceasta a fost în 1927 când am părăsit Lhassa, în direcția Chotang, un mic oraș pe malul fluviului Brahmaputra.

De acolo, am plecat spre Kanting, spre pământurile joase, traversând văi luxuriante, văi cu vegetație umedă. Dar am avut deficiențe de respirație căci toți eram obișnuiți la o altitudine de 4500 m. sau mai mult.

Pământurile joase aveau o atmosferă care ne apăsa, ne deprima moral, plămânii noștri erau comprimați, aveam impresia că ne îneacă aerul, dar ne continuam drumul zi după zi, până când parcurserăm aproape 2000 de km. atingând marginea orașului chinez Tchung-King.

Am poposit pentru o noapte, ultima noastră noapte împreună, căci a doua zi dimineața, tovarășii mei se întoarseră spre Lhassa mult iubită. Eram foarte îndurerat să constat că tovarășii mei, servitorii, mă considerau deja

mort și condamnat să trăiesc în orașele de la pământurile joase. A doua zi, m-am dus la Universitatea din Tchung-King unde toți profesorii și tot personalul se străduia prin toate mijloacele să ajute studenții să-și asigure succesul. O infimă minoritate se arăta ostilă și egoistă sau suferea de xenofobie.

La Tchung-King am studiat medicina și chirurgia. Am trecut și examenul de pilot de avion, căci existența mea era trasată și definită dinainte, în cele mai mici detalii și eu știam că trebuia să acumulez cele mai importante lucruri pe care trebuia să le știe un pilot și un medic.

Dar la Tchung-King nu se auzea încă murmurul îndepărtat al războiului și cea mai mare parte dintre locuitorii acestui oraș totodată, vechi și modern, trăiau zi după zi, bucurându-se de fericirea cotidiană.

Acesta a fost primul sejur pe care l-am făcut, reîntors în corpul meu terestru, într-un oraș mare, asta a fost de fapt prima mea vizită în alt oraș decât Lhassa; bineînțeles că sub formă astrală eu vizitasem cea mai mare parte a orașelor globului. Oricine poate face acest lucru cu puțin antrenament, căci nu e nimic de magie în astral, este tot așa de ușor cum ai merge, mai ușor decât să urci pe bicicletă, căci pe o bicicletă trebuie să-ți păstrezi echilibrul; în astral trebuie simplu să-ți utilizezi capacitățile și facultățile care ne-au fost conferite la nașterea noastră.

În timp ce încă studiam la Universitatea din Tchung-King, am fost chemat la Lhassa, căci al Treilea Dalai Lama muri.

Am mers și am luat parte la ceremoniile care urmară morții lui, după ce mi-am reglat diverse afaceri la Lhassa, m-am reîntors la Tchung-King. După o ultimă întrevedere cu un Părinte Superior, J'ai Shu, m-au convins să accept o misiune în armata aeriană Chineză și să merg la Shangai un oraș unde, știam, trebuia să rămân, dar care nu-mi oferea nici o atracție. O dată în plus, în consecință, am fost dezrădăcinat plecând spre altă locuință. Acolo, la 7 iulie 1937, Japonezii avură un incident pe podul Marco Polo.

Astfel începu cu adevărat războiul chino-japonez, care ne plasă într-o situație foarte dificilă. Trebuia să părăsesc cabinetul meu de la Shangai și să mă pun, un timp, la dispoziția consiliului municipal al orașului, după care urma să mă consacru în întregime operelor de binefacere și să revin ca pilot în armata chineză. Eu și alții am fost luați în avioane și duși în locurile în care prezența chirurgilor era indispensabilă.

Japonezii capturară avionul meu și mă făcură prizonier tratându-mă fără menajamente. Eu nu aveam aerul unui chinez, ei nu știau prea bine cu cine au de-a face și s-au purtat deosebit de dezagreabil în ceea ce mă privește, din cauza uniformei și a gradului meu.

Am reușit să evadez și să reajung la liniile chineze unde speram să-mi continui misiunea. Am fost trimis mai întâi la Tchung-King pentru a schimba atmosfera înainte de a-mi relua serviciul activ. Orașul nu mai semăna cu cel pe care îl cunoscusem, construcțiile erau noi sau mai curând celor vechi li se refăcuse fațada, căci orașul fusese bombardat. Era suprapopulat de tot felul de comercianți veniți din principalele orașe chinezești, adunați aici în speranța de a scăpa de ravagiile războiului, care se desfășura mai departe.

Vindecat sau aproape, am fost trimis și plasat sub ordinele generalului Yo.

Am fost numit medic șef de spital, dar spitalul era într-o zonă plină de apă. Japonezii nu întârziară să sosească și să ne facă prizonieri. Omorâră toți bolnavii care nu puteau să meargă. Din nou am fost în mâinile lor, maltratat, căci m-au recunoscut și nu le plăceau oamenii care căutau să le scape.

După un timp am fost expediat ca medic într-un „campus" unde erau internate femei de toate naționalitățile. Datorită cunoștințele mele de a putea vindeca prin plante pe care am putut să le procur în cea mai mare parte din resursele pe care mi le oferea câmpul, am reușit să tratez bolnavii pentru care medicamentele erau refuzate.

Japonezii estimând că fac prea mult pentru cei internați și că nu las suficienți să moară, m-au trimis în Japonia, în compania unei trupe de oameni, într-un „campus" rezervat teroriștilor. Am traversat marea Japoniei într-un vapor care lua apă și în care am fost foarte prost tratați. Japonezii mă tratară cu cruzime și am contactat o pneumonie, urmare a supliciilor continui. Dar temnicerii mei n-au ținut cont și m-au îngrijit în felul lor special. În timpul convalescenței mele – nu le-am dat impresia că încep să-mi recapăt forțele – pământul începu să freamete. Am crezut că este un cutremur, apoi, privind pe fereastră, am zărit japonezi alergând de colo, colo, înebuniți, speriați; soarele părea că se ascunsese. Era vorba de bombardamentul de la Hiroshima, de căderea primei bombe la 6 august 1945.

Japonezii nu se mai ocupau de mine având treburile lor și am reușit să pun mâna pe o uniformă, o caschetă și o pereche de sandale grele, apoi am trecut pragul ușii înguste pe care acum n-o mai păzea nimeni; aflându-mă în aer liber și ajungând la țărm am descoperit un vapor de pescuit. Fără indoială proprietarul său o luase la fugă în momentul în care căzuse bomba sau bomba îl omorâse, căci nu l-am văzut pe nicăieri. Vaporul se balansa liniștit, pe fundul lui zăceau câteva bucăți de pește, care deja răspândeau un miros greu. Un bidon, într-un colț, conținea apă potabilă. Am reușit să tai frânghia care îl ancorase la mal și am plecat pe mare. Vântul umflă pânzele și am ajuns câteva ore mai târziu în larg. Dar efortul era prea dur pentru mine. M-am prăbușit, istovit, pe fundul ambarcațiunii.

După un timp, nu știu cât, decât judecând după starea de descompunere a peștelui, de pe fundul vasului, m-am trezit. Vaporul își continua cursa, valurile se spărgeau de navă. Pneumonia îmi sleise puterile. Zăceam cu umerii aduși și partea de jos a corpului se afla în apa sărată în care se învârteau resturile bucăților de pește împuțit. Mai târziu, apăru un soare strălucitor. Am avut impresia că îmi arde creierul, ochii îmi erau de foc iar limba uscată, dureroasă, devenise cât mâna de groasă. Buzele și obrajii mi se crăpaseră. Durerea devenise de nesuportat. Simțeam

că plămânii mi se aprind din nou, și am înțeles că pneumonia îi atacase pe amândoi. Am recăzut inconștient în apa cotropitoare și împuțită.

Timpul nu mai avea sens, nu era decât o suită de puncte roșii printre tenebre. Durerea făcea ravagii în mine, eram la granița între viață și moarte.

Brusc, o lovitură puternică clătină vasul. Pânzele se mișcau frenetic și am încercat să mă scol de pe fundul vaporului, aproape inconștient.

– Ei, Hank, este un soldat pe fundul vaporului.

Vocea mă scoase ușor din letargie. Gemeam, incapabil să mă mișc, incapabil să probez că sunt încă viu.

– Ce ai? Ți-e teamă? Dă-mi mâna să te scot de acolo.

Pași grei se agitau pe vapor și amenințau să-mi zdrobească capul.

– Oh, are sânge, spuse prima voce! Săracul a luat o lovitură în cap! Poate mai respiră. Ei, Hank, la ce te gândești?

– Ah, încetează cu scânceala! E ca și mort! Scoate-l afară. Nu avem timp de pierdut.

Mâini robuste și aspre mi-au apucat picioarele și capul. M-au balansat o dată, de două ori și m-au aruncat făcându-mă să aterizez cu o violență cumplită pe plaja de nisip și prundiș. Fără nici o privire în urmă, cei doi oameni, cu forță au desprins vaporul dintre blocurile de piatră unde eșuase și odată degajat, aceasta alunecă ușor pe apă. Panicați de o cauză pe care nu o cunoșteam, cei doi se grăbiră să se îndepărteze în ambarcațiune, plutind în zig-zag.

Soarele ardea. Mici vietăți care umblau prin nisip mă mișcară – îndurând cumplite torturi – până când ziua se sfârși iar soarele roșu și amenințător apuse. Apa îmi uda picioarele până la genunchi. Făcând un efort supraomenesc, m-am târât un metru sau doi ajutându-mă de coate, îndurerat. Ce a fost apoi, am uitat.

După ore sau chiar după zile, m-am trezit. Soarele îmi înroșise fața. Întorsei capul privind în jurul meu. Locul în care mă găseam îmi era complet necunoscut. Eram într-o colibă. Departe, marea sclipea și am zărit un bătrân preot budist, care mă observa surâzând. El înaintă spre mine, se

așează pe pământ, alături de mine. Am conversat, nu fără greutate. Limbile noastre erau asemănătoare dar nu identice. Cu greutate, înlocuind cuvinte, repetându-le discutam situația.

– E mult timp, spuse preotul, de când am știut că voi primi vizita unui oaspete eminent, un om care are o sarcină deosebită. Deși în vârstă, am supraviețuit ca să-mi duc la îndeplinire misiunea complet.

Camera era foarte săracă, foarte curată și bătrânul preot părea hămesit de foame. Era emaciat, mâinile sale tremurau de bătrânețe și slăbiciune. Roba sa uzată era cusută cu grijă în locurile în care se deteriorase de timp sau de accidente.

– Noi i-am văzut pe cei doi care v-au aruncat din vas, zise. Un timp v-am crezut mort și nu am îndrăznit să mergem pe plajă, căci banditii rătăceau pe coastă. La căderea nopții, doi oameni din sat au venit la Dv. și v-au cercetat aducându-vă aici, acum 5 zile. Sunteți foarte bolnav, cu adevărat. Știm că trebuie să trăiți ca să voiajați foarte departe și că existența Dv. va fi dură.

Dură! De ce fiecare îmi repetă că existența mea va fi dură? Credeau că asta îmi face plăcere? Da, ea era dură, fusese întotdeauna astfel și detestam suferința, mai mult decât orice.

– Aici suntem pe malul Najin, continuă preotul. Imediat ce vă veți simți în stare, trebuie să plecați de aici, căci sfârșitul meu e aproape.

Timp de două zile m-au deplasat cu precauție încercând să-mi recuperez forțele, să-mi reînnod firele vieții. Eram slăbit, înfometat, nu mă mai interesa dacă mor sau dacă trăiesc.

Câțiva vechi prieteni ai preotului veniră să mă vadă și să-mi dea sfaturi asupra conduitei pe care urma să o am și asupra manierei de a călători. A treia zi, când m-am trezit, am văzut că bătrânul preot era întins alături de mine, rigid și rece. În timpul nopții el își îndeplinise misiunea și plecase din această viață. Cu ajutorul unuia dintre bătrânii săi prieteni am săpat un mormânt și l-am îngropat. Am înfășurat într-o bucată de pânză puțina mâncare care mai

rămăsese și luând un baston gros, care să mă ajute la mers, am plecat.

După ce am parcurs circa 2 km. m-am simțit extenuat. Picioarele îmi tremurau, capul mă durea, vedeam cu greutate. Un timp am stat întins pe marginea drumului, în afara privirii trecătorilor, căci fusesem prevenit că regiunea era periculoasă pentru un străin. Un om putea, mi se spusese, să-și piardă chiar viața, dacă aspectul său displăcea bandelor înarmate, care rătăceau prin țară, făcând să domnească teroarea. Mi-am reluat drumul în direcția Unggi. Informatorii mei îmi explicaseră clar, cum, treversând frontiera se putea ajunge pe teritoriul rus. Eram într-o stare proastă, care mă obliga să mă odihnesc mereu.

În timpul unei halte, așezat pe marginea drumului, observam cu indiferență circulația intensă. Privirea care îmi fugea de la un grup la altul, mi-a fost atrasă de cinci soldați ruși înarmați până-n dinți și însoțiți de trei dogi enormi. Dintr-o întâmplare, unul dintre soldați mă zări în același moment. El le zise câteva cuvinte tovarășilor săi și le dădu drumul câinilor, care se repeziră spre mine descoperindu-și caninii amenințători și mârâind cu fermitate. Soldații avansau cu mitraliera în mână.

Am trimis gânduri amicale câinilor; nici un animal niciodată nu a avut ostilitate sau teamă de mine. Brusc, câinii au fost lângă mine, bătând din coadă, lingându-mă și arătându-mi o prietenie afectuoasă.

Un ordin scurt și dogii se culcară la picioarele soldaților care se aplecară spre mine.

– Ah, zise caporalul care era șeful trioului, trebuie să fiți rus bun și un om al regiunii, dacă câinii s-au comportat astfel. Ei sunt dresați astfel, așteptați puțin să vedeți.

Ei se îndepărtară trăgând câinii care le rezistară, căci voiau să rămână cu mine. Câteva minute mai târziu, câinii se ridicară îndreptându-se spre un tufiș de la marginea drumului. Strigăte de frică, care se terminară într-un fel de horcăială mă făcură să mă întorc cu fața spre tufișul unde fremătau frunzele; o mână însângerată, secționată de la încheietură, căzu la picioarele mele. Câinele reapăru dând din coadă.

– Camarade, spuse caporalul, apropiindu-se de mine, trebuie să fii loial cauzei noastre, dacă Serge s-a comportat astfel. Ne întoarcem la baza noastră la Kraskino. Vreți să vă continuați drumul cu noi, în compania a cinci cadavre?

– Da, camarade caporal, vă sunt foarte recunoscător.

Am plecat pe drum cu câinii care tropăiau alături de mine, agitând coada, până am ajuns lângă un half-track de care era agățată o remorcă. Printr-unul din colțurile ei se prelinsese un fir de sânge care ajunsese pe pământ făcând o pată. Aruncând o privire indiferentă cadavrelor, caporalul remarcă ultimele răsuflări ale unui muribund. Scoțând pistolul îi trase un glonte în ceafă, apoi puse arma în teaca sa îndepărtându-se spre half-track fără să arunce un ochi în urmă.

Îmi zise să mă așez în spatele vehicolului. Soldații aveau umor și îmi povestiră cu demnitate că nici un străin nu traversase niciodată frontiera de când erau ei de pază și că secția lor primise Steaua Roșie pentru bunele servicii. Le-am spus că aș dori dacă pot să mă lase la Vladivostok, oraș pe care îl vedeam pentru prima dată și speram să nu am dificultăți de limbă.

– Bah! răspunse caporalul cu un râs vulgar, unul din tovarășii noștri va merge mâine acolo, dimineața, cu câinii, căci din cauză că ling și înghit sânge uman, devin aproape sălbatici și chiar și nouă ne e greu să-i facem să ni se supună. Aveți grija lor în locul nostru și noi vă vom duce mâine la Vladivostok. Ne înțelegeți, nu suntem la Moscova aici!

Astfel că eu, dușmanul atroce al comunismului, am petrecut noaptea ca invitat al soldaților patrulei de graniță rusă. Ei mi-au oferit vin și femei, dar am refuzat, invocând vârsta și starea sănătății. După o masă bună, cea mai bună pe care am luat-o în ultimul timp, m-am întins pe pământ și am tras un somn zdravăn.

A doua zi dimineață, am plecat spre Vladivostok, caporalul, soldatul, cei 3 câini și cu mine. Astfel, datorită prieteniei mele cu animalele sălbatice, am ajuns fără probleme, cu mașina, la Vladivostok.

3

Drumul era prăfos și plin de urme de căruțe și mașini. În timp ce mergeam, m-am întâlnit cu grupuri de femei, care sub supravegherea unei paze înarmate, astupau gropile cele mai adânci, cu ajutorul pietrelor sau cu orice puteau să găsească. În trecere, soldații urlau obscenități și le însoțeau de gesturi obscene, sugestive.

Am traversat o regiune populată și am sfârșit prin a ajunge în fața unei construcții cu aspect sinistru care părea a fi o închisoare. Mașina intră într-o curte pavată. Nu era nimeni în preajmă. Oamenii au aruncat o privire consternată în jur, apoi în momentul în care șoferul oprea motorul, am auzit un zgomot formidabil, strigăte de oameni amestecate cu lătraturi furioase. Ne-am îndreptat repede spre locul de unde venea acest vacarm. Strecurându-ne printr-o poartă deschisă, încastrată într-un perete înalt de piatră, am zărit un loc înconjurat de un grilaj strâmt, în spatele căruia se aflau circa cincizeci de dogi enormi.

O mulțime de soldați se aflau în fața acestui loc, unul încercând zbierând să ne explice ce se întâmplă. Câinii, care prinseseră gustul sângelui uman, omorâseră și mâncau doi gardieni. Dar, mai avu loc o mișcare în mulțime și am văzut un al treilea om, agățat de grilaj, pierzându-și echilibrul și căzând printre câini. Un strigăt înfricoșător izbucni, un sunet care îmi îngheță sufletul, apoi numai un urlet înspăimântător de câini.

– Caporalul se întoarse spre mine:

– Ei, tu! Tu care știi să îmblânzești câinii. Apoi adresându-se unui soldat: Cheamă pe tovarășul căpitan să

vină și spune-i că avem aici un om care este capabil să îmblânzească câinii.

Soldatul se îndepărtă și eu m-am făcut că mi-e rău: Eu! De ce toate dificultățile și necazurile cădeau pe capul meu? Apoi, aruncând o privire asupra câinilor mi-am spus: Pentru ce? Aceste animale nu sunt mai feroce decât dogii tibetani, dar ele simt că soldaților le este teamă și de aceea atacă.

Un căpitan cu un aer arogant traversă mulțimea, care se dădu la o parte respectuos din fața lui. Oprindu-se la câțiva pași de mine mă măsură și avu un surâs disprețuitor.

– Ah, caporale, spuse el pe un ton zeflemitor, ce avem noi aici? Un prost de preot indigen!

– Tovarășe căpitan, răspunse caporalul, câinii nu au atacat acest om. Serge a rupt mâna unui tip care treversase frontiera fraudulos și i-a adus-o lui. Trimiteți-l în cușcă, după grilaj, tovarășe căpitan.

Căpitanul ridică din sprâncene, își fremătă nările și-și mușcă unghiile cu dușmănie. În sfârșit ridică capul.

– Da, este ceea ce vreau să fac, spuse. Moscova m-a trimis să dobor mai mulți câini, dar nu mi-a spus ce măsuri trebuie să iau dacă gustul sângelui îi face nebuni de furioși. Dacă acest om va fi omorât, cu atât mai rău, nu va fi decât un accident. Dacă va ieși din cușcă, ceea ce este improbabil, îl vom recompensa.

Se întoarse, făcu câțiva pași și privi câinii care rontăiau oasele celor trei gardieni pe care îi omorâseră. Apoi adresându-se caporalului, reluă:

–Ocupă-te de asta, caporale. Dacă reușești, vei fi avansat sergent.

După aceste cuvinte plecă. Un moment, caporalul rămase cu gura căscată:

– Eu, sergent? Sfinte! exclamă întorcându-se spre mine. Dacă reușești să îmblânzești câinii, toate patrulele de frontieră vor fi prietenele tale. Dă-i drumul!

– Tovarășe Caporal, răspund eu, aș dori ca cei trei câini cu care am călătorit și care mă cunosc, să intre cu mine, căci ei îi cunosc și pe ceilalți câini care sunt închiși.

Ne-am întors la remorcă la half-track. Am mângâiat cei trei câini, lăsându-i să mă lingă și să mă impregneze cu mirosul lor. Apoi animalele mă înconjurară și mă apropiai de locul închis, care era baricadat și păzit de gardieni înarmați pentru cazul în care ar fi scăpat vreunul. M-au înconjurat și m-au împins rapid înăuntru. Câinii se precipitară spre mine din toate direcțiile, dar păstrând distanța, amenințați de cei trei prieteni ai mei. Un animal gigantic, cu un aspect feroce, aparent șeful bandei, îmi sări la gât. Eram pregătit să parez atacul. Făcând un pas înapoi, i-am dat o lovitură rapidă în gât, o pasă de judo sau karate, cum se numește acum, care îl ucise înainte de a cădea la pământ. Abia am avut timp să fac un pas înapoi că haita de câini se repezi la corpul animalului hărțuindu-l și rupându-l în bucăți. Mișcarea maxilarelor și zgomotul produs de mâncatul tovarășului lor lor era cumplit.

Câteva clipe am așteptat dezarmat, fără apărare, trimițând gânduri binevoitoare și prietenești câinilor, afirmându-le mental că nu mi-e teamă, deci și că eu sunt stăpânul lor. În sfârșit, abandonară prada; din cel ce fusese cu câteva clipe înainte șeful lor, nu mai rămăsese decât scheletul descărnat. Câinii se întoarseră spre mine. M-am așezat pe pământ și le-am ordonat mental să facă același lucru. Atunci, câinii s-au lungit în fața mea, în semicerc, cu labele îndepărtate, cu gura deschisă și limba atârnată, cu coada bătând de la dreapta la stânga.

M-am ridicat și l-am chemat pe Serge. I-am pus mâna pe cap și i-am zis cu voce puternică:

– Din acest moment, tu, Serge, vei fi șeful câinilor. Tu îmi vei fi supus și vei veghea ca și ceilalți să mi se supună.

Din curte răsunară ovații spontane. Uitasem complet soldații! M-am întors și am văzut că agită amical mâinile. Căpitanul roșu de emoție, se apropie de grilaj și urlă:

– Scoate de acolo cadavrele și scheletele gardienilor.

M-am apropiat, nu fără repulsie, de primul corp, o masă descompusă, însângerată, cu cutia toracică goală. L-am apucat de un braț, dar se rupse din umăr. Atunci l-am apucat de păr trăgându-l prin praf; Serge mergea alături de mine, ținând între dinții săi brațul gardianului. Greu, am

ridicat toate cadavrele din locul unde rămăseseră. Apoi, epuizat de această încercare, m-am îndreptat spre ușa care mi s-a deschis.

Căpitanul era în fața mea:

– Poți să mergi să te cureți, să te speli de mizeria de pe tine.Vei rămâne aici o lună să te ocupi de câini. După care ei se vor întoarce la patrulele lor și tu vei fi liber. Vei primi soldă de caporal. Apoi se întoarse spre caporal și îi spuse: Cum ți-am promis, din acest moment ești numit sergent.

El făcu stânga-mprejur și se îndepărtă vizibil încântat de deznodământul afacerii.

Sergentul îmi adresă un surâs larg.

– Ești un magician! Niciodată nu voi uita felul în care ai omorât acest animal și nici pe căpitanul care stătea picior peste picior filmând scena. V-ați remarcat. Ultima dată când am fost aici, câinii erau atât de rebeli că au mâncat opt oameni și patruzeci de animale. Căpitanul a fost aspru criticat la Moscova. I s-a spus că va plăti scump dacă va pierde și alte animale. Veți fi bine tratat. Veți mânca la masa noastră. Nu vi se vor pune întrebări. Dar veniți, trebuie să vă curățați, să vă spălați de toată porcăria. I-am spus mereu lui Andrei că mânca prea mult și mirosea urât. Acum când l-am văzut bucăți am știut că aveam dreptate.

Eram atât de epuizat și obosit încât acest umor macabru nu a reușit să mă șocheze. Un grup de oameni, caporalii, care se aflau în sala de mese, izbucniră în râs spunându-i ceva sergentului. Acesta izbucni în râs și se apropie de mine.

– Ha, ha, Tovarășe Preot, hohoti râzând cu lacrimi, ei spun că aveți o asemenea cantitate de mațe de-ale lui Andrei pe roba dv. că trebuie să-i moșteniți toate lucrurile acum că e mort. El nu are familie. De aceea noi vă vom numi Tovarășul Caporal Andrei în timpul cât veți sta aici. Tot ceea ce îi aparținea e al Dv. Și m-ați făcut să câștig un frumușel teanc de ruble când am pariat pe Dv. în momentul în care vă aflați în cușca câinilor. Sunteți prietenul meu.

Sergentul Boris era un băiat bun în fond. Primitiv, grosier, fără nici o pretenție intelectuală, îmi era foarte recunoscător că îl făcusem să câștige un grad și o cantitate considerabilă de ruble.

Fără Dv. aș fi rămas un biet caporal toată viața, îmi spuse.

Un mare număr dintre tovarășii săi declaraseră că nu aveam nici o șansă să ies viu din locul acela cu câini. La care Boris le răspunsese:

– Acest tip are clasă înaltă, ar fi trebuit să-l vedeți când am trimis noi câinii asupra lui. N-a mișcat. Era nemișcat ca o statuie. Câinii l-au considerat ca pe unul de-ai lor. El va îmblânzi această bandă, veți vedea!

– Vrei să pariezi Boris? strigă unul.

– Vă vor trebui trei luni ca să-mi plătiți, spuse Boris.

Când își făcu socoteala, constată că avea o sumă corespunzătoare soldei sale pe trei ani și jumătate. Îmi era foarte recunoscător.

Această noapte, care urmă unei foarte copioase cine, căci oamenii Patrulei de Frontieră duceau o existență confortabilă, am dormit într-o cabană încălzită. Saltelele erau bine umplute și oamenii obținură pentru mine cuverturi noi.

Mă felicitam că fusesem supus unui tratament care îmi permitea să înțeleg atât de bine mentalitatea animalelor.

În zori, m-am sculat, m-am îmbrăcat și am plecat să văd animalele. Mi se arătase locul unde țineau mâncarea care le era destinată și am constatat că era excelentă. Ei mă înconjurară, bătând din coadă și câteodată, câte unul îmi punea labele pe umeri. La un moment dat, am aruncat, din întâmplare, o privire în jurul meu și l-am zărit pe căpitan care, de cealaltă parte a grilajului, bineînțeles, observa scena.

– Ah, Părinte, îmi spuse, am venit să văd de ce sunt atât de liniștiți câinii. Ora de masă nu se desfășura de obicei fără lupte furibunde, gardianul rămânea în dosul porții, arunca mâncarea înăuntru și animalele se băteau să-și obțină partea. Nu-ți voi pune întrebări. Dă-mi cuvântul că

vei rămâne aici patru sau cinci săptămâni până vor pleca toți câinii. Atunci vei putea pleca în oraș dacă vei dori.

– Tovarășe Căpitan, am răspuns, vă promit cu plăcere să rămân aici până va pleca ultimul câine. Apoi, voi pleca și eu.

– Altceva, Părinte, reluă căpitanul. Data viitoare când vei da mâncare câinilor, voi aduce camera și voi filma scena pentru a-i convinge pe superiorii mei că, câinii sunt pe mâini bune. Mergi la magazinul de îmbrăcăminte și cere o uniformă de caporal și dacă poți găsește pe cineva care să te ajute să faci curățenie în cușca câinilor. Dacă le e frică tuturor, fă-o singur.

– O voi face eu singur, tovarășe căpitan și astfel câinii vor fi mai liniștiți.

Căpitanul făcu un scurt semn din cap și se îndepărtă vizibil satisfăcut de a fi putut să arate că el știa cum să se comporte cu aceste animale însetate de sânge.

Trei zile nu m-am îndepărtat mai mult de 100 de metri de locul unde se aflau câinii. Soldații aveau revolver și nu ezitau să tragă în oricine li se părea că ar fi spion.

Trei zile m-am odihnit, mi-am refăcut forțele, amestecându-mă cu soldații. Am început să-i cunosc și pe ei și obiceiurile lor. Andrei avusese cam aceeași statură cu mine și hainele lui mi se potriveau destul de bine. Trebuiau spălate, căci curățenia nu fusese punctul lui forte. Căpitanul mă aborda adesea căutând să lege conversații cu mine, dar cu cât se arăta mai prietenos și mai interesat de persoana mea, cu atât trebuia să fiu mai atent și să nu uit că rolul meu era acela de simplu preot cunoscând doar scrierile buddhiste și... câinii. Căpitanul își bătea joc de religie, declarând că în viața viitorului nu va exista alt Dumnezeu în afara Tătucului Stalin. Eu, citeam textele sacre, dar nu afișam niciodată cunoștințe superioare celor unui biet preot de țară.

Boris asistă odată la una din aceste discuții. El se apucase nonșalant de grilajul locului unde erau închiși câinii și mesteca un fir de iarbă.

– Sergent, exclamă căpitanul exasperat, Părintele n-a ieșit niciodată din satul său. Du-l să facă un tur prin oraș.

Arată-i ce este viața. El nu știe să vorbească decât despre moarte crezând că adevărata viață e moartea.

El se ridică, își aprinse o țigară de contrabandă și plecă.

– Da, veniți Părinte, e atâta timp de când stați numai cu câinii că ați ajuns să le semănați. Recunosc că i-ați îmblânzit bine și m-ați ajutat să câștig atâtea ruble. Mă joc cu banii, Părinte, și trebuie să-i cheltui înainte de a muri.

Se îndreptă spre o mașină, intră și îmi făcu semn să-l urmez. Puse motorul în funcțiune și mașina demară. Ea ne duse, străbătând drumul brăzdat de urme vechi de alte vehicole, pe străzile înguste ale Vladivostokului. În port erau multe nave. Niciodată nu m-am gândit că sunt atâtea în lume!

– Ascultă Părinte, spuse Boris, aceste nave au interceptat produse pe care americanii le-au trimis unei țări în cadrul acordului „preț bail". Ei își imaginează că Japonezii au pus mâna pe ele, dar noi am trimis încărcătura pe drumul de fier (Transsiberian) până la Moscova unde șefii Partidului se vor servi primii. Cel puțin așa cred ei. Primii serviți suntem noi, pentru că noi avem un acord cu docherii. Noi închidem ochii la afacerile lor, ei îi închid la ale noastre. Ați avut vreodată un ceas, Părinte?

– Nu, am răspuns, nu am avut niciodată un lucru important. Eu cunosc ora după poziția soarelui și după umbre.

– Trebuie să aveți un ceas, Părinte.

Boris apăsă pe accelerator și în curând mașina se opri în apropierea unui cargo ancorat în docuri. Nava era pătată de rugină dar strălucea sub o crustă de sare. Călătoria în jurul Corne d'Or trebuie să fi fost dură. Oamenii urlau și gesticulau, manipulând plase și trăgându-le pe sus.

Boris opri mașina, mă apucă de braț și porni repede pe pasarelă, trăgându-mă după el.

– Vrem ceasuri, căpitane, strigă el primului om în uniformă pe care l-am întâlnit. Ceasuri de mână.

Un om îmbrăcat într-o uniformă mai elegantă decât a celorlalți apăru, făcându-ne semn să intrăm în cabina lui.

– Ceasuri, căpitane. Unul pentru el și două pentru mine. Coborâți pe pământ, căpitane? Mergeți la fete? Ce vă place? Nouă ne e egal. Noi vrem ceasuri!

Căpitanul surâse și ne puse de băut. Boris vărsă pe gât paharul său și apoi i l-am dat și pe al meu.

– El nu bea, căpitane, e preot care a devenit îmblânzitor de câini, un bun îmblânzitor și e un om curajos.

Căpitanul trase o cutie de sub patul din cușetă, o deschise. Ea conținea o duzină de ceasuri de mână. Cu un gest foarte rapid Boris luă 2 aurite și, fără să le întoarcă și le puse la fiecare mână.

– Serviți-vă, Părinte, ordonă el.

Am luat un ceas cromat.

– Acela este cel mai bun, părinte, spuse căpitanul, este un Omega din oțel cromat, antiacvatic, de calitate superioară.

– Mersi, căpitane, am răspuns. Dacă nu aveți nici o obiecție îl iau deci pe cel pe care mă sfătuiți.

– Acum sunt sigur că sunteți țicnit, Părinte, spuse Boris. Preferați un ceas de oțel unuia de aur?

Am răspuns râzând:

– Oțelul e destul de bun pentru mine. Dv. sunteți sergent. Eu nu sunt decât un caporal și ăsta e un titlu provozoriu.

Părăsind nava, am plecat să vizităm drumul Transsiberian. Echipe de muncitori erau ocupate să încarce în vagoane mărfuri alese, extrase din nave. De aici, vagoanele erau dirijate spre Moscova la 6 000 km. Un tren plecă sub ochii noștri. Două locomotove, trăgând un șir lung de vagoane, fiecare locomotivă era dotată cu cinci rânduri de roți. Erau mașini gigantice, bine întreținute și pe care cei care le foloseau le considerau aproape ca pe niște creaturi umane.

Mașina lui Boris mergea. Erau gărzi peste tot, și instalați în șanțuri, oamenii înarmați, scrutau pe deasupra trenurilor care treceau, pentru a repera călători clandestini.

– Vă temeți că se călătorește ilegal, am spus, dar de ce? Ce e rău să lași oamenii să se deplaseze prin țară?

– Părinte, răspunse Boris pe un ton întristat, cum a zis căpitanul, Dv. nu cunoașteți viața. Dușmanii partidului, sabotorii și spionii capitaliști încearcă să se infiltreze în orașele noastre. Nici un rus onest nu va călători, înainte de a primi ordin de la comisarul său.

– Dar acești călători clandestini sunt numeroși? Ce faceți voi când descoperiți vreunul?

– Ce facem noi? Îl oprim, evident. Aici nu mai stăm mult, mâine merg la Artem și vă iau cu mine. Veți vedea cum tratăm elementele subversive. Când personalul trenului prinde vreunul, îi leagă mâinile, îi înfige un cuțit în inimă și îl aruncă prin frontieră. Asta murdărește drumurile și atrage lupii.

Boris se așeză mai bine în scaun scrutând cu privirea șirul vagoanelor de negustori. Deodată se redresă ca electrizat și apăsă brutal pe accelerator. Mașina zvâcni înainte și depăși capătul trenului. Frânând cu aceeași vigoare, Boris sări pe pământ, scoase mitraliera și se ascunse în spatele mașinii. Lent, trenul trecea. Am zărit o siluetă, ghemuită între tampoane, între două vagoane, apoi am auzit răpăitul mitralierei. Corpul se prăbuși între liniile căii ferate.

– L-am avut! strigă Boris pe un ton triumfal și făcu o crestătură pe mânerul mitralierei. Cu ăsta am cincizeci și trei, Părinte, 53 de dușmani ai statului într-o lună!

Întorsesem capul, cu inima strânsă, dar ascunzându-mi emoția, căci Boris m-ar fi omorât la fel de calm, cum omorâse acest om, dacă ar fi știut că sunt altceva decât un biet preot de țară.

Trenul s-a îndepărtat și Boris s-a apropiat de cadavrul însângerat, ciuruit de gloanțe. Întorcându-l cu piciorul, privi fața mortului și spuse:

– Îl recunosc. Este un muncitor feroviar. N-ar fi trebuit să se plimbe astfel, aș face mai bine poate să-i distrug figura, astfel nimeni nu va mai putea să-mi pună întrebări.

Spunând asta, își propti capătul armei pe fața mortului și apăsă pe trăgaci. Abandonând cadavrul decapitat, întoarse mașina și plecarăm.

– N-am fost niciodată cu trenul, Boris, am spus eu.

– Ei bine, răspunse, mâine vom merge la Artem cu un tren de negustori și veți putea vizita orașul. Am acolo prieteni buni pe care țin să-i văd acum, când sunt sergent.

De mult timp nutream speranța să mă îmbarc clandestin pe o navă cu destinația America.

I-am zis tovarășului meu:

– Boris, voi vă petreceți timpul pentru a-i opri pe cei care călătoresc cu trenul clandestin. Dar toate aceste nave... Oricine poate urca la bordul lor și poate rămâne acolo.

Boris aruncă capul spre spate și izbucni în râs.

– Părinte, spuse, sunteți într-adevăr naiv. Gărzile maritime urcă la bordul navei atunci când se află la o milă de coastă și ei verifică identitatea tuturor membrilor echipajului. Apoi verifică toate hublourile și toate ventilatoarele și varsă acid cianhidric în cală, în toate spațiile înguste, fără să uite colacii de salvare. Și scot o bună recoltă de infractori pentru că reacționarii nu sunt la curent cu procedeele.

Cinismul de care dădeau dovadă acești oameni care considerau aceste exerciții ca un suport, mă zbuciumau profund și am renunțat curând la proiectul meu de traversare clandestină.

Mă găseam deci la Vladivostok, dar aveam sarcina de a îndeplini o profeție, trebuia să merg mai întâi în America, apoi în Anglia și să revin în sfârșit în continentul nord-american. Problema era de a părăsi Rusia. Am hotărât să strâng cât mai multe informații despre Transsiberian, asupra locului unde se termină cercetările și verificările și ce se întâmplă în punctul terminus Moscova.

A doua zi am dat de mâncare câinilor și când au fost satisfăcuți și liniștiți am plecat cu Boris și încă trei gardieni. Ne-am dus la un avant-post la o distanță de circa 80 km., unde gardienii au fost înlocuiți cu alți trei. Tot timpul au discutat numai despre „evadații" pe care îi omorâseră și am acumulat astfel numeroase informații utile. Am aflat în ce loc încetează verificările, am aflat, de asemenea, că cu multe precauțiuni este posibil să ajungi în mahalalele Moscovei.

Cea mai grea problemă erau banii și trebuia să-mi fac bine socotelile. Câștigasem ceva executând corvezi în locul soldaților. Ca și alții, mi-am aranjat să urc la bordul navelor pentru a putea vedea noile cargouri în vederea pregătirii plecării. Tot avutul meu l-am transformat în ruble. Mă pregăteam să traversez Rusia.

Cinci săptămâni mai târziu, căpitanul mă anunță că urmau să trimită câinii la stațiile de patrulă înapoi. Se aștepta un nou comisar, trebuia să plec înainte de sosirea lui. Unde aveam intenția să plec? Înainte de a mă decide, am răspuns:

– Vreau să rămân la Vladivostok, tovarășe căpitan, îmi place aici.

Fața sa luă o expresie neliniștită.

– Trebuie să pleci, trebuie să părăsești districtul, mâine dimineață.

– Dar, tovarășe căpitan, nu știu unde să merg, nu am bani.

– Ți se vor da ruble, mâncare și haine și vei părăsi districtul în mașină.

Insistam:

– Tovarășe căpitan, nu știu unde să merg. Am muncit aici și vreau să rămân la Vladivostok.

Căpitanul era inflexibil:

– Mâine trimitem oameni în extrema frontierei din zona noastră care se învecinează cu Vorosilov. Vei fi dus până acolo. Îți voi da o scrisoare care să ateste că tu ne-ai făcut servicii și ai plecat la Vorosilov cu permisiunea noastră. Astfel nu vei risca să fii arestat.

Această promisiune depășea speranțele mele. Eu doream să ajung la Vorosilov, căci de acolo aveam intenția să iau trenul. Știam că dacă puteam să ajung fără probleme în cealaltă extremitate a orașului, eram salvat, probabil.

A doua zi, cu un număr mare de oameni, am urcat într-un camion pentru transportul trupelor. De această dată, purtam un costum de bună calitate și un sac mare pe spate, care conținea bunurile mele. Aveam, de asemenea, o raniță plină de mâncare. Nu știam că hainele pe care le purtam aparținuseră unui voiajor clandestin, asasinat.

– Nu știu unde veți merge, Părinte, spuse Boris, dar căpitanul a declarat că el este cel care a îmblânzit câinii și de aceea trebuie să plecați. În seara asta veți dormi la avant-post și mâine o porniți la drum.

Am petrecut o noapte rea. Trebuia să rătăcesc dintr-un loc în altul. Am avut o puternică impresie de solitudine în compania acestor oameni care-mi erau tot atât de străini ca și felul lor de trai, atât de opus cu al meu.

A doua zi dimineață, după un mic dejun copios, i-am zis la revedere lui Boris și celorlalți, am luat sacul și ranița pe spate și am plecat.

Am mers un număr mare de km. evitând drumul mare și forțându-mă să ajung la Vorosilov.

Deodată am auzit în spatele meu zgomotul unui motor, a unor frâne și m-am trezit față în față cu gura neagră a unei mitraliere.

– Cine ești? Unde mergi? mă strigă un caporal cu genele întoarse.

– Eu merg la Vorosilov, am răspuns, am o scrisoare de la căpitanul Vassili.

Mi-a smuls scrisoarea din mâini rupând plicul, cu fața crispată de efortul pe care i-l cerea această lectură. Apoi, un larg surâs îi lumină trăsăturile.

– Noi tocmai ne-am despărțit de sergentul Boris; urcă, te vom duce la Vorosilov și te vom lăsa unde vei dori.

Această propunere nu-mi făcea nici o plăcere, căci mă determina să înconjur orașul. Am urcat în mașina care luă rapid drumul spre Vorosilov. Am fost depus aproape de comisariatul central și în timp ce mașina intra în garaj mi-am continuat drumul, mergând repede deoarece voiam să fac, înainte de lăsarea nopții, un număr cât mai mare de km. Aveam intenția să rămân peste noapte în apropierea căii ferate a Transsiberianului ș să observ timp de o zi și o noapte, înainte de a mă urca în tren, cum se petrec lucrurile.

Chiar la Vorosilov au oprit și au examinat trenul de călători, dar cele de negustori se opreau chiar în afara orașului pentru a fi depistați pasagerii clandestini. N-am încetat să observ locul și am concluzionat că singura mea

speranță era să mă urc într-un vagon în momentul când trenul pleca.

În seara celei de a doua zile, un tren se opri. Îmi păru exact ce-mi trebuia. Datorită experienței dobândite știam că trebuia să conțină cantitatea de negustori provenind din „preț-bail".

„Nu trebuie să-l pierd", mi-am zis și am alunecat de-a lungul șinelor, privind sub vagoane, încercând ușile, deschizându-le pe cele care nu erau închise cu cheia. Din timp în timp, izbucnea un zgomot urmat de șocul unui corp căzând la pământ. Ei nu foloseau câini. Mă târam prin praf, murdărindu-mă rău.

Gardienii sosiră și examinară trenul cu ajutorul unor lămpi electrice puternice. Nici unul dintre ei nu se gândea să privească în urma lui, numai trenul îi interesa. Eu, lungit pe pământ, în spatele lor, mi-am zis: „Câinii mei ar fi fost mai vicleni decâi ei. Ei n-ar fi întârziat să mă repereze."

Cercetările fiind încheiate, oamenii se îndepărtară. M-am lăsat, să alunec până la linia ferată și m-am grăbit să ajung între roțile unui vagon. Repede m-am cățărat pe o osie și am fixat capătul corzii pe care avusesem grijă s-o iau cu mine, de mânerul ușii. Agățându-mă de cealaltă parte m-am ridicat la planșeul vagonului. Era singura modalitate de a scăpa de privirile scrutătoare ale gardienilor. Timp de o lună mi-am pregătit lovitura. Trenul demară cum prevăzusem. Un jeep dotat cu un proiector nu întârzie să apară; ocupanții lui, înarmați, examinau osiile. M-am lipit cât am putut de pământ. Jeepul se îndepărtă, se întoarse, reveni și ieși din viața mea. Trenul plecă pufăind. Timp de 12 km. am rămas în această poziție inconfortabilă, apoi, convins că pericolul e depășit, m-am despărțit ușor de coardă și am rămas în echilibru deasupra unei osii.

După câteva clipe mă odihneam cât puteam mai bine, simțind că mușchii mei încordați își regăseau un pic de suplețe. Apoi, lent, cu precauție, am înaintat până am ajuns la extremitatea vagonului unde se afla o bară de fier. Cam o jumătate de oră am rămas așezat pe utilaje, apoi am

alunecat până la platforma care se mișca, am urcat orbește și m-am cățărat pe acoperiș. Noaptea nu era luminată decât prin lumina stelelor. Luna încă nu urcase pe cer și știam că trebuia să mă grăbesc să intru într-un vagon, înainte de a fi zărit la lumina lunii siberiene.

Odată ajuns pe acoperiș, m-am agățat de capătul corzii care era înfășurată în jurul taliei mele și de celălalt capăt al barei acoperișului și am alunecat cu precauție de-a lungul laturii vagonului, lăsând firul corzii între degetele mele. M-am agățat și am îndurat asperitățile vagonului reușind să ajung să deschid ușa vagonului cu o cheie pe care avusesem grijă să mi-o procur la Vladivostok și care se potrivea tuturor ușilor de tren. Era foarte greu să deschid ușa pentru că eram agățat și oscilam ca un pendul, dar spaima că luna urma să apară îmi dădu putere și ușa se deschise cu multă dificultate. Am căzut în interiorul vagonului. Eliberând capătul corzii mi-am scos-o de pe corp și tremurând de epuizare am închis ușa și m-am întins pe podea.

Două sau trei zile mai târziu – în asemenea situații pierzi noțiunea timpului – am simțit că trenul încetinește. Trăgând ușa am aruncat o privire afară. N-am văzut decât o întindere de zăpadă. M-am uitat în cealaltă parte. Gărzile alergau după un grup de refugiați. După aparență, o operațiune de cercetare pe scară largă era în curs. Luându-mi lucrurile m-am lăsat să cad în zăpadă. Am mers în zig-zag între șinele vagonului lăsând pe zăpadă amprente confuze. În timp ce înaintam, trenul se repuse în mișcare și m-am agățat cu disperare de atelajul cel mai apropiat al cărui metal era înghețat. Datorită norocului am reușit să mă țin rămânând cu picioarele suspendate până ce, o smucitură a trenului îmi permise să-mi sprijin picioarele. M-am redresat și am văzut că eram în spatele unui vagon deschis, acoperit cu un coviltir rigid și înghețat. Nodurile erau înghețate, prelata avea aparență de tablă.

În picioare pe un atelaj mobil, mă zbăteam să dezgheț cu răsuflarea mea înghețată, nodurile corzii. Am frecat coarda înainte și înapoi de marginea vagonului. Noaptea cădea și eu trăgeam de coardă până am reușit cu prețul

unui imens efort să mă agăț de coviltirul vagonului și să mă strecor înăuntru. Dar în momentul în care am căzut pe planșeu, un om sări în fața mea amenințându-mă cu o lamă de cuțit din oțel. Instinctul și îndemânarea m-au ajutat să mă apăr. Curând omul gemu susținând cu greu brațul fracturat. Doi alți oameni avansară, unul înarmat cu o bară de fier, altul cu un cerc de butoi. Dar pentru unul ca mine, arta de a se apăra era dobândită demult și i-am dezarmat fără teamă. Aici funcționa legea junglei, cel mai puternic devenea stăpânul.

Eu îi bătusem, ei îmi erau sclavi.

Vagonul era încărcat de cereale și am mâncat cât am putut. În loc de băutură sugeam zăpadă și ghiață pe care la cojeam de pe coviltir. Nu aveam nici un mijloc de a ne încălzi, căci nu aveam nimic să ardem și personalul trenului ar fi putut vedea fumul.

Ajunsesem să putem suporta un frig intens, dar omul cu brațul rupt muri de frig, îngheță, iar noi ceilalți, într-o noapte, a trebuit să-l aruncăm din vagon afară.

Siberia nu este decât o întindere plină de zăpadă, dar ea cuprinde regiuni muntoase și zone înverzite ca în Irlanda. În această perioadă ningea însă, din nefericire pentru noi, fiind cea mai neprielnică vreme pentru călătorii.

Am descoperit că cerealele provocau tulburări serioase: balonări și dezinterie. Eram atât de slăbiți că ne zbăteam între viață și moarte. Dezinteria sfârși prin a se calma, dar acum sufeream crunt de foame. M-am lăsat să alunec cu ajutorul corzii până la osia roților și am mâncat unsoarea care le înconjura, deși îmi era o greață teribilă.

Trenul mergea continuu. El înconjura lacul Baikal, luând direcția Omsk. Asta am aflat-o pentru că a oprit și a triat vagoanele. A trebuit să cobor înainte de a ajunge în oraș și să sar în altul. Nu mai descriu acum și aici toate peripețiile și necazurile. În tot acest timp am fost în compania unui rus și a unui chinez. Am reușit să mă urc în sfârșit într-un tren de negustori, cu mers rapid, care se îndrepta spre Moscova. Trenul era în stare bună. Cheia mea deschise un vagon unde ne-am furișat datorită unei nopți fără lună. Vagonul era încărcat cu lăzi ceea ce ne-a

îngreunat instalarea. Aici domnea cea mai completă obscuritate și noi nu știam ce conțineau aceste lăzi. O surpriză agreabilă ne-a așteptat a doua zi dimineață. Eram înfometați și am văzut într-un colț al vagonului stocate cutii de Crucea Roșie, care, după toate aparențele nu ajunseseră la destinția lor. Acum trăiam bine: ciocolată, cutii de conserve, lapte condensat, nimic nu lipsea. Am descoperit chiar o lampă cu carburant solid, care nu degaja fum. Scotocind baloturile am găsit unele cu vestimentație și obiecte provenite din Shangai. Aparate foto, binocluri, ceasuri. Ne-am potrivit haine noi, căci ale noastre erau într-o stare deplorabilă. Cu apa stăteam cel mai rău. Topeam zăpadă de pe acoperișul vagonului.

După patru săptămâni și 9 600 km. de la plecarea mea de la Vladivostok, trenul se apropia de Noginsk, localitate la 50 km. distanță de Moscova.

Trioul nostru ținu consiliu și decise că personalul trenului își făcea adesea simțită prezența – auzeam pași pe acoperișul vagonului – și că ar fi mai prudent să părăsim trenul. Ne-am examinat unul pe celălalt cu cea mai mare grijă, până ne-am convins că nu prezentăm nimic suspect, apoi ne-am luat o bună provizie de alimente și de „comori" care ne-ar fi servit drept monedă de schimb: Chinezul plecă primul și în momentul în care am închis ușa după el, am auzit mai multe împușcături. Trei sau patru ore mai târziu, rusul sări și el. După o jumătate de oră, am procedat la fel.

Avansam cu greutate în întuneric, dar eram sigur de drumul meu, căci rusul, originar din Moscova, îmi dăduse indicațiile necesare. Dimineața, parcursesem 30 km. și picioarele mele suportau greu drumul, făcându-mă să sufăr.

Într-un restaurant am arătat actele de caporal de la paza de frontieră. Erau cele de la Andrei. Mi se spusese că-i pot moșteni toate bunurile, dar nimeni nu se gândise să adauge: „în afară de actele oficiale și cartea de identitate". Chelnerița luă un aer suspicios și chemă un agent de poliție, care se afla în fața restaurantului. Acesta intră și începu discuția: nu, eu n-aveam cartelă de

alimente, o uitasem la Vladivostok, unde regulamentele nu se aplică gardienilor. Agentul examină actele și apoi îmi zise:

– Va trebui să, te hrănești la piața neagră până îți vei obține o nouă cartelă de alimente de la oficiul nostru. Dar va trebui mai întâi ca cel de aici să se pună de acord cu cel de la Vladivostok.

După ce spuse acestea, se întoarse și ieși.

Chelnerița ridică din umeri.

– Comandați ce doriți, tovarășe, dar vă va costa de cinci ori prețul oficial.

Ea îmi aduse pâine neagră și acră și un fel de pate cu un aspect și gust mizerabil. Apoi văzu gestul prin care îi ceream ceva de băut și îmi aduse o băutură care am crezut că e otravă.

Am părăsit restaurantul. Agentul de poliție mă aștepta în fața ușii. El mă opri după ce mă îndepărtasem câțiva pași.

– Este contra regulamentului să porți un astfel de sac în spate. Mă întreb dacă n-ar trebui să te duc la comisariat. Aveți să-mi dați un ceas, tovarășe, ca să-mi pot uita îndatoririle?

În liniște, am început să mă caut prin buzunare și am scos un ceas pe care îl luasem din tren. Polițaiul îl luă, îl privi și zise:

– În Moscova, toate drepturile. Evită artera principală și nu ți se va întâmpla nimic. Apoi se întoarse pe călcâie și se îndepărtă.

Am urmat deci, străzile laterale, evitând cu grijă polițaii, de teamă ca ei să nu-mi mai ceară vreun ceas.

După propria mea experiență am constatat că nimic nu doresc rușii mai mult decât ceasuri. Cea mai mare parte dintre ei nu știu să citească ora, dar simplul fapt de a avea un ceas le produce o plăcere deosebită. Un om cu o față consumată care mergea penibil, în fața mea, se clătină și deodată căzu cu capul mai întâi, în canalizarea care se afla pe marginea drumului. Când m-am apropiat de el, un bătrân murmură în spatele meu:

– Atenție, tovarășe străin, dacă te vei apropia prea mult de el poliția va crede că vrei să furi. Oricum, este mort de foame. Asta se întâmplă în fiecare zi la sute de oameni.

I-am mulțumit cu un semn din cap și mi-am continuat drumul.

„Ce țară teribilă, îmi spusei, unde fiecare om se ridică împotriva aproapelui său. Este, fără îndoială, consecința lipsei unei religii care să-i îndrume."

În noaptea aceea am dormit în spatele zidului unei biserici abandonate. Aproximativ încă 300 de persoane îmi țineau companie. Sacul din spatele meu îmi servi drept pernă; în timpul nopții am simțit însă, mâini febrile care căutau să mi-l desfacă. O lovitură rapidă pe gât și hoțul fu zvârlit cât colo, cu răsuflarea tăiată și n-am mai fost deranjat toată noaptea.

A doua zi dimineața, am cumpărat mâncare de la piața neagră oficial, căci în Rusia guvernul este cel care dirijează piața neagră. Și mi-am reluat drumul. Rusul, tovarășul meu de drum, mă sfătuise să mă prefac în turist și să iau aparatul meu de fotografiat (furat din tren) și să mi-l pun la gât. N-aveam film și eram atunci incapabil să deosebesc fața de spatele unui aparat de fotografiat.

M-am aflat curând în cel mai elegant cartier al Moscovei, acela pe care îl vizitează orice turist, unde este imposibil să vezi „spatele fațadei": mizeria, sărăcia, moartea care se strecoară pe străzile laterale. Moscova curgea sub ochii mei și am urmat malurile ei înainte de a mă întoarce în Piața Roșie.

Kremlinul și mausoleul lui Lenin m-au impresionat foarte puțin. Eram obișnuit cu grandoarea și strălucirea frumuseții din Potala. Aproape de una din intrările din Kremlin, un mic grup de oameni așteptau apatici, rău îmbrăcați ca și cum erau aduși cu forța.

Deodată trei mașini enorme au traversat Piața și au dispărut în obscuritatea străzilor. În momentul în care am avut impresia că sunt privit mai insistent, mi-am ridicat la ochi aparatul de fotografiat.

Deodată, am simțit o durere puternică în cap și am crezut o clipă că mi-a căzut o clădire în cap. M-am prăbușit pe trotuar și aparatul mi-a fost smuls din mâini.

Gardienii sovietici, de o talie gigantică, se aplecau spre mine. Unul dintre ei îmi dădea metodic și ritmic lovituri de picior în coaste pentru a mă forța să mă ridic. Dar eram prea maltratat pentru a mă putea ridica în picioare. Mă bombardau cu întrebări, dar vorbeau atât de repede și cu un asemenea „accent moscovit" că nu înțelegeam nici un cuvânt. În sfârșit, după ce m-au interogat fără să obțină nici un răspuns, m-au făcut să traversez Piața Roșie; doi dintre ei mă încadrară, la dreapta și la stânga și un al treilea, în spatele meu îmi înfigea țeava revolverului său enorm în ceafă.

Ne-am oprit în fața unei clădiri cu aspect sinistru și am intrat printr-o poartă într-un subsol. Cu un brânci puternic și brutal m-au făcut să cobor câteve trepte de piatră și să pătrund într-o mică încăpere. Un ofițer era așezat la masă, doi gardieni înarmați erau în față, lângă perete. Garda care mă oprise îi dădu ofițerului un puhoi de explicații și puse sacul meu jos, lângă el. Ofițerul realiza ceea ce trebuia să fie în bagajul meu.

Îmi făcu semn să intru, mereu cu aceeași brutalitate, în altă cameră, mai vastă și mă lăsă în picioare în fața unui imens birou. Doi gardieni înarmați mă încadrau din nou. Câteva clipe mai târziu, trei oameni intrară, se așezară la birou și începură să examineze conținutul sacului meu. Unul dintre ei chemă un subaltern și îi dădu dispoziții scurte, încredințându-i aparatul foto.

Omul se îndepărtă, ținând inofensivul aparat ca și cum ar fi fost o bombă gata să explodeze.

Ceilalți nu încetau să mă hărțuiască cu întrebări, la care eram incapabil să răspund.

În sfârșit apelară la un interpret, apoi la altul, până au găsit unul capabil să converseze cu mine.

M-au dezbrăcat și un medic m-a consultat. Mi-au pipăit toate cusăturile și s-au folosit chiar de foarfece. Apoi mi le-au dat fără nasturi, curea și șireturile de la încălțăminte.

La un ordin, mă luară gardienii ducând hainele și m-au condus pe niște culoare interminabile. Încălțați în pantofi de stofă, mergeau în liniște și nu vorbeau nimic. Pe parcurs, un strigăt tulbură liniștea, un strigăt care îmi îngheță sângele și care se sfârși într-un geamăt fioros.

Involuntar, am încetinit pașii, dar gardianul din spatele meu mă împinse între umeri cu o asemenea brutalitate încât am crezut că mi-a zdrobit ceafa.

În sfârșit, am ajuns în fața unei uși roșii. Un gardian o deschise cu o cheie și îmi dădu un brânci care mă aruncă la podea, cu capul înainte pe treptele de piatră. Celula era umedă și întunecoasă. Avea în jur de doi pe trei metri. O saltea mizerabilă și împuțită era pusă pe jos. Un timp am stat în întuneric; îmi era din ce în ce mai foame și mă întrebam pentru ce natura umană era atât de slabă din acest punct de vedere.

După lungi ore de așteptare mi se aduse o bucată de pâine neagră și un castron cu apă care mirosea urât. Gardianul, fără un cuvânt, îmi făcu semn să beau. Am înghițit o gură; atunci gardianul mi-a smuls castronul, vărsând apa jos și apoi a plecat. Ușa se închise încet. Nu mai auzeam nici un zgomot, decât din timp în timp strigăte înspăimântătoare care erau sufocate cu brutalitate.

Timpul se scurgea lent. Mâncam coajă de pâine. Aveam așa o foame, că eram capabil să mănânc oricât și orice, dar pâinea era îngrozitoare. Putea ca și cum fusese scoasă dintr-o latrină.

Mult timp după aceea, atât de mult, că m-am crezut uitat pentru totdeauna acolo, gardieni înarmați au apărut, într-o liniște deplină. Nici un cuvânt n-a fost schimbat. Îmi făcură semn să-i urmez. Neavând de ales, m-am supus, urmându-i pe interminabilele coridoare. Am avut impresia că așa se proceda cu toți prizonierii, ducându-i pe același drum, de multe ori și creând astfel o atmosferă de angoasă.

În sfârșit, m-au făcut să intru într-o sală mare în care unul dintre pereți era vopsit în alb. Gardienii mi-au pus mâinile la spate și m-au întors cu fața la peretele alb. Un moment nu s-a întâmplat nimic, apoi lămpi foarte puternice au fost aprinse în așa fel încât toată lumina lor

cădea pe peretele alb. Chiar dacă închideam ochii, aveam impresia că îmi i-au foc. Gardienii purtau ochelari negri. Lumina venea în unde și îmi dădea senzația că am mii de țepi în globul ocular.

O ușă se deschise și se închise încet. Am auzit trăgându-se scaune pe dușumea și apoi foșnet de hârtii. Apoi o conversație cu o voce șoptită, din care nu am înțeles nimic. Atunci un pat de pușcă mă lovi dureros între omoplați și interogatoriul începu.

Pentru ce eram în posesia unui aparat de fotografiat? De ce aveam actele unui gardian de frontieră de la Vladivostok? Cum? Pentru ce? Când?

Ore în șir aceleași întrebări stupide. Lumina strălucea continuu, aveam o migrenă teribilă. Când am refuzat să răspund, am primit o lovitură în spate. Nu știam că în scurtele pauze, gardienii și inchizitorii cedau locul altora. Asta se întâmpla datorită luminii puternice care îi epuiza.

După un timp, care mi s-a părut o eternitate și care a durat circa șase ore, m-am prăvălit jos. Gardienii, fără cea mai mică emoție, îmi plesniră o lovitură de baionetă. M-au repus în picioare din nou, cu mâinile legate la spate, dar am căzut de mai multe ori. Ca să-mi revin au aruncat peste mine cu apă murdară. Interogatoriul urma, oră după oră. Picioarele mi se umflaseră, gleznele deveniseră mai groase decât pulpele, căci lichidele din organism coborâseră spre partea de jos a corpului.

Mereu aceeași brutalitate, aceleași întrebări. Șaizeci de ore la început. Apoi șaptezeci. Lumea nu mai era decât un bulgăre roșu, eu eram pe jumătate mort. Nimic de mâncare, nici un fel de odihnă, nici un răgaz. Am fost forțat să beau un drog ca să nu adorm. Întrebări, mereu întrebări. După 72 de ore nu mai vedeam și nu mai auzeam nimic. Torționari, lumină, durere, totul dispăruse și rămase numai întuneric.

După un timp nedeterminat, mi-am recăpătat cunoștința. Eram așezat pe spate într-o celulă. Cea mai mică mișcare era un supliciu, eram umflat și aveam impresia că șira spinării era din sticlă spartă. Nici un zgomot nu semnala prezența altcuiva, nici o lumină nu

diferența ziua de noapte. Nimic decât o eternitate de suferințe, de foame, de sete.

În sfârșit, am zărit o ușoară lumină. Un gardian puse o farfurie cu mâncare jos, un bidon cu apă alături. Ușa se închise din nou și rămăsei singur cu gândurile mele.

Gardienii reveniră puțin mai târziu; am fost târât, căci nu puteam să merg, până la sala de interogatorii. Acolo a trebuit să mă așez și să scriu povestea vieții mele.

Procesul s-a desfășurat pe parcursul a 5 zile consecutiv. Mă duceam într-o cameră, mi se dădea creion și hârtie și mi se spunea să scriu tot ceea ce mă privește. Trei săptămâni am rămas în celula mea, unde mi-am reluat forțele încetul cu încetul.

Odată am mai fost dus într-o sală și am tradus în fața unor înalți funcționari. Unul dintre ei îi privi pe ceilalți arătând o hârtie pe care o ținea în mână și declară că persoane de încredere, influente, depuseseră mărturie în favoarea mea: făcusem servicii la Vladivostok și ajutasem pe fiica unuia dintre ei să evadeze dintr-un campus japonez.

– Veți fi lăsat să vă refaceți, îmi spuse înaltul funcționar, și veți fi dus la Strij, în Polonia. Un detașament al oamenilor noștri vă va lua în primire și îi veți însoți.

Am fost din nou încarcerat, dar într-o celulă puțin mai confortabilă, până când mi-am refăcut forțele ca să pot călători. În sfârșit, am trecut pragul închisorii Lubianka, din Moscova și am luat drumul Occidentului.

4

Trei soldați așteptau în fața închisorii. Gardianul care mă scosese afară, întinse o hârtie caporalului.

– Semnează aici, tovarășe, pentru a confirma că ai luat un deportat în sarcina ta.

Caporalul clătină capul cu un aer dubitativ, lăsă creionul și își frecă palmele pe pantaloni înainte să se apuce să caligrafieze cu dificultate numele.

Gardianul se întoarse fără să adauge un cuvânt și poarta de la Lubianka se închise zgomotos, de această dată, din fericire, eram afară.

Caporalul mă privi ridicând sprâncenele:

– Din cauza ta a trebuit să semnez o hârtie. Numai Lenin știe ce se va întâmpla. Aș putea chiar eu să ajung pușcăriaș la Lubianka. Înainte, marș!

Caporalul era în față și câte un soldat de fiecare parte. Am fost dus pe străzile Moscovei, până la o gară. Nu aveam nimic. Rușii îmi opriseră sacul meu de spate, ceasul, totul, în afara veșmintelor pe care le purtam, adică o încălțăminte grea, un pantalon, o haină. Nimic altceva. Nici lenjerie de corp, nici bani, nici provizii de mâncare. Nimic! Totuși, avea ceva, o hârtie în care se scria că eram expulzat din Rusia și eram liber să merg în Germania de Est unde trebuia să mă prezint la Comisariatul cel mai apropiat.

La gara din Moscova, am așteptat pe un frig cumplit. Soldații mergeau să se încălzească pe rând. Eu, așezat pe peronul de piatră, tremuram din toate mădularele. Îmi era foame, mă simțeam bolnav și slăbit.

În fine, sosi un soldat urmat de circa o sută de oameni. Traversă peronul și îmi făcu semn din ochi:

– Vrei să moară? îl întrebă pe Caporal cu o voce autoritară. Trebuie să-l ducem viu la Lwow. Dă-i să mănânce. Trenul va pleca peste șase ore.

Caporalul și un soldat mă luară fiecare de câte un braț și mă ridicară pe picioare. Sergentul îmi privi fața și murmură:

– Hm! N-ai aerul unui răufăcător. Dar dacă ne vei face necazuri, vei suporta consecințele. El privi cu atenție actele mele pe care caporalul le ținea în mână. A fost prizonier la Lubianka, spuse, după ce se asigură că nimeni nu-l poate auzi. N-a făcut nimic. L-au trimis în Siberia... Acum trebuie să-ți revii. Mănâncă bine, căci odată ajuns la Lwow te vei descurca singur.

Se întoarse și strigă doi caporali:

– Ocupați-vă de el, vedeți ce-i dați de mâncat și băut căci trebuie să-l predăm în stare bună, să nu spună cei de la Comisariat că ne omorâm prizonierii.

M-am ridicat, jenat, între cei doi caporali. Într-un mic restaurant, aproape de gară, caporalul șef comandă o farfurie mare de supă de varză cu crutoane de pâine neagră. Totul avea un gust oribil, dar am mâncat căci eram mort de foame. Mi-am amintit de „supa" care ni se dădea în campusul japonez: era compusă din zgârciuri și alte resturi, care nu le plăceau japonezilor.

Restabilit, m-am pregătit de plecare. Un caporal cumpără pâine și trei numere din ziarul „Pravda". Am împachetat pâinea în ziare, cu grijă să nu șifonăm portretul lui Stalin, și ne-am întors la gară.

Așteptarea a fost cumplită. Șase ore de așteptare pe peron într-un frig năpraznic. În fine, trupa noastră a fost urcată într-un tren foarte aglomerat, care mergea spre Kiev. Noaptea am dormit înghesuit de doi soldați ruși, care sforăiau zgomotos. Nici unul dintre noi nu putea să se întindă, locul fiind foarte strâmt. Canapelele din lemn erau atât de neconfortabile încât am vrut să mă așez pe jos. Trenul mergea încet, se oprea mereu și aveam senzația că mă sufoc. Mai târziu, în noaptea următoare, după o

călătorie îngrozitoare de 750 km., ne-am oprit într-o gară secundară din Kiev. În mijlocul strigătelor de agitație, ne-am îndreptat spre cazarma din apropiere pentru a ne petrece noaptea. M-au dus într-o celulă și mult mai târziu am fost scos și dus în fața comisarului și a adjunctului său. După interogatoriu, care a durat două ore, două ore și jumătate, am plecat, în fine. După aceea m-au readus în celulă unde am încercat să-mi găsesc liniștea și somnul. Dar am fost trezit de mâini brutale și strigăte stridente:

– Trezește-te, trezește-te, ești mort? Ia ceva de mâncare. Grăbește-te!... Vei pleca în câteva minute.

Ce să mănânc? Din nou supă de varză! Din nou pâine mucegăită și neagră și apă. Am înghițit în grabă, de teamă să nu fiu nevoit să plec înainte de a-mi fi terminat masa mizerabilă.

Am înghițit și am așteptat. Am așteptat șase ore. Târziu, după-amiază, au intrat doi polițai de armată care m-au chestionat, mi-au luat amprentele digitale, apoi au declarat:

– Suntem în întârziere. N-ai timp să te mai întremezi acum. Vei putea mânca ceva la gară.

În fața cazărmii așteptau trei camioane militare. Patruzeci de soldați și cu mine, am reușit cu greu să ne instalăm într-unul din ele, restul se îndesară în celelalte două vehicole, și am plecat. Eram atât de înghesuiți, că abia puteam respira. Șoferul camionului nostru, parcă cuprins de nebunie, le lăsase pe celelalte două foarte departe în urmă. Conducea parcă ar fi fost urmărit de toți dracii comisarului. Noi, cei din spate eram violent scuturați și clătinați, dar rămâneam în picioare datorită înghesuielii. Mașina zbura pe șosea, dar fiind nevoit să frâneze rapid, frânele se blocară și camionul derapă. Am mai văzut un moment că ne izbeam de un perete de piatră, apoi strigăte, urlete, o mare de sânge și apoi am fost proiectat în aer. Am văzut sub mine camionul demolat, pradă flăcărilor. O senzație de cădere, de ruptură totală și apoi obscuritate. Mi-am pierdut cunoștința.

– Lobsang, spuse o voce preaiubită, vocea Ghidului meu, Lama Mingyar Dondup, ești prea bolnav, corpul tău

este tot pe Pământ, dar noi te-am adus aici, în lumea de deasupra astralului. Ne străduim să te ajutăm, căci sarcina ta, în această lume, n-a fost încă terminată.

Mingyar Dondup? Era absurd.

El fusese omorât de trădători comuniști atunci când veniseră să încheie un acord pacifist cu Tibetul. Îi văzusem rănile oribile pe care le primise, dar, natural, îl mai văzusem de multe ori de când plecase spre câmpiile celeste.

Lumina mă rănea prin ochii închiși. Mi se părea că revenisem în fața peretelui alb de la Lubianka; mă așteptam să primesc din nou lovituri de pat de pușcă între omoplați. Totuși, această lumină era diferită. În realitate ea nu-mi făcea rău. „Trebuie să fie o asociație de idei", reușeam să gândesc.

– Lobsang, deschide ochii și privește-mă!

Vocea binefăcătoare a Ghidului meu mă reconfortă și un fior de bucurie mă străpunse. Am deschis ochii și am privit. Lama se afla deasupra mea. Părea în cea mai perfectă formă de sănătate în care îl văzusem vreodată pe Pământ. Fața lui părea fără vârstă, aura sa strălucea în culorile cele mai pure, fără nici o urmă de pasiune terestră. Roba sa galbenă era confecționată dintr-o stofă imaterială care strălucea ca și cum ar fi fost dotată cu o viață proprie.

Îmi surâse și îmi spuse:

– Bietul meu Lobsang, ești un exemplu deosebit, particular supraviețuind numeroaselor încercări de inumanitate a omului contra omului. Ești aici pentru a te odihni, o odihnă pe care noi o numim „Tara Luminii Aurite". Aici am depășit stadiul reîncarnării. Noi lucrăm aici pentru a ajuta popoarele de bine, din universuri diferite, nu numai de pe Pământ. Sufletul tău este muribund, corpul bolnav. Trebuie să te punem pe picioare, Lobsang, ca să-ți duci la bun sfârșit sarcina ta pe Pământ.

Am aruncat o privire în jur și am văzut că eram într-un fel de spital. De unde eram așezat, vedeam un parc splendid; animale zburdau. Mi se părea că sunt cerbi, lei și tot felul de alte animale care pe pământ nu puteau trăi împreună și care aici se jucau ca membrii aceleiași familii.

O limbă aspră îmi lingea mâna dreaptă, care îmi atârna din pat. L-am zărit pe Sha-lu, imensa pisică-gardian din Chakpori, unul din prietenii mei de acolo de jos. El îmi făcu cu ochiul și m-am înfiorat când l-am auzit spunând:

– Ah, prietene Lobsang, sunt fericit să te revăd, chiar pentru un scurt moment. Te vei întoarce pe Pământ, plecând de aici, dar peste câțiva ani vei reveni aici pentru totdeauna.

O pisică dotată cu vorbire? Cunoșteam bine limbajul telepatic al pisicilor și îl înțelegeam perfect, dar Sha-lu vorbea, ea nu-mi trimetea doar mesaje telepatice. Un râs sonor mă făcu să-mi ridic capul: Ghidul meu, Lama Mingyar Dondup era acolo și se amuza teribil de gândurile mele.

Din nou mi se zbârli părul pe mine. Sha-lu era așezată cu labele de dinapoi pe patul meu. Ea și Lama mă priveau, apoi se priviră. Și amândoi începură să râdă. „Amândoi începură să râdă, vă jur!"

– Lobsang, urmă ghidul meu, tu știi că moartea nu există, tu știi că părăsim Pământul în momentul așa-zisei – pretinsei – „morți", când „eul" ajunge într-un plan unde se odihnește un timp, înainte de a se reîncarna într-un corp, care îi va da ocazia să învețe alte lucruri și să progreseze și mai mult. Aici suntem într-un plan, unde nu ne mai reîncarnăm. Aici trăim în armonie, în pace, cum vezi capabili să ne întâlnim cu oricine oriunde, oricând, datorită a ceea ce tu numești „armonie astrală". Aici oamenii, animalele și alte specii conversează prin cuvinte când sunt unii în apropierea altora și folosind telepatia, când suntem la depărtare unii de alții.

De departe se auzea o muzică suavă, o muzică pe care numai eu o puteam percepe. Perceptorii mei, de la Chakpori, deplângeau adesea absența înzestrării mele muzicale. Ar fi fost fericiți să știe că muzica mă reconforta. Peste cerul luminos, culorile treceau și se estompau ca pentru a acompania melodia. În această țară minunată, verdele era mai verde, apa mai albastră. Nici un copac nu se îngălbenea, nici o floare nu se ofilea. Atunci, ce făceam eu aici?

Eram, vai, departe de a fi perfect și nu ignoram acest lucru!

– Ai luptat bine, Lobsang. Ești aici ca să te odihnești, să-ți faci rezervă de curaj; meriți din plin asta.

Ghidul meu surâse cu bunăvoință.

M-am întins din nou în culcuș, apoi m-am ridicat, brusc neliniștit.

– Corpul meu, unde este corpul meu terestru?

– Odihnește-te, Lobsang, răspunse Lama. Când îți vei fi reluat forțele noi îți vom arăta multe lucruri.

Lent, lumina aurită a camerei se transformă într-o brumă roșcată, foarte apăsătoare. Am simțit o mână puternică și proaspătă pe fruntea mea, o labă bună și moale, cu gheare, în mâna mea dreaptă, și apoi mi-am pierdut cunoștința.

Am visat că mă aflam din nou pe pământ. Priveam fără emoție, soldații ruși mișunând printre resturile camionului și retrăgând cadavre calcinate sau în flăcări. Am văzut un om ridicând capul și arătând ceva cu degetul. Ceilalți priveau și când am privit și eu, am văzut corpul meu zdrobit, era agățat de un perete. Sângele curgea din gura și din rănile mele și am observat acestea tocmai când o ambulanță venise ca să mă, transporte, după ce eram dat jos de pe perete. Mașina luă direcția spitalului și eu, care de sus vedeam totul, am remarcat că „Coarda de Argint" era intactă: ea strălucea bleu ca bruma matinală, pe văi.

Rușii de pe ambulanță au scos repede răniții fără prea mari precauții, i-au dus într-o sală de operații și i-au rostogolit pe masa de operație.

Infirmierii mi- au oprit hemoragia și niște radiologi au făcut radiografii constatând că am trei coaste rupte, una dintre ele străpungându-mi plămânul stâng. Brațul stâng era fracturat în două locuri, piciorul stâng era zdrobit la genunchi, umărul stâng îmi sângera. Doctorii suspinau, șovăiau, neștiind de unde să înceapă.

Aveam impresia că mă plimb du-te vino, deasupra mesei de operație și mă întrebam dacă aceste femei sunt suficient de abile pentru a mă repune în „stare de funcționare". O ușoară tracțiune se exercita asupra „Corzii

de Argint" și am traversat plafonul zărind în trecerea mea bolnavii în paturile lor la etajul superior. Apoi, m-am ridicat și mai sus în spațiu, printre stele, străbătând dincolo de astral, planurile eterice unele după altele, până am atins din nou „Tara luminii Aurite".

Încercam să disting bruma purpurie.

– A revenit, spuse o voce dulce.

Bruma se risipi pentru a face loc luminii minunate. Ghidul meu, Lama Mingyar Dondup era aproape de mine și mă privea. Sha-lu era întinsă pe pat, alături, torcând liniștită. Două înalte personaje se aflau în cameră.

Ei priveau prin fereastră, observând oamenii care se plimbau mult mai jos.

Auzindu-mi exclamația, se întoarseră și surâseră:

– Ai fost atât de bolnav, spuse unul, încât ne-am temut că corpul tău nu va mai putea suporta.

Celălalt, pe care îl cunoscusem bine, în ciuda funcției sale înalte, pe care o ocupase pe Pământ, îmi luă mâinile între ale sale.

– Ai suferit prea mult, Lobsang. Lumea a fost prea crudă cu tine. Noi am discutat și ne-am gândit că poate dorești să abandonezi lupta. Dacă o vei continua, te așteaptă numeroase încercări în continuare. Poți să-ți părăsești corpul tău de acum și să rămâi aici, pentru eternitate. Dorești să fie astfel?

Inima îmi săltă puternic în corp. Pacea, după toate suferințele. Suferința care, fără antrenamentul special la care fusesem supus, ar fi determinat demult sfârșitul zilelor mele. Un antrenament special. Da, dar pentru ce? Pentru a putea discerne aura ființelor, pentru a putea influența gândurile și spre a le dirija.

Și dacă aș abandona?... cine ar continua această sarcină?

– Lumea a fost prea crudă cu tine; nimeni nu-ți va face reproșuri dacă vei abandona.

Mă făcu să reflectez profund. Ceilalți nu-mi reproșară nimic. Ce este viața? Câțiva ani de mizerie. Încă câțiva ani de încercări, de suferințe, de umilințe și apoi, dacă făceam

tot ceea ce eram capabil, conștiința mea avea pace. Pentru totdeauna.

– Respectabile Doamne, am răspuns, mi-ați dat voie să aleg. Voi servi atât, cât corpul meu îmi va permite. Pentru moment, este într-o stare jalnică, am adăugat.

Domnii care mă înconjurau îmi adresară un surâs. Sha-lu toarse mai zgomotos și îmi întinse o labă.

– Corpul tău terestru este cum spui, într-o stare deplorabilă, din cauza a tot ceea ce ai îndurat, spuse Eminentul Om. Înainte de a lua o decizie finală, permite-mi să-ți spun: am găsit în Anglia un corp pe care posesorul său s-a grăbit să-l părăsească. Aura sa posedă o armonie fundamental asemănătoare cu a ta. Mai târziu, dacă condițiile o cer, vei putea să iei acest corp.

Eu, să iau alt corp? Ghidul meu începu să râdă.

– Ei bine, Lobsang, la ce ți-a servit antrenamentul? Nu-i vorba de a lua rochia altuia. Și după șapte ani, corpul va fi „al tău", cu toate moleculele acestui corp, cu aceste cicatrici la care „tu" ții atât. La început, acesta îți va părea puțin străin, ca și cum ți-ai pune pentru prima dată haine occidentale. Îmi amintesc foarte bine asta, Lobsang.

Omul Eminent reluă vorba:

– Tu poți alege, dragul meu Lobsang. Poți, cu conștiința liniștită să abandonezi corpul tău de acum și să rămâi aici. Dar te vei reîntoarce pe Pământ, schimbul corpurilor nu se va putea face imediat. Înainte ca tu să iei o decizie trebuie să-ți spun că, revenind pe Pământ vei regăsi necazuri, neînțelegeri și chiar ură, căci există o forță a răului care tinde să împiedice tot ceea ce este favorabil evoluției umane. Va trebui să lupți contra acestor forțe ale răului.

– Alegerea mea este făcută, am răspuns. Dv. mi-ați arătat calea. Voi continua până când sarcina mea va fi îndeplinită și dacă va trebui să iau alt corp, ei bine, îl voi lua.

Mă invadă o fierbințeală. Ochii mi se închiseră fără voia mea. Camera se estompă și îmi pierdui cunoștința. Auzeam la urechile mele, un fel de rugăciune și un murmur de voci. Și fără să pot explica pentru ce, aveam

impresia că sunt cu ei. Eram în închisoare din nou? Mă capturaseră japonezii? Călătoria mea prin Rusia era un vis, fusesem într-adevăr în „Tara Luminii Aurite?"

– Îi revine cunoștința, spuse o voce grosolană. Ei, trezește-te, îmi strigă unul la ureche.

Am deschis ochii cu durere. O rusoaică mă privea; alături o doctoriță grasă arunca priviri reci, nepăsătoare, în sala de spital, unde mă aflam împreună cu alți 50 de oameni. Atunci durerea mă invadă, se răspândi în toate membrele mele ca o undă de foc. Era greu să respir. Nu mă puteam mișca.

– Bah, se va duce; spune doctorița cu fața impasibilă și se îndepărtă urmată de infirmieră.

Am rămas întins, cu răsuflarea tăiată de durerea pe care o simțeam în cotul stâng. Aici nu se dădeau calmante pentru atenuarea durerii. Aici trăiai sau mureai, fără speranța de a obține milă sau îngrijire.

Infirmiere robuste treceau, făcând să tremure paturile sub pașii lor greoi. În fiecare dimineață degete nemiloase schimbau pansamentele și le înlocuiau cu altele. Pentru rest, depindeai de bunăvoința bolnavilor, care se puteau deplasa.

Am rămas acolo două săptămâni, aproape abandonat, de infirmiere și de tot personalul medical. Eram la dispoziția celorlalți bolnavi, care îmi acordau ajutor, atunci când puteau sau când voiau. La sfârșitul acestor două săptămâni apăru doctorița cu fața impasibilă, însoțită de infirmiera cu pasul greoi. Ele îmi scoaseră, fără menajamente, ghipsul care îmi înconjura brațul și piciorul stâng. N-am văzut niciodată tratându-se astfel o rană și când era să cad din pat, infirmiera mă reținu, de brațul bolnav.

Săptămâna care urmă, șchiopătam prin salon, oferindu-mi ajutorul tovarășilor de suferință. Aveam un cearceaf ca îmbrăcăminte și mă tot întrebam cum îmi voi găsi altul. După 22 de zile de spitalizare, doi polițai apărură în salon.

Smulgîndu-mi cearceaful, mi-au aruncat un costum, strigând:

– Grăbește-te, vei fi deportat. Sunt trei săptămâni, de când trebuia să fi plecat.

– Cum aș fi putut să plec când eram fără cunoștință? E vina mea? am obiectat.

O lovitură drept în față a fost singurul răspuns și al doilea polițai puse mâna pe etui-ul revolverului său. Mă făcură să cobor scara și să intru în biroul comisarului poliției.

– Nu ne-ai spus, când ai fost spitalizat că ai venit să fii deportat, îmi spuse pe un ton mânios. Ai fost îngrijit sub un pretext fals și acum trebuie să plătești cheltuielile tratamentului.

– Tovarășe comisar, am răspuns. M-au adus aici fără cunoștință și dacă am fost rănit este greșeala unui soldat rus. Imprudența sa mi-a produs grele suferințe și grave pagube materiale.

Comisarul își frecă bărbia cu un aer gânditor.

– Cum știi asta dacă ți-ai pierdut cunoștința? Trebuie să studiez această chestiune. (Se întoarse spre polițai și îi spuse): Duce-ți-l la Comisariatul vostru și băgați-l într-o celulă până la noi ordine.

Din nou străbăteam orașul ca prizonier. La postul de poliție mi-au luat încă o dată amprentele digitale și m-au condus într-un subsol. După mult timp, în care m-am crezut uitat acolo, un gardian mi-a adus supă de varză, pâine neagră și o cafea proastă.

Lumina era fără încetare aprinsă pe culoar; nimic nu-mi permitea să disting ziua de noapte, nici trecerea orelor. În sfârșit, m-au dus într-o cameră unde un om cu aspect sever îmi studia actele. El mă examină pe deasupra ochelarilor și îmi spuse:

– Ești considerat vinovat față de Rusia, dacă ai fost condamnat la deportare. E adevărat că ai fost victima unui accident de care nu ești responsabil dar despre care ai luat cunoștință și ar fi trebuit să atragi atenția asupra cazului tău, comisarului spitalului. Tratamentul a costat scump, dar Rusia este generoasă. Vei munci un an pe drumurile Poloniei pentru a-ți plăti cheltuielile de spitalizare.

– Dv. trebuie să-mi plătiți, pentru că am fost grav rănit din pricina unui soldat rus.

– Soldatul nu mai este aici să se poată apăra. A fost vinovat și l-am împușcat. Îmi mențin sentința. Mâine vei fi dus în Polonia unde vei lucra la drumuri.

Un gardian mă smuci de braț și mă duse înapoi în celulă. A doua zi, alți 2 oameni și cu mine am fost scoși din celulă și duși la gară. Am rămas aici un timp în compania polițailor. Apoi își făcu apariția un detașament de soldați și șeful polițailor care ne păzea se apropie de sergent și îi prezentă un formular să-l semneze. Încă o dată eram în mâinile armatei rusești. Altă lungă așteptare, apoi ne-am urcat în trenul care ne ducea la Lwow în Polonia.

Lwow era un loc lugubru. Țara era ciuruită de puțuri de petrol și drumurile erau într-o stare jalnică din cauza intensei circulații din timpul războiului. Bărbații și femeile munceau la drumuri, cărau pietre, acopereau crăpăturile.

Rațiile alimentare erau cât să nu moară de foame. Cei doi oameni care plecaseră cu mine din Kiev, nu se vedeau nicăieri. Jacob era un tip puțin simpatic care se plângea tot timpul gardienilor. Jozef, din contra, își îndeplinea cu conștiinciozitate toate sarcinile.

Starea picioarelor mele nu-mi permitea să stau prea mult în picioare. Căram pietre, brațul mă durea și plămânii, încă nevindecați, erau un handicap pentru executarea îndatoririlor. O lună am făcut față, salariul acoperindu-mi doar hrana. Chiar femeile primeau câte 2 zloți pentru fiecare metru cub de piatră cărată. La finele lunii eram extenuat, vărsam sânge pe marginea drumului. Fără a ține seama de ordinele gardienilor, Jozef alergă spre mine. Unul dintre soldați își ridică pușca și îi trase un glonț în gât, care, însă, din fericire, nu-i atinse nici un organ vital.

Am rămas astfel, zăcând unul lângă altul, până trecu un fermier în căruța trasă de un cal. Un gardian îl opri și ne azvârli în șaretă. El se așeză lângă fermier și șareta luă drumul spitalului închisorii.

Mai multe săptămâni am rămas întins pe o planșetă din lemn, care-mi servea drept pat; apoi, medicul închisorii

declară că trebuie să fiu transportat în altă parte. După el eram pe moarte și ar fi avut necazuri dacă ar fi murit aici vreunul dintre prizonieri.

Avu loc un fel de consultație de un tip mai particular în celula mea de spital; directorul închisorii, medicul și un gardian șef.

– Trebuie să zbori la Stryj, spuse Guvernatorul. Regimul nu este chiar atât de sever iar țara e mai sănătoasă.

– Dar, Directore, de ce să plec de aici? Nu sunt în închisoare pentru că aș fi comis vreun delict. Pentru ce să plec fără să protestez? Am povestit cum am fost tratat.

Au început să strige și să scrâșnească din dinți. În sfârșit, eu, prizonierul, am propus o soluție:

– Directore, vreți ca eu să plec în interesul Dv. Ei bine, nu mă voi lăsa transferat în altă închisoare. Dacă vreți să tac, lăsați-ne să plecăm la Stryj, pe mine și pe Jozef Kochino, ca oameni liberi. Dați-ne haine convenabile. Dați-ne bani să cumpărăm ceva provizii. Vom fi discreți și ne vom duce pe câmpii până spre Carpați.

Directorul și cei trei plecară din celulă. A doua zi directorul reveni și îmi spuse că a examinat actele mele și și-a dat seama că sunt „un om de onoare", încarcerat pe nedrept.

O săptămână n-am mai avut nici o veste de la el. Apoi, la ora 3 dimineața, în a opta zi, un gardian a intrat în celulă, m-a scuturat pentru a mă trezi și mi-a zis să merg în „birou". M-am îmbrăcat repede și l-am urmat. Deschise ușa biroului și mă împinse înăuntru. Un gardian era așezat: el avea alături 2 rânduri de haine și 2 saci de umăr. Mâncarea era pusă pe masă. Mi-a făcut semn să mă apropii în liniște.

– Vă vor trimite la Stryj, murmură el, când vei fi acolo, cere gardianului – el va fi singur – să te conducă puțin mai departe. Dacă poți, fă-l să aleagă un drum liniștit, dezarmează-l, leagă-l și lasă-l la marginea drumului. M-ai ajutat când eram bolnav și de aceea te avertizez că au intenția să spună că ai încercat să evadezi, abătându-te de la traseu.

Ușa se deschise și intră Jozef.

– Acum mâncați și grăbiți-vă, reluă gardianul. Iată banii pentru drum.

Era o sumă considerabilă și m-am gândit că e vorba de un complot. Directorul închisorii va spune că am vrut să-i furăm și că am fost prinși.

După ce am mâncat, am fost conduși la o mașină, un fel de jeep. Un polițai era așezat la volan cu un revolver alături. Ne făcu semn să urcăm. Mașina demară și străbătu portalul închisorii.

După ce am parcurs cam 50 de km. – nu mai erau decât vreo 8 km. până la Stryj, mi-am zis că e timpul să stăm de vorbă. Aplecându-mă mult înainte, i-am dat un pumn în nas șoferului, care și-a pierdut cunoștința, și am pus stăpânire pe mașină. Am oprit contactul și am tras mașina la marginea drumului. Jozef rămăsese cu gura căscată; l-am pus pe scurt la curent cu complotul.

– Repede, Jozef, i-am spus, scoateți hainele tale și îmbracă-le pe ale șoferului. va trebui să-i joci rolul.

– Dar, Lobsang, gemu el, eu nu știu să conduc, iar tu n-ai fizionomia unui rus.

Am instalat gardianul în fundul vehicolului și m-am așezat la volan.

Am ajuns în curând pe un drum brăzdat de urmele altor vehicole, pe care am mers un timp. Apoi am oprit. Gardianul își revenise. L-am ridicat și am îndreptat revolverul asupra lui.

– Dacă ții la viață, i-am spus cu vocea mea cea mai amenințătoare, vei face ceea ce îți ordon: ne vei conduce pe căi ocolite în mahalaua din Stryj până la Skoljye. Acolo te eliberăm.

– Voi face tot ceea ce îmi cereți, bâlbâi gardianul, dar dacă va trebui să treceți frontiera, luați-mă cu voi, căci altfel mă vor împușca.

Jozef așezat în spatele mașinii ținea revolverul cu precauție și țintea cu regret ceafa gardianului. Eram așezat lângă acesta din urmă pentru a-l împiedica să părăsească drumul dacă i-ar fi venit vreo idee sau ar fi vrut să arunce cheia de contact.

Am continuat să mergem, evitând drumurile aglomerate. Pe măsură ce traversam Carpații, țara devenea mai muntoasă, vegetația mai abundentă, oferind refugii sigure. Într-un loc bine adăpostit, ascuns privirilor, ne-am oprit să ne dezmorțim picioarele și să împărțim proviziile cu paznicul gardian.

La Velki-Berezni nu mai aveam benzină. Am oprit mașina și am ascuns-o. Am avansat cu precauție, cu gardianul între noi. Eram în „țara de frontieră" și trebuia să fim prudenți. Orice om dotat cu bun simț poate trece o frontieră. E suficient un pic de ingeniozitate și curaj și n-am avut niciodată nici cea mai mică dificultate de a trece ilegal dintr-o țară în alta. Singura dată, când am avut, a fost când eram pedepsit prin acte perfect în regulă. Pașapoartele nu fac decât să cauzeze necazuri călătorilor nevinovați, supuși la tot felul de formalități ridicole. Niciodată un om obligat să traverseze o frontieră n-a eșuat în acțiunea sa, din cauza pașaportului. Uneori pașapoartele trebuie să existe, și ca să dea de lucru unei mulțimi de funcționari, adesea foarte neplăcuți. M-am rezumat a le spune că dorim toți trei să intrăm în Cehoslovacia.

Gardianul mergea pe drumul lui, noi pe al nostru.

– Locuiesc la Levice, spuse Jozef, acolo vreau să merg. Poți să rămâi la mine oricât vei dori.

Am traversat Kosice și Zvolen și ne-am continuat drumul spre Levice, câteodată cu piciorul, altădată cu autostopul, câteodată cu trenul, Jozef cunoscând bine regiunea, știa de unde putea procura cartofi sau sfeclă sau orice era bun de mâncat.

În fine, am ajuns la Levice; am luat-o pe o stradă mizerabilă și ne-am oprit în fața unei căsuțe. Jozef bătu la poartă. Neobținând nici un răspuns, bătu din nou. O perdea se dădu la o parte cu precauție, un centimetru sau doi, și persoana care se afla în spatele perdelei îl recunoscu pe Jozef. Ușa s-a deschis și el a fost tras înăuntru. Ușa mi se închise în nas. Am făcut o sută de pași. În sfârșit, ușa se deschise și Jozef apăru cu un aer jenat.

– Mama nu vrea să intri, declară el. Ea zice că sunt destui spioni în împrejurimi și riscăm să fim arestați dacă primim un străin. Îmi pare rău!

Cu aceste cuvinte, îmi întoarse spatele și intră în casă.

Am rămas un moment destul de lung țintuit locului. Datorită mie ieșise Jozef din închisoare, datorită mie evitase bătăile și ajunsese acasă la el. Acum mă lăsa să mă descurc singur. Descurajat, am revenit la drumul mare: nu mai aveam nici bani, nici provizii și nu înțelegeam limba. Mergeam „orbește" întristat de trădarea celui pe care îl consideram prieten.

Ore întregi am mers pe șosea. Rarii conducători de mașini care treceau nu-mi acordau nici o atenție. Erau destui vagabonzi. La câțiva km. de acolo, fiindu-mi tare foame, am găsit niște cartofi stricați pe jumătate, pe care un fermier îi aruncase pentru porcii lui. Apă găseam datorită izvoarelor și am aflat mai târziu că apa izvoarelor era pură în timp ce a râurilor era poluată.

La o bună distanță de mine, pe drum drept, am zărit un obiect luminos. De departe părea un camion de poliție sau un baraj. Un moment m-am așezat pe marginea drumului, privindu-l.

N-am zărit nici un polițai, nici soldați și mi-am reluat drumul. Când m-am apropiat, am văzut un om urcat pe mașină, privind motorul. Când m-am apropiat a ridicat ochii și a spus ceva ce n-am înțeles. A repetat în altă limbă, apoi în alta. În fine, am prins puțin sensul cuvintelor.

Motorul se oprise și nu-l putea face să funcționeze. Ce știam eu despre motoare? Am privit, am pipăit, am examinat contactul, rezervorul era plin de benzină. Privind dedesubt am văzut că firele erau prost izolate ceea ce putea determina în timpul mersului alăturarea a două fire care să producă un contact păgubitor. Am luat firele pe rând și pentru că nu aveam un izolant, le-am înfășurat în pânză și le-am fixat solid. Motorul se aprinse și începu să duduie încet.

E ceva dubios aici jos, mi-am zis: „Acest motor e prea bun pentru a aparține unei vechi mașini de fermier".

Omul sări în sus de bucurie.

– Bravo, bravo, exclamă el. M-ați salvat!

L-am privit perplex. Cum aș fi putut eu să-l salvez? Doar punând motorul în mișcare?

Mă examină cu atenție:

– V-am văzut deja, mi-a zis, erați însoțit de alt om și ați traversat râul la podul de la Seron, la Levice.

– Da, am zis, și acum îmi continui drumul singur.

Îmi făcu semn să intru în mașină. În timp ce rulam i-am povestit ce se întâmplase. Vedeam în aura lui, că era un om demn de încredere și bine intenționat.

– Războiul a pus capăt meseriei mele, îmi spuse, și am o familie de hrănit. Aș avea nevoie de un șofer care să nu rămână în pană pe drum. Noi facem să treacă dintr-o țară în alta produse alimentare și câteva articole de lux. Munca Dv. ar fi de a conduce și întreține o mașină.

Eram foarte ezitant. Contrabandă nu făcusem niciodată. Omul mă privi și reluă:

– Nu e vorba de droguri, nici de arme sau vreun produs nociv. Simple alimente care permit oamenilor să existe și articole de lux care fac plăcere femeilor.

Am considerat afacerea cel puțin bizară pentru că Cehoslovacia nu părea a fi o țară care să-și poată permite să exporte alimente și articole de lux.

– Aveți dreptate, toate astea vin din altă țară, noi ne mulțumim să le facem să treacă. Rușii jefuiesc țările ocupate de ei. Ei aduc cu trenul articole de mare calitate și le expediază liderilor Partidului. Noi interceptăm trenuri încărcate cu cele mai bune alimente și le trimitem în țările care au nevoie. Toți gardienii-vameși sunt în combinație. N-aveți decât să conduceți mașina cu mine înăuntru.

– Bine, am zis, lăsați-mă să văd ce conține acest camion. Dacă nu conține nici droguri, nici produse nocive, voi conduce unde veți dori.

Începu să râdă și spuse:

– Urcă-te. Uită-te unde vrei. Șoferul pe care-l am este bolnav și sunt incapabil să conduc mașina de unul singur, iar mecanică nu știu deloc. Sunt avocat cunoscut la Viena, înainte de război.

Am cotrobăit mașina de la un cap la altul dar n-am găsit nimic în afară de alimente și lenjerie de mătase pentru femei.

– E bine, voi conduce.

Și am plecat într-o călătorie care ducea via Bratislava, în Austria, unde am traversat Viena și Klagenfurt, apoi în Italia, unde Verona era ultima etapă.

Ne-au oprit vameșii controlându-ne camionul și nu ne-au lăsat să ne continuăm drumul până nu le-am făcut un pachet din produsele noastre pe care li l-am dat. Într-o zi m-a depășit o mașină de poliție care s-a așezat de-a curmezișul drumului, făcându-mă să stau în picioare, pe frâne. Doi polițai s-au grăbit spre noi, amenințându-ne cu revolverul. Apoi, după ce le-am arătat actele, au bătut în retragere cu un aer jenat, bâlbâind scuze.

Noul meu prieten părea foarte mulțumit de mine.

– V-aș putea pune în legătură cu un om care conduce camioane la Lausanne, în Elveția, spuse, și dacă va fi tot atât de mulțumit de serviciile dv. v-ar putea duce la Ludwigshagen în Germania.

Ne-am odihnit o săptămână la Veneția, timp în care am descărcat și încărcat camionul. După o treabă atât de obositoare simțeam nevoia să ne odihnim. Veneția a fost pentru mine un loc tulburător, îmi era greu să respir. Pentru ochii mei, orașul nu era decât un cer deschis.

De la Veneția am plecat cu alt camion la Padova și Verona. Toate personalitățile oficiale ne tratau ca pe niște binefăcători publici și mă întrebam cine era în realitate patronul meu.

După aura sa, și aura nu poate minți, era sigur un om de „bine". Dar lucrul nu mă interesa cu adevărat și nu am încercat să mă informez. Tot ceea ce voiam era să-mi reiau drumurile, să-mi pot atinge propria mea sarcină. Și eu știam că nu putea fi îndeplinită atâta timp cât eram pasager dintr-o țară în alta, fără să mă fixez definitiv.

Patronul meu intră în camera hotelului veronez.

– Este un om pe care aș dori să-l cunoașteți. Va veni aici azi după-amiază. Ah, Lobsang, ar fi bine să-ți razi barba. Americanilor nu le plac bărbile și omul acesta este

din America. El repară camioanele și mașinile făcându-le să treacă dintr-o țară în alta. Ce ziceți?

– Domnule, am răspuns, dacă barba mea nu place americanilor cu atât mai rău. Japonezii mi-au zdrobit maxilarul cu lovituri de bocanci și am barbă pentru a-mi ascunde cicatricele.

Patronul s-a întreținut cu mine mai mult timp, mi-a dat o sumă importantă de bani spunându-mi că dacă o să-mi țin promisiunea și-o va ține și el pe a sa.

Americanul era un individ de o eleganță de prost gust, având o țigară între buze, numeroși dinți de aur și haine în culori țipătoare care îți săreau în ochi. O femeie cu un păr de un blond platinat era cu el; rochia sa ascundea puține părți ale anatomiei, care după canoanele pudorii occidentale ar fi putut fi invizibile.

– Spune-mi, gânguri ea, examinându-mă, știi ce este o varză? E ca tine!

– An, termină Poupée, ordonă americanul. Pleacă, du-te și te plimbă, aici se vorbesc afaceri.

Unduindu-și coapsele prin rochia care era gata să plesnească, „Poupée" părăsi camera pentru a-și relua locul la barul de unde tocmai plecase.

– E un Mercedes care trebuie scos, spuse americanul. Ea nu se va vinde aici, ci în altă țară. Aparține prietenului meu, micul Benito, care a revopsit-o și urmează ca mașina să ajungă la Karlsruhe, în Germania, condusă de dumneata.

– De ce n-o conduceți dv.? am întrebat. Eu nu cunosc nici Elveția nici Germania.

– Eu să conduc? Fac asta destul de des, mă cunosc toți vameșii.

– Atunci de ce vreți să fac eu ? am replicat. Am venit de prea departe, am trăit prea periculos, ca să alerg acum în întâmpinarea unui nou risc. Nu, refuz.

– Dar, bătrâne, totul este aranjat. Aveți un aer onest și vă pot procura acte că mașina vă aparține și că sunteți turist. Da, vă pot da actele necesare.

El căută în servieta pe care o avea și scoase un teanc de diverse documente. Mi-am aruncat o privire asupra lor.

„Mecanic de marină". Am văzut că ele aparțineau unui om, acestui „mecanic de marină". Dacă mi le-aș fi procurat aș fi putut urca la bordul unui vapor. Or, studiasem construcția mecanică tot atât de bine ca medicina și chirurgia la Tchung-King; avem o diplomă de inginer, eram pilot cu brevet, mi se deschideau o serie de posibilități.

– Ei bine, asta nu mă angajează cu nimic. Aceste acte nu au fotografia mea. Cum aș putea să fiu sigur că adevăratul posesor n-ar putea să apară într-un anumit moment?

– Tipul este mort, mort și îngropat. El conducea un Fiat și a adormit la volan, presupun; în tot cazul, a fost zdrobit sub un pod de piatră. Am aflat întâmplarea și ne-au rămas actele sale.

– Și dacă accept, cât mă veți plăti? Și voi putea păstra actele? Ele mă vor ajuta să trec Atlanticul?

– Bineînțeles, bătrâne, bineînțeles. Vă dau 250 dolari, vă plătesc toate cheltuielile și vă păstrați actele. Vi se va pune fotografia pe acte. Am prieteni. Vom aranja asta foarte bine!

– Foarte bine, am răspuns, voi conduce mașina până la Karlsruhe.

– Luați fata cu dumneavoastră, ea vă va ține companie și debarasați-mă de ea. Am altceva în vedere.

Un moment l-am privit cu stupefacție. El se înșela asupra sentimentelor mele.

– Da, ea nu va refuza. Vă veți amuza bine împreună.

– Nu, am exclamat, nu voi lua această femeie cu mine, nu vreau să merg în aceeași mașină cu ea. Dacă nu aveți încredere în mine, dați-mi un bărbat sau chiar doi să mă însoțească... dacă doriți... dar nu o femeie.

Americanul își aruncă capul pe spate și izbucni în râs arătându-și toți dinții. Această expoziție de aur îmi aminti obiectele expuse în templele din Tibet. Țigara sa căzu jos și se răspândiră o ploaie de scântei.

– Această femeie drăguță, spuse când reluă cuvântul, mă costă 500 dolari pe săptămână. Eu v-o ofer pentru călătorie și dv. o refuzați. Și asta e ceva!

Două zile mai târziu, actele erau gata. Fotografia era lipită și toate datele completate.

După ce au fost examinate cu mare atenție, documentele au primit și aprobările oficiale necesare. Mercedes-ul cel mare strălucea sub soarele italian.

Am verificat ca totdeauna, rezervorul de benzină, ulei, apă, m-am urcat și am pornit motorul.

În momentul când m-am îndepărtat, americanul îmi adresă un gest de adio.

La frontiera elvețiană, vameșii examinară cu atenție actele pe care le-am prezentat. Apoi s-au ocupat de mașină. Au ridicat rezervorul de benzină să vadă dacă nu are fund dublu, au pipăit caroseria ca să vadă dacă era ceva ascuns în spatele ei. Doi dintre ei au privit sub mașină examinând chiar motorul. În momentul în care mi-au redat libertatea, am auzit în spatele meu un strigăt și am frânat brusc. Un gardian se apropia abia răsuflând:

– Vreți să duceți pe cineva până la Martigny? Se grăbește să ajungă acolo unde are de rezolvat o afacere urgentă.

– Da, am răspuns, dacă e gata de plecare îl iau.

Gardianul făcu un semn și un om ieși rapid din postul de frontieră. El mă salută și se urcă lângă mine în mașină. I-am văzut aura și era un înalt funcționar, care era foarte bănuitor. El se întreba, fără îndoială, de ce călătoream singur, fără soție. Era foarte curajos și vorbăreț, dar aștepta cu diplomație să mă bombardeze cu întrebări – întrebări la care aș fi putut răspunde.

– Fără soție, domnule? spuse curios. Aveți poate alte preocupări.

Am început să râd.

– Dv. nu vă gândiți decât la sex, un bărbat care călătorește singur vi se pare suspect. Sunt turist, vreau să vă văd țara. Pot avea femei oriunde.

Mă privi cu un ochi mai puțin nemulțumit:

– Aș vrea, i-am spus, să vă povestesc o întâmplare care știu că e adevărată. E o altă versiune a grădinii Edenului.

„În istoria marilor religii există povestiri considerate ca legende, destinate să ascundă adevărul, care nu trebuie să

fie cunoscut de oameni neevoluați, căci ar putea deveni, în acest caz, periculoase.

Așa este povestirea sau legenda despre Adam și Eva, în grădina Edenului, unde Eva, tentată de șarpe, a mâncat fructul din Pomul Cunoașterii. Adam a mâncat și el și atunci amândoi au realizat că sunt goi.

Aflând astfel ceea ce era interzis, ei au fost alungați din grădina Edenului.

Paradisul nu este, evident, decât acea țară preafericită unde nu te temi de nimic, pentru că nu înțelegi nimic. Dar există o versiune mai ezoterică a acestei povestiri.

„Bărbatul și femeia nu sunt decât o simplă masă de protoplasmă, de carne amplasată pe un schelet osos. Omul este sau poate fi mai mult decât atât. Aici pe Pământ, noi nu suntem decât niște marionete ale „Eului" nostru superior, acest „Eu" care există provizoriu în astral și care dobândește experiență datorită corpului de carne, care este marioneta, instrumentul astralului.

Fiziologii, printre alții, au disecat corpul uman și l-au redus la o masă de carne și os. Ei pot vorbi despre un organ sau altul, dar asta nu-i decât materie. Ei n-au descoperit și n-au cercetat ca să descopere lucrurile secrete, lucrurile intangibile pe care Indienii, Chinezii și Tibetanii le-au știut înainte cu secole de apariția creștinismului.

Șira spinării are o structură extrem de importantă. Ea adăpostește cordonul modular fără de care am fi paralizați, fără de care ființa umană n-ar servi la nimic. Dar șira spinării joacă un rol și mai important. În centrul nervului spinal, cordonul măduvei este un tub care se întinde la o altă dimensiune. Este un tub în care forța numită Kundalini se poate deplasa când este trezită. La baza șirei spinării se găsește ceea ce orientali numesc „Șarpele de foc". Este chiar izvorul vieții.

La cea mai mare parte a occidentalilor, această mare forță dormitează, este atipită, aproape paralizată, o forță care rămâne nefolosită. Ea seamănă de fapt cu un șarpe rulat la baza șirei spinării, un șarpe dotat cu o putere imensă, dar care pentru diverse rațiuni nu poate să scape

provizoriu din închisoarea sa. Această imagine mistică a șarpelui, este cunoscută sub numele de Kundalini și la Orientalii evoluați această forță poate să se ridice pe canalul nervului spinal; ea se poate ridica până la creier și de acolo până în astral. Ridicându-se, ea activează fiecare „chakrams" sau centru de putere, cel de la ombilic, de la gât și de la alte părți vitale.

Când acești centri sunt treziți, ființa umană se încarcă de vitalitate, de putere, poate să-i domine pe ceilalți.

Dacă ești perfect stăpân pe forța șarpelui, poți reuși în orice. Poți muta munți, poți schimba cursul apelor, sau poți sta închis într-o cameră de unde ieși viu după o perioadă oarecare de timp.

Legenda ne spune că Eva a fost tentată de un șarpe. În alți termeni, într-un fel sau altul, Eva a înțeles să vorbească cu Kundalini. Ea a putut să elibereze forța-șarpe, rulat – încolăcit – la baza șirei spinării. Forța s-a propagat de-a lungul coloanei mădulare, a trezit creierul Evei și i-a deschis porțile cunoașterii.

De aceea se spune azi că a mâncat din Pomul Cunoașterii, al Științei sau din fructul acestui pom. Posedând această știință, ea putea să vadă aura lui Adam, să-i ghicească gândurile și intențiile iar Adam, fiind tentat de Eva, Kundalini al său, s-a trezit și el și a putut vedea cine era ea, „Eva".

Adevărul este că fiecare contempla aura celuilalt. Fiecare vede, fiind gol, forma astrală a celuilalt, forma neîmbrăcată a corpului uman. Fiecare vede toate gândurile, dorințele, cunoștințele celuilalt, lucru care n-ar fi trebuit să se producă la stadiul de evoluție a lui Adam și al Evei.

Preoții din Antichitate știau că în anumite condiții aura devine vizibilă și că Kundalini poate fi trezit prin experiență sexuală. Deci, în timpurile vechi, preoții propovăduiau că sexualitatea este un păcat și rădăcina răului și că pentru că Eva l-a tentat pe Adam, sexualitatea a cauzat decăderea omenirii. Ei propovăduiau acest lucru pentru că, așa cum am mai spus, experiența sexuală, poate câteodată să-l trezească pe Kundalini, care altfel, rămâne

toată viața amorțit la baza șirei spinării, la cea mai mare parte a oamenilor.

Forța Kundalini este rulată foarte jos, ca un arc de ceas. Este o forță fantastică. Și, ca și un resort, ea poate fi periculoasă dacă se destinde brusc. Această forță particulară, este situată la baza șirei spinării, de fapt se găsește parțial în interiorul organelor genitale. Popoarele din Orient o știu: hindușii fac apel la sex, în ceremoniile lor religioase. Ei recurg la o formă diferită de manifestare sexuală până obțin anumite rezultate și le obțin efectiv. Sunt secole și secole de când anticii adoră sexul. Ei practicau cultul falic. Unele ceremonii în templu îl trezeau pe Kundalini, care le dădea clarviziune, telepatie și chiar alte puteri ezoterice.

Sexul, folosit într-un fel potrivit, într-o anumită manieră în actul sexual, poate crește vibrațiile individului. El poate face să se deschidă, ceea ce orientalii numesc Floarea de Lotus. El poate permite accesul către lumea spiritului. Dar poate determina și epuizarea lui Kundalini.

Nu trebuie niciodată, însă, să abuzezi de sex sau de Kundalini. Unul trebuie să fie complementul și suplimentul celuilalt.

Religiile care se opun raporturilor sexuale între un bărbat și femeie comit o eroare. Această atitudine este adesea preconizată de sectele cele mai discutabile ale creștinismului. Catolicii romani consideră că cuplul trebuie să aibă raporturi sexuale, dar îi sfătuiesc la acest lucru pentru că scopul cel mai direct este procreația, copiii, ceea ce nu este totuși rațiunea esențială a sexului, contrar a ceea ce crede cea mai mare parte a oamenilor.

Religiile care condamnă raporturile sexuale caută să frâneze evoluția individuală și evoluția speciei. Iată cum operează fenomenul: în magnetism se obține un „iubitor" puternic dirijând moleculele substanței într-o anumită direcție. Normal, într-o moleculă de fier, de exemplu, toate moleculele iau orice direcție, nu interesează, ca o mulțime indisciplinată. Ele sunt dispuse la întâmplare, dar când li se aplică o anumită forță (forță magnetică, în cazul fierului) toate moleculele iau o singură direcție și se obține

o mare putere magnetică, fără de care n-am avea nici radio, nici electricitate, nici transporturi pe șosele sau pe calea ferată, nici călătorii aeriene.

În ființa umană, când Kundalini este trezit, când șarpele de foc se însuflețește, moleculele corpului se dispun toate în aceeași direcție, căci forța Kundalini, trezindu-se, a atras moleculele în acest sens. Atunci, corpul uman radiază de vitalitate și de sănătate, își îndeplinește știința și poate vedea totul.

Diverse metode permit trezirea completă a lui Kundalini, dar ele nu trebuie aplicate decât ființelor suficient de evoluate, pentru că această trezire completă dă o imensă putere asupra celorlalți; abuzând, (de această putere) o pot utiliza în scopuri nefaste.

Dar, Kundalini poate fi în special stimulat și poate învia anumiți centri, datorită actului sexual, realizat între soț și femeia lui. În momentul extazului, al împreunării, moleculele corpului sunt dispuse în așa fel încât un mare număr sunt îndreptate spre o singură direcție și în care ființele dobândesc o mare putere magnetică.

Când va depăși toate falsele pudori și toate informațiile eronate privind sexualitatea, omul va redeveni o ființă superioară, el va fi din nou capabil să voiajeze până la stele.

5

Mașina continua să meargă; nici un fel de drum n-ar fi fost suficient de greu să-i diminueze elanul.

Pasagerul meu era așezat alături, liniștit, nu vorbea decât din când în când, pentru a semnala un peisaj de o frumusețe remarcabilă.

În momentul în care ne apropiam de Martigny, îmi spuse:

– Un om atât de perspicace ca Dv. ar fi trebuit să ghicească adevărul. Sunt un reprezentant al guvernului. Îmi faceți plăcerea de a cina cu mine?

– Aș fi fericit, domnule, am răspuns. Mi-am propus să merg până la Aigle, dar în loc de aceasta, mă voi opri în acest oraș.

Ne-am continuat drumul și datorită indicațiilor sale, am oprit în fața unui hotel cu o aparență foarte agreabilă.

Mi s-a luat valiza, am condus Mercedesul în garaj și am dat instrucțiunile necesare.

Cina a fost o masă dintre cele mai plăcute. Fostul meu pasager devenise gazda mea, pierzându-și neîncrederea în ceea ce mă privește, dovedindu-se un vorbitor strălucit, iar eu, urmând vechiul percept tibetan „cel care ascultă află mai mult", l-am lăsat să vorbească. Mi-a povestit întâmplări de la Vamă și mi-a vorbit despre o afacere recentă când s-a găsit o cantitate mare de narcotice în spatele unei caroserii false a unei mașini luxoase.

– Sunt un turist obișnuit și dacă am oroare de ceva acelea sunt drogurile. Vreți să-mi verificați mașina, ca să vedeți că ea nu ascunde nimic? Mi-ați vorbit despre un caz când drogurile au fost ascunse în mașină, fără ca

proprietarul să știe. Am insistat atât de mult încât Mercedesul a fost adus la comisariatul local și lăsat până a doua zi dimineața pentru a putea fi examinat în voie.

A doua zi am fost primit cu brațele deschise. Nu se găsise nimic suspect în mașină. Am constatat că polițaii elvețieni erau curtenitori și amabili oferindu-și serviciile turiștilor.

Mi-am continuat drumul, singur cu gândurile mele, întrebându-mă ce-mi rezervă viitorul. Noi încercări și noi neplăceri, o știam, căci profeții mi-o preziseră cu insistență. În spatele meu, în portbagaj, se găseau valizele unui om, al cărui nume îl purtam după actele pe care le aveam. El nu avea familie, ca și mine și fusese sortit să fie singur pe lume. Scrisese mai multe lucrări privind geniul maritim; de altfel, aceste opere îmi aparțineau. Am oprit mașina și m-am uitat printr-o carte. Aveam intenția de a mă îmbarca pe nava unei companii oarecare. Livretul de debarcare îmi arăta care companii trebuia să le evit pentru a nu fi reperat.

Kilometrii se derulau prin fața mea.

Aigle, Lausanne, frontiera germană. Vameșii germani, foarte metodici, au verificat până la motor și chiar și pneurile. Erau total lipsiți de umor și de flexibilitate.

Mi-am continuat drumul. La Karlsruhe m-am îndreptat spre adresa care mi-a fost indicată. Mi s-a spus că omul pe care îl căutam era la Ludwigshafen. Am plecat deci la Ludwigshafen unde, la cel mai bun hotel din oraș, l-am găsit pe american.

– Ah, bătrâne, îmi spuse, n-aș fi putut să conduc această mașină pe drumuri de munte, nervii mei sunt în stare proastă. Poate că beau prea mult, presupun.

Și eu „presupuneam" la fel.

Camera sa de hotel semăna cu un bar remarcabil echipat. Nu lipsea nici barmanița. Pe cealaltă o lăsase în Italia și cea de aici se vedea că nu avea decât trei idei în cap: bani, băutură, nimicuri.

Americanul se arătă foarte satisfăcut de starea în care se afla mașina, care era și perfect curată și fără nici o

zgârietură. Îmi probă această satisfacție prin numărul apreciabil de dolari pe care mi-i făcu cadou.

Am muncit trei luni pentru el, conducând camioane imense în diferite orașe și aducând mașini care trebuiau reparate sau refăcute. Ignoram în totalitate în ce consta acest trafic. Nici azi nu știu, dar eram bine plătit și aveam timp să studiez cărțile asupra geniului maritim. În orașele pe unde treceam mergeam să văd muzeul Marinei și studiam cu atenție toate modelele de nave și de motoare de nave.

Trei luni mai târziu, Americanul veni și mă găsi în camera micuță pe care o închiriasem, se trânti în pat și-mi împuți camera cu fumul țigării sale.

– Bătrâne, îmi spuse, n-aveți gustul luxului. În Statele Unite, o celulă de închisoare este mai confortabilă decât această gaură! Am o afacere pentru Dv., o afacere serioasă! Vrei s-o faci?

– Da, dacă mă apropii de mare, dacă mă conduce la Havre sau la Cherbourg.

– Ei bine, veți ajunge la Verdun. Am acolo o mașină care are mai multe roți decât are omida labe. Un truc de necrezut, dar care ne poate aduce „gros" (un mare profit).

– Dați-mi detalii, i-am răspuns. V-am spus că pot să conduc orice. Aveți actele necesare pentru a o face să intre în Franța?

– Da. Le-am așteptat trei luni. V-am muncit din greu, dar Dv. v-ați făcut bani de buzunar. În orice caz, n-aș fi crezut niciodată că ați putea locui într-un asemenea loc.

Se ridică și îmi făcu semn să-l urmez. În fața casei se afla mașina sa, cu o „micuță" înăuntru.

– Conduceți, îmi spuse urcându-se și așezându-se lângă tânără. Vă voi indica traseul.

Am sosit în fața „a ceva" ce mi se părea a fi un aerodrom părăsit în împrejurimile Ludwigshafen. Îmi spuse să opresc.

Acolo, într-un imens hangar, am zărit mașina cea mai stranie pe care o văzusem vreodată. Ea părea să fie compusă din multe segmente, galbene, sprijinite toate pe o serie de roți având fiecare un diametru de 21,5 cm. Ridicol

de sus avea o cutie de sticlă. M-am strecurat cu precauție până la scaunul din cutie.

– Ei, urlă americanul, nu doriți manualul?

Îmi întinse o broșură explicativă.

– Aveam un tip, îmi spuse, căruia i-am livrat o mașină de măturat străzile, o mașină nouă. El n-a vrut să citească cartea mașinii și când a sosit la destinație a văzut că periile funcționaseră pe tot parcursul drumului și erau deja uzate. N-aș vrea ca dv. s-o irosiți de aici până la Verdun!

Am răsfoit cartea și în curând am pus motorul în funcțiune. El duduia ca un avion în momentul decolării. Am ambreiat cu precauție și gigantica mașină a ieșit din hangar și s-a angajat pe ceea ce fusese altădată o pistă de aterizare. Am mers câțiva metri înainte și înapoi, înainte de a mă familiariza cu ea și când voiam să revin în hangar, o mașină a poliției germane apăru pe aerodrom.

Un polițai, un fel de brută, ne arătă insigna sa de la Gestapo.

– Ați condus asta, fără să fiți însoțit de un ajutor, lătră el.

„Un ajutor? gândeam eu, crede că aș avea nevoie de un „gardian".

Am condus aparatul până la mașina sa.

– Ei bine, ce nu vă place? am strigat. E o proprietate privată. Plecați de aici!

Americanul se îndrepta spre el.

– Ce nu-ți place, bătrâne? întrebă.

– Sunt aici să vă spun că această mașină nu poate circula pe drum dacă nu are în spate un om care să supravegheze mașinile care vor să o depășească. Ea nu poate circula decât noaptea, dacă nu aveți o mașină de poliție în față și alta în spate.

Am crezut o clipă că va concluziona cu „Heil Hitler!" dar se întoarse, urcă în mașina sa și plecă.

– Ei, să vedem ce avem de făcut, spuse americanul. Cunosc un german, numit Ludwig care...

– Nu, nu, am exclamat. Sunt prea grosolani pentru mine.

– O.K., O.K., bătrâne, fără Fritz, nu vă enervați, cunosc un francez care v-ar plăcea, Marcel. Veniți, mergem să-l căutăm.

Am aranjat mașina în hangar, m-am asigurat că totul este bine închis și apoi am sărit pe pământ și-am încuiat ușa.

– Nu v-a epatat deci, nimic, zise americanul.

A trebuit să plecăm să-l căutăm pe Marcel. L-am găsit într-un bar. La prima vedere, părea că un cal a mers pe fața lui. Marcel era urât, înfiorător de urât, dar avea ceva care mi-l făcu simpatic.

După un timp, așezat în mașină, am dezbătut condițiile și am condus mașina ca să ne familiarizăm cu ea. Marcel era pe pistă și agita frenetic mâna. M-am oprit în dreptul lui.

– Au, au, striga el, gata să se lovească cu capul de portiera mașinii. în timp ce trăgea un pachet voluminos de pe bancheta din spate.

– Un „intercom", urlă el, (urla întotdeauna, chiar când se afla la doi pași). Intercom-ul ne permite să vorbim – să comunicăm – eu la un capăt, tu la celălalt, un fir între noi și putem vorbi tot timpul. De acord?

Trase firul în celălalt capăt al mașinii.

– Mă auzi, nu? răcni el. Mă auzi mai tare, căci am microfon.

Dat fiind vacarmul pe care îl făcea, eram convins că nu este necesar nici un fel de „intercom". Vocea sa acoperea tot zgomotul și motorul, atât de puternică era.

Continuam să conduc, exersându-mă în a lua curbele. Marcel vorbea mereu de la un capăt la altul al mașinii. Sosind la „postul meu" își petrecu un braț prin fereastra deschisă, mă bătu pe umăr și spuse:

– Ascultați, l-ați pus, da? Auziți foarte bine. Așteptați, voi reveni.

Și când se afla la celălalt capăt al firului:

– Mă auziți bine? Da! Vin!

În entuziasmul său uitase că și eu aveam un microfon. Înainte să-i pot răspunde se și întorsese bătând în geamul meu:

– Merge? Auziți bine?

– Ascultați, zise americanul, veți pleca în seara asta amândoi. Toate actele sunt gata. Marcel știe cum veți ajunge la Paris și vă va ajuta să câștigați ceva bani pe drum. Mi-a făcut mare plăcere să vă cunosc!

După ce spuse acestea, se îndepărtă și nu l-am mai revăzut. Poate va citi ceea ce scriu acum și-mi va contacta editorul. M-am întors în cămăruța mea, Marcel a dispărut în bar. Am dormit tot restul zilei.

La căderea serii, am cinat și am luat un taxi până la hangar. Mi-am instalat bagajele, reduse la minimum, în spatele scaunului meu. Motorul mergea, presiunea pneurilor era corespunzătoare. Rezervorul era plin de benzină, farurile funcționau corect.

Am ieșit cu mașina din hangar și am ocolit toată pista ca să încălzesc motorul. Marcel nu apărea. Am oprit motorul, am coborât și am mers în sus și în jos. În fine, o mașină traversă terenul și din ea ieși Marcel.

– O mică petrecere, o petrecere de adio! Mergem?

Dezgustat, am pus motorul în funcțiune, am aprins farurile puternice și m-am angajat pe șosea. Marcel striga, numai că lăsasem căștile în jurul gâtului, începând să mă ocup de el. După câțiva kilometri, o mașină a poliției germane se opri în fața mea.

– Supraveghetorul dv.a adormit. Ați încălcat astfel regulamentul conducând fără un om care să supravegheze depășirile.

Marcel interveni:

– Eu dorm? N-ați văzut bine, domnule agent. Pentru că sunt confortabil instalat vi se pare că dorm?

Polițaiul se apropie de mine și-mi mirosi cu atenție răsuflarea.

– Nu, e un sfânt, spuse Marcel. El nu se atinge de sfânta sticlă, de... femei, adăugă după un moment de reflexie.

– Actele Dv., spuse polițaiul. Le examină cu atenție căutând un pretext pentru a găsi nereguli. Apoi văzu livretul meu de mecanic.

– Sunteți american? Ei bine, n-am dori să avem probleme cu consulul dv. Dați-i drumul!

Înapoindu-mi actele ca și cum ar fi fost contaminate, se urcă în mașina lui, care se îndepărtă. I-am spus lui Marcel punctul meu de vedere, l-am trimis la postul lui și am continuat călătoria în noapte. Nu trebuia să depășim treizecișicinci de kilometri pe oră și cei o sută de kilometri, care ne despărțeau de granița cu Franța, mi s-au părut interminabili.

Puțin înainte de Saarsbruck, am oprit vehiculul, l-am scos în afara carosabilului pentru a nu deranja circulația și m-am pregătit să-mi petrec ziua în oraș.

După ce am mâncat, m-am dus la comisariatul local pentru a obține autorizația de trecerea frontierei. Încadrat în față și în spate de motocicliști, am străbătut drumuri laterale pentru a ajunge la Vamă.

Marcel era în elementul său când și-a găsit compatrioții. Parcă el și unul din vameșii pe care îl întâlnise aici și cu care luptase în Rezistență, câștigaseră războiul, ei doi! Odată actele în regulă, am fost autorizați să intrăm pe teritoriul francez. Vameșul, care îl cunoștea pe Marcel, îl luă cu el, iar eu m-am culcat lângă mașină.

Târziu, foarte târziu, Marcel reveni între doi polițai francezi, care mi-au făcut cu ochiul și l-au așezat pe Marcel în culcușul său, făcându-mi semn că-mi pot continua drumul.

Mergeam prin întuneric într-o mașină puternică, în care zăcea un om beat, temându-mă să nu fiu oprit de mașina poliției. Ceea ce se și întâmplă. O mașină se apropie, un agent deschise ușa dar văzându-l pe Marcel îmi adresă un gest amical... și mi-am urmat drumul înainte.

Lăsasem orașul Metz în urmă și nu mai auzeam nimic de la Marcel. Am oprit mașina pe marginea drumului, am coborât să văd în ce stare se afla tovarășul meu de drum. Dormea profund. Nimic nu l-ar fi putut trezi.

Am continuat drumul și la răsăritul soarelui, în zori, treceam pe străzile din Verdun, în căutarea parkingului care îmi fusese indicat.

– Lobsang, strigă o voce somnoroasă din spatele mașinii, dacă nu te grăbești vom întârzia.

– Să întârziem? suntem deja la Verdun!

O liniște de moarte, apoi Marcel exclamă:

– La Verdun!?

– Ascultă, Marcel, i-am zis. Te-am plimbat complet beat, a trebuit să fac tot drumul singur. Acum urmează-mă să mâncăm ceva.

Repede, Marcel mă ascultă întocmai și am plecat împreună să mâncăm.

Cinci ore mai târziu, un om robust și oacheș sosi într-un Renault vechi. Fără să ne adreseze nici un cuvânt, dădu ocol mașinii noastre, examinând-o, în speranța de a constata o zgârietură sau orice altceva care i-ar fi permis să găsească un pretext pentru a se plânge. Sprâncenele sale stufoase se îmbinau deasupra nasului, un nas care fusese de multe ori lovit, și la un moment dat, prost operat.

În fine, el se apropie de noi:

– Care dintre voi doi este șoferul? întrebă el.

– Eu, am spus.

– Mergeți și duceți asta la Metz.

– Nu, am răspuns, am fost plătit s-o aduc aici. Toate actele sunt făcute pentru Verdun. Eu nu mă mai ocup de această mașină.

Fața i se înroși de mânie și spre marea mea consternare am văzut cum trage un cuțit din buzunarul de la spate. L-am dezarmat cu ușurință, cuțitul zbură pe deasupra umărului meu și omul căzu pe spate. Spre surprinderea mea, am văzut aruncându-mi un ochi în spate, că tot grupul de muncitori observaseră scena.

– L-a aruncat pe patron la pământ, spuse unul.

– A trebuit să-l atace prin surprindere, spuse altul.

Omul oacheș se ridică vioi, suplu, ca o minge de cauciuc și se repezi în atelier de unde reveni cu o bară de fier având la un capăt un fel de bară, care servește la deschiderea lăzilor de ambalaj. Urlând insulte el se îndreptă spre mine și se repezi la gât. Am căzut în genunchi, i-am amortizat genunchii lui cu o lovitură și m-am ridicat. Căzu cu un strigăt oribil, din cauza piciorului

stâng pe care și-l zdrobi. Bara de fier pe care o avusese în mână, zăcea jos și acum căuta alt obiect metalic cu care să lovească.

– Ei bine, patroane, am spus redresându-mă, nu ești patronul meu, nu? Cere-ți scuze dacă nu vrei s-o pățești mai rău, ai încercat să mă ucizi!

– Chemați un doctor, chemați un doctor că mor, gemu el.

– Întâi îți ceri scuze, am spus pe un ton dur, dacă nu îți găsim un șanț corespunzător.

– Ce se întâmplă aici? Ei, ce se petrece?

Doi agenți ai poliției franceze își făcură loc, traversând mulțimea adunată, privind „patronul" întins pe jos.

– Ah, ah, striga unul dintre ei, în sfârșit s-a găsit unul mai tare ca el! Iată cine ne consolează de toate necazurile pe care ni le-a făcut.

Polițaii mă priviră cu respect, apoi cerură să-mi vadă actele. Satisfăcuți din acest punct de vedere și înțelegând raporturile create, plecară. „Fostul" patron își ceru scuze, cu lacrimi de rușine în ochi; am îngenunchiat lângă el, i-am așezat osul la loc și l-am fixat cu două scândurele în loc de atele. Marcel dispăruse, temându-se fără îndoială, să nu aibă necazuri. Nu l-am mai revăzut niciodată.

Cele două valize ale mele erau grele. Ridicându-le din mașina cea mare cu care călătorisem, am plecat pe străzile lungi ale orașului. O nouă etapă a călătoriei mele se terminase. Nu aveam nici o situație și nu cunoșteam pe nimeni.

Marcel se dovedise a fi un incapabil, cu creierul îmbibat de alcool.

Verdun nu mă atrăgea deloc. Am oprit mai multe persoane și le-am întrebat care este drumul spre gară, unde mă gândeam să-mi las valizele. Toată lumea însă părea să creadă că ar fi trebuit să văd câmpul unde avuseseră loc luptele de la Verdun, mai curând decât gara, dar în fine, am aflat direcția.

Am mers pe strada Poincaré și mă tot gândeam ce să mai arunc din valize pentru a le mai ușura. Cărțile? Nu! Trebuia să le păstrez cu grijă. Uniforma de marină

comercială? Sigur nu! Am sfârșit prin a considera că totul îmi era indispensabil. Am sosit, nu fără efort, până la piața Chevert, m-am întors la dreapta și am luat-o pe cheiul Republicii.

Am privit mișcarea vapoarelor pe Meuse și m-am așezat un moment. Un Citroen imens trecu liniștit pe lângă trotuar, micșoră viteza și opri alături de mine.

Un bărbat înalt, cu păr negru, mă privi o clipă și ieși din mașină.

– Dv. sunteți cel căruia trebuie să-i mulțumim că l-a pus la punct pe „patron"? mă întrebă.

– Da, am răspuns, n-a fost de-ajuns?

Necunoscutul începu să râdă și spuse;

– Ani de zile a terorizat regiunea, chiar poliția avea frică de el. El afirmă că s-a comportat ca un erou în război... Acum, ați dori o slujbă?

L-am privit cu atenție înainte de a-i răspunde.

– Da, dacă e vorba de o muncă cinstită.

– Munca pe care v-o ofer este din cele mai cinstite.

Tăcu un moment și apoi surâse.

– Înțelegeți, eu știu multe despre Dv. Marcel trebuia să vă conducă la mine, dar a luat-o la fugă. Știu că ați traversat Rusia și că ați făcut și numeroase alte călătorii. Marcel mi-a dat o scrisoare de la „american" despre dv. și mi-a mai spus și altele.

„Ce rețea curioasă", mi-am zis.

Câteodată europenii sunt atât de diferiți de noi orientalii!

Omul îmi spuse:

– Puneți-vă valizele în mașină. Vă voi duce să serviți masa și vom putea discuta liniștiți.

Această propunere îmi plăcu. În fine, puteam să mă debarasez un moment de valizele mele groaznice. Le-am pus în portbagaj și m-am așezat lângă necunoscut.

Ne-am îndreptat către hotelul „Cocoșul îndrăzneț", care îi era familiar. După ce s-a mirat de mai multe ori de preferințele mele culinare, prea modeste, trecu la afaceri.

– Cunosc două bătrâne doamne, una de 84 de ani, alta de 75 de ani. Ele doresc să meargă la fiul uneia dintre ele,

care locuiește la Paris. Se tem de bandiți – bătrânii au câteodată astfel de temeri – și ele au suferit în ambele războaie mondiale – și acum au nevoie de un șofer capabil, care să le și protejeze. Plătesc bine.

Femei! Femei bătrâne! E mai bine decât cu tineri! mi-am zis. Totodată, propunerea nu mă încânta. Apoi m-am gândit la cele două valize grele. Când voi ajunge la Paris...

– Sunt foarte generoase, reluă companionul meu. Nu e decât un inconvenient. Nu va trebui să depășiți 50 km./oră.

Am aruncat prudent o privire prin toată sala restaurantului.

„Două bătrâne, doamne!" erau așezate trei mese mai departe.

„În numele lui Buddha, mi-am zis, la ce sunt redus?"

Viziunea valizelor, a celor două valize grele, pe care nu le puteam ușura, mă obseda. Și banii! Nu voi mai avea bani până voi ajunge să trăiesc și să lucrez în Statele Unite.

Am răspuns cu un suspin:

– Sunt generoase, spuneați? Dar mașina? N-aș mai vrea să revin aici.

– Da, amice, vă vor plăti foarte bine, contesa este bogată. Cât despre mașină, este un Fiat nou pe care vor să-l facă cadou fiului. Veniți. Aș vrea să vă prezint.

El se ridică și se îndreptă spre cele două bătrâne doamne. Cu o închinăciune, care îmi amintea de pelerinii de pe Valea Sfântă de la Lhassa, el făcu prezentările. Contesa mă privi cu un aer superior prin lornionul său.

– Vă credeți capabil să ne conduceți fără necazuri la destinație, „curajosule"?

M-am întors și i-am răspuns:

– Doamnă, nu sunt „curajosul" Dv. Cât despre a vă conduce fără necazuri, viața mea este tot atât de prețioasă ca și a dv. Mi s-a cerut să discut această afacere cu Dv., dar mărturisesc că în prezent am îndoieli...

Un moment mă fixă cu o privire rece, apoi maxilarele rigide se destinseră și izbucni într-un râs de fetiță.

Numele îmi era vag familiar. L-am căutat pe hartă. Un oraș la o distanță de circa 200 km. de Paris pe drumul spre Cherbourg, deci nu prea departe de Cherbourg.

Am reflectat un moment și apoi m-am apropiat de rănit.

– Aș vrea să merg la Cherbourg sau la Havre, i-am spus. Iau camionul dv. și livrez mobila dacă cineva poate să rămână cu mașina. Vă voi lăsa banii. Tot ce mă interesează este să ajung cu o mașină acolo.

Mă privi cu gratitudine:

– Da, este posibil, tovarășul meu vă va conduce, trebuie să luăm mobilă de aici, dintr-o casă mare, s-o ducem la Caen și s-o descărcăm.

Totul fu pe loc aranjat. A doua zi am plecat cum am promis.

Henri, șoferul, ar fi avut nevoie de un certificat de „incapacitate de muncă". Nu excela decât într-un lucru: arta de a se fofila, când era vorba să muncească. După ce nu s-a mai văzut casa de unde luasem mobila, a oprit camionul și mi-a zis:

– Ia volanul, sunt obosit.

Și coborând de pe scaunul său, el merse și se întinse pe mobila cea mai confortabilă pe care o găsi și adormi. Am luat deci volanul.

La Caen, îmi spuse:

– Începi să descarci, trebuie să semnez actele.

Când reveni, totul se afla deja în interiorul casei, în afară de mobilele prea grele pentru un singur om. Dispărând din nou, reveni însoțit de grădinar, care mă ajută să le duc în casă. Ne „dirija" chiar, ca să nu deteriorăm pereții. Treaba terminată, m-am urcat la volan. Henri, fără să se gândească, se așeză alături de mine. Am luat-o pe drumul care ducea spre gară, pe care o remarcasem la venire. Acolo am oprit, mi-am scos valizele și i-am spus lui Henri:

– Acum vei conduce tu.

Spunând acestea, am coborât din camion și m-am îndreptat spre intrarea gării.

Un tren pleca spre Cherbourg peste douăzeci de minute. Mi-am cumpărat bilet și am urcat în vagon. Ajuns la

Cherbourg, mi-am lăsat valizele la casa de bagaje și m-am plimbat pe peron și în împrejurimi, în căutarea unei locuințe. Am găsit, în fine, o pensiune pentru marinari. Am închiriat o cameră foarte modestă pe care am achitat-o cu anticipație și am plecat să-mi aduc bagajele. Apoi, fiind obosit, m-am culcat și am adormit.

A doua zi dimineață, m-am amestecat printre marinarii care așteptau să se îmbarce. Cu puțin noroc, am putut în cursul zilelor următoare, să vizitez sala mașinilor câtorva nave staționate în port. O săptămână am tatonat agențiile maritime în speranța de a găsi o muncă, care m-ar fi dus pe celălalt țărm al Atlanticului.

Agenții priveau actele mele și livretul de debarcare întrebându-mă:

– Deci v-ați cheltuit toți banii în vacanță? Și vreți să mergeți ca marinar simplu? Bine, vom vedea.

M-am amestecat din ce în ce mai mult cu marinarii, învățându-le vocabularul, studiindu-le personalitatea, auzind ce spuneau.

În fine, șase zile mai târziu am fost convocat la o agenție maritimă.

Un om micuț și îndesat era așezat aproape de agent.

– Sunteți dispus să plecați în seara asta, dacă ar fi nevoie? mă întrebă.

– Pot pleca imediat, domnule, am răspuns.

Omulețul mă privi cu atenție. Apoi lansă o ploaie de întrebări la care am răspuns greu, pentru că nu înțelegeam limba din cauza accentului său.

Agentul traduse:

– Șeful, aici prezent este neliniștit, al treilea mecanic s-a îmbolnăvit și a trebuit dus la spital. Vrea să vă urcați imediat la bord cu el.

Nu fără teamă, am răspuns celorlalte întrebări destul de satisfăcător.

– Luați-vă valizele și îmbarcați-vă, îmi spune în fine.

La întoarcerea la pensiune am plătit rapid nota, am înșfăcat valizele și am luat un taxi până la navă. Nava era veche, acoperită de rugină și ar fi avut nevoie de un strat

gros de vopsea. Mi se păru mică, pentru a putea traversa Atlanticul.

Am urcat pasarela cu repeziciune, mi-am lăsat valizele aproape de bucătărie și am coborât scara de fier care ducea la sala mașinilor unde mă aștepta Mac, șeful. Îmi puse câteva întrebări despre mașini și păru satisfăcut de răspunsurile mele.

– O.K., băiete, conchise, vei semna angajamentul. Stewardul îți va arăta cabina.

Am revenit la agenția maritimă pentru a „semna angajamentul" și m-am urcat din nou la bord.

– Vei începe imediat, spuse Mac.

Și astfel, pentru prima dată în istorie, fără îndoială, un lama tibetan care pleca în America, se îmbarca ca mecanic. Primele ore de muncă, în care nava rămase la țărm, au fost pentru mine o binecuvântare. Numeroasele mele lecturi se completară cu o experiență practică și mă simțeam capabil să-mi duc sarcina cu bine.

În mijlocul sunetelor de clopot și a sirenelor vaporului, pistoanele de oțel se ridicau și coborau. Roțile începură să se învârtească din ce în ce mai repede și nava se trezi. Era miros de ulei și de vapori. Era o atmosferă stranie pentru mine, așa cum stranie era și postura mea de subaltern – eu un Lama – a lui Mac, care cu pipa între dinți, în picioare ținea o mână, ușor, pe un volan de oțel strălucitor.

Clopotul sună din nou și cadranul telegrafului indica „jumătate". Mac îi aruncă o privire rapidă, întoarse roata și zgomotul mașinii se amplifică și tot interiorul începu să tremure. „Stop" zise acul cadranului și ordinul sosi curând: „Cu jumătate viteză, înainte!" Mac abia avu timp să întoarcă roata și clopotul sună din nou pentru „Cu toată viteza, înainte!" Nava se urni încet. Mac veni spre mine.

– Ah, băiete, ți-ai făcut cele opt ore. Du-te și cere-i stewardului să-mi aducă și mie cacao.

Cacao! Asta îmi aminti că nu mâncasem de aproape 12 ore.

M-am agățat repede de scara de fier și am ajuns pe punte, în aer liber. Nava avansa spre apa adâncă, coasta franceză se estompa în noapte. O voce mă trezi la realitate:

– Cine sunteți?

M-am întors. Secundul era alături.

– Al treilea mecanic, domnule, am răspuns.

– Atunci pentru ce nu aveți uniforma?

– Sunt mecanic, cu titlu temporar, domnule, m-am îmbarcat la Cherbourg și mi-am luat imediat funcția în primire.

– Hm! făcu secundul. Puneți-vă imediat uniforma, vreau să fie disciplină la bord!

Și spunând acestea se îndepărtă ca și cum ar fi fost secund pe unul din vasele reginei Angliei și nu pe un biet bătrân vas crăpat și ruginit.

În ușa bucătăriei am transmis ordinul mecanicului șef.

– Sunteți noul mecanic trei? întrebă o voce din spatele meu.

M-am întors și l-am văzut pe mecanicul doi.

– Da, domnule, am răspuns. Am venit să-mi pun uniforma și după aceea aș vrea să mănânc ceva.

El înclină capul.

– Vă însoțesc. Secundul s-a plâns că nu sunteți în uniformă. V-a luat drept un pasager clandestin. I-am spus că tocmai v-ați îmbarcat și imediat a trebuit să vă luați serviciul în primire.

Făcu câțiva pași cu mine și îmi arătă cabina mea, care era față în față cu a lui.

– Chemați-mă când sunteți gata, îmi spuse, vom cina împreună.

Trebuia retușată uniforma pentru a o adapta taliei mele. Și îmbrăcat astfel în ofițer al marinei comerciale mă întrebam ce-ar fi zis ghidul meu, Lama Mingyar Dondup dacă m-ar fi văzut. Mi-a venit să râd imaginându-mi ce impresie aș fi făcut în Lhassa, apărând în această ținută. L-am strigat pe mecanicul doi și am plecat împreună la masa ofițerilor.

Căpitanul, deja așezat la masă, ne-a aruncat o privire dezaprobatoare pe deasupra sprâncenelor sale zburlite.

– Puah! exclamă mecanicul doi când se aduse primul platou, iar aceeași mâncare ca pentru porci, nu se mai schimbă nimic aici?

– Domnule! Vocea căpitanului ne înfioră. Domnule, vă plângeți tot timpul. Când vom ajunge la New York plecați de pe vaporul acesta!

Unul chicoti și această chicoteală deveni colectivă, sfârșindu-se într-o tuse jenantă până când căpitanul aruncă o privire dură în direcția lui. Masa se termină în liniște până la ieșirea căpitanului, care termină primul și plecă.

– Afurisit vapor! spuse un ofițer care fusese „Jimmy-The-One" în marina britanică până la război.

– Sunteți țicniți toți, spuse o voce în cel mai pur jargon american.

– Nu, spuse Secundul, nu este american, este un portorican care merge des la cinema.

I-am lăsat acolo și am ieșit pe punte înainte de a mă duce la culcare. Oamenii aruncau în mare toate resturile și gunoaiele acumulate pe vas cât stătusem în port.

Vaporul înainta, iar eu am plecat în cabina mea. Pereții erau acoperiți cu diverse poze pe care le-am rupt și le-am aruncat la coș. În timp ce mă dezbrăcam mă gândeam dacă voi fi în stare să-mi duc sarcina la bun sfârșit.

– Drepți! urlă o voce și o mână deschise ușa și răsuci comutatorul.

– Deja? mi-am zis.

Mi se părea că abia adormisem. Am privit ceasul și m-am sculat. După ce m-am spălat și m-am îmbrăcat, m-am dus să mănânc. Sala de mese era goală. Am mâncat singur, rapid. Am privit zorii zilei și m-am grăbit să cobor scara de oțel care ducea la sala mașinilor.

– Sunteți punctual, îmi spuse secundul, și asta îmi place. Nimic de semnalat în afara unor pete de grăsime pe tunel.

Mașinile continuau să meargă într-un ritm regulat și monoton și fiecare mișcare ne apropia de New York. Tunelul care adăpostea arborele elicei în mișcare, era păzit de doi oameni permanent transpirați și unsuroși. Totul mergea bine, temperatura cuzineților era normală, nu se semnala nimic. Mi s-au transmis actele cu coordonatele: consumul de carbon, procentajul de CO2 și alte informații.

Le-am semnat și m-am așezat să consemnez în jurnalul de bord detaliile turei mele.

– Cum merge, domnule? mă întrebă Mac, care tocmai cobora scara.

– Merge, am răspuns, totul e normal.

– Bine, spuse Mac. Este... căpitanul... aș vrea să-l puteți considera normal. El zice că am ars prea mult cărbune în timpul ultimului voiaj. Ce-ar trebui să fac? Să-i zicem să tragă la rame?

Suspină, își puse ochelarii cu montură de oțel, citi jurnalul și îl semnă.

Nava își continua drumul său, traversând Atlanticul. Zilele se succedau mohorât și asemănătoare între ele. Nu era o navă de plăcere. Ofițerii de frunte disprețuiau ofițerii mecanici. Căpitanul era un om încrezut, care își imagina că, comanda un transatlantic și nu un cargo rablagit.

Chiar și timpul era rău. Într-o noapte când nu puteam să dorm din cauza tangajului, m-am dus pe punte. Vântul urla ca un marș funebru amintindu-mi seara când pe acoperișul de la Chakpori în compania lui Lama Mingyar Dondup și Jigme, am întreprins călătoria în astral.

La adăpostul vântului, în mijlocul navei, o siluetă solitară se agățase cu disperare de parapet pradă unor teribile grețuri, care îi „deranjau inima", cum mi-a zis câtva timp mai târziu. Eram răscolit de răul de mare, dar mă și amuza, văzând că îi cad pradă chiar marinarii. Cabina căpitanului era cufundată în întuneric. Spuma formată lua cu asalt prova și chiar puntea pe care mă aflam, în spatele vasului, care mergea și se balansa ca un animal năuc.

În depărtare, un pachebot strălucea în lumină, avansând în direcția noastră prin viraje, care prin mișcarea lor trebuie să fi produs un puternic rău de mare pasagerilor. „Cu vântul în spate el va ajunge curând la Southampton", mă gândeam în timp ce coboram scara spre sala mașinilor.

Furtuna se dezlănțui, o pompă din cală fu blocată de un obiect rostogolit violent de mișcarea navei. A trebuit să supraveghez oamenii, care se chinuiau să stabilească circulația apei. Zgomotul era înspăimântător. Arborele

elicei vibra, trepidând când nava era ridicată pe vârful valului, se liniștea, apoi creștea din nou, când se afla pe creasta valului următor. În cală, oamenii de punte să căzneau să imobilizeze o ladă de scule, care era gata să se răstoarne. Mi se părea straniu că pe o astfel de navă domina o atmosferă de ostilitate. Toți ne străduiam să ne îndeplinim sarcinile. Fiecare muncea, unii pe punte, alții în sala mașinilor, alții pe pasarelă, urmărind stara vremii și a apei. Munca? Nu lipsea nicăieri.

Mac, șeful, era un om drept și muncitor. Iubea mașinile, ca o mamă pe primul născut. Într-o după-amiază așteptam să intru în tură. Nori ușori, aducători de furtună, traversau cerul și ploaia se simțea în aer. Citeam, așezat la adăpostul unui ventilator. Deodată, o mână grea mă bătu pe umăr și o voce sonoră exclamă:

– Ah, băiete, chiar mă întrebam ce faci în timpul liber. Ce citești? Povești despre cow-boys?

Surâzând i-am arătat cartea:

– Motoare de nave, i-am zis. Asta mă interesează mai mult decât povestirile despre cow-boys.

Scoase un sunet aprobator și după ce și-a aruncat ochii pe manual mi l-a înapoiat zicând:

– Bine, băiete. Te vei perfecționa și vei deveni mecanic șef, dacă continui astfel.

Înfundându-și vechea sa pipă în gură, îmi făcu un semn amical din cap și adăugă:

– Luați-vă cartul acum, tinere.

– Căpitanul a făcut inspecția, îmi spuse mecanicul doi. Nebun, se crede pe un pachebot, acum inspectează încăperile comune, cabinele și în general tot.

Eram în picioare, aproape de cabina mea când intră căpitanul, urmat de secund și de comisar.

– Hm, făcu aruncând jur-împrejur o privire disprețuitoare. Fără poze pe pereți? Credeam că toți americanii sunt interesați de picioarele femeilor.

Ochii i se opriră pe coperțile cărților mele.

– E un roman sub aceste coperți austere? întrebă.

Liniștit, am deschis manualele la întâmplare. Căpitanul își plimbă degetul pe barele patului, pe cușetă, pe partea de

sus a ușii. Considerând că degetul i-a rămas curat, vizibil decepționat, înclină capul și ieși. Secundul avu un surâs înțelegător.

– L-ai avut de data asta!...

O atmosferă de așteptare domnea la bord. Oamenii discutau între ei și-și gândeau procedeele cele mai bune pentru a evita cheltuielile de vamă. Vorbeau despre familie, despre prieteni. Limbile se dezlegau, conversațiile deveneau mai libere. Curând, acești oameni își vor regăsi părinții, ființele iubite. Eu, singur. Nu aveam unde să merg, nimeni nu mă aștepta. Eu singur, debarcam la New York ca un străin pe care nimeni nu-l cunoștea, nimeni nu-l aprecia.

Îndreptați către cer, zgârie-norii din Manhattan, pe care ploaia îi spălase, străluceau în soare. Statuia Libertății, care, am remarcat, întorcea spatele Americii, ne stimula. „Cu jumătate de viteză înainte!" spuse soneria telegrafului.

Nava naviga mai încet, făcând mici valuri, în timp ce viteza scădea. „Stop", spuse telegraful în momentul acostării. Frânghiile au fost aruncate și ancorate, vaporul fiind din nou acostat la țărm. „Opriți mașinile", ordonă telegraful. Sub fluierăturile sirenelor, motorul muri. Tijele gigantice ale pistoanelor s-au imobilizat și nava s-a balansat încet în valurile celorlalte vapoare acostate la chei. Eram ocupați cu schimbările necesare la partea mecanică, punând în mișcare mașinăria auxiliară.

Pe pod oamenii erau foarte ocupați, scoteau bagajele, deschideau calele. Oamenii agenției au urcat la bord urmați de hamali. Curând nava semăna cu o casă de nebuni, în care de pretutindeni se urlau ordine. Se auzea „tuf-tuf" și macaralele scrîșnind. Se călcau în picioare unii pe alții și se auzeau zgomote de obiecte grele. Un reprezentant al serviciului de sănătate examina actele echipajului. Polițaii sosiră urmând un pasager clandestin, a cărui prezență, noi, mecanicii, n-o sesizasem de-a lungul drumului.

Nenorocitul plecă, cu cătușe la mâini, escortat de doi agenți robuști cu o față nu prea simpatică, până la o mașină a poliției unde îl aruncară fără milă.

Am făcut coadă ca să ne schimbăm banii, am semnat o hârtie și ni s-au dat actele de debarcare. Mac, șeful, scrisese în al meu: „foarte conștiincios în muncă și competent în toate domeniile. Vei fi totdeauna fericit să-l ai tovarăș de drum". „Ce păcat, mi-am zis, că trebuie să fac o cruce peste toate astea!"

M-am întors în cabina mea, mi-am făcut ordine, mi-am aranjat patul. Apoi mi-am ambalat cărțile și lucrurile personale în cele două valize și m-am îmbrăcat în civil. Aruncând o ultimă privire în urmă am ieșit, închizând ușa în spatele meu.

– Sunteți decis să plecați? mă întrebă Mac, șeful. Sunteți un bun companion de bord și aș fi fericit să vă ofer postul de mecanic doi în călătoria viitoare.

– Nu, șefule, i-am răspuns. Vreau să văd țara și să acumulez un pic de experiență.

– Experiența este un lucru magnific. Noroc, băiete!

Am coborât pasarela cu valizele în mână. M-am îndepărtat de navele staționate. O altă viață mi se oferea. Dar cum uram aceste peregrinări neîncetate, această existență nesigură în care nu aveam nici un prieten!

– Unde sunteți născut? întrebă vameșul.

– La Pasadena, am răspuns amintindu-mi actele pe care le țineam în mână.

– Ce aveți de declarat?

– Nimic, am zis.

Îmi aruncă o privire pătrunzătoare.

– O.K., deschide, lătră el.

Mi-am pus valizele în fața lui și le-am deschis. Le scotoci cu zel scoțând toate obiectele, examinând dublurile.

– Reambalați-le, ordonă.

Mi-am luat valizele și am ieșit din birou. Afară, în mijlocul strigătelor și zgomotului circulației, m-am oprit o clipă pentru a-mi trage sufletul.

– Ce așteptați, bătrâne? Ești la New York aici, spuse o voce vulgară în spatele meu.

M-am întors și am văzut în spatele meu un polițai care mă privea furios.

– Este interzis să te oprești?

– Circulați, circulați, mârâi el.

Ușor, mi-am reluat valizele și mi-am continuat drumul, admirând acești zgârie-nori ai Manhattanului, munți de metal, care sunt opera omului.

Niciodată nu m-am simțit mai izolat; m-am simțit complet străin în această parte a lumii. În spatele meu polițaiul striga mereu: „nu stați, circulați".

Oamenii păreau extenuați, enervați.

Vehicule motorizate treceau în goană. Auzeam fără încetare scrâșnetul pneurilor, simțeam mirosul cauciucului ars.

Și avansam... În sfârșit, am zărit în fața mea o inscripție „Hotelul marinarilor" și am intrat încercând un sentiment de îngrijorare.

„Semnați", îmi spuse o voce rece și impasibilă. Am completat cu grijă formularul și când mi-am aruncat ochii spre funcționară încercând să-i mulțumesc: „nu îmi mulțumiți, spuse vocea, nu v-am făcut nici un serviciu, mi-am făcut munca mea." Am rămas în așteptare. Ei bine, ce e? spuse vocea. Camera 303 este scris pe formular și de disc este atașată cheia.

Am plecat. La ce bun să discuți cu un robot? M-am apropiat de un bărbat, marinar după toate aparențele, care așezat pe un fotoliu, răsfoia o revistă.

– Jenny nu ne are la inimă pe noi ăștia, spuse înainte ca eu să apuc să deschid gura. Care este numărul camerei dv.?

– 303, am răspuns încurcat. Este prima oară când vin aici.

– La etajul trei, spuse. Trebuie să fie a treia cameră.

I-am mulțumit și m-am îndreptat spre o ușă pe care scria „Ascensor".

– Apăsați pe buton, spuse marinarul.

M-am supus; câteva clipe mai târziu, ușa s-a deschis și un liftier negru mi-a făcut semn să intru.

– Ce număr?

– 303, am răspuns.

Apăsă pe un buton, cabina se ridică rapid și se opri curând.

„Al treilea", spuse tânărul negru deschizând ușa. Aceasta se închise în spatele meu. Eram din nou singur.

Am privit discul atașat la cheie pentru a verifica încă odată numărul, apoi am căutat ușa camerei mele. Era bine: a treia ușă pe stânga avea numărul 303. Am băgat cheia în ușă. Ușa s-a deschis și am intrat în camera, care nu era mai spațioasă decât o cabină de vapor. Când am închis ușa am zărit aici un exemplar de regulament.

Am citit cu atenție și am văzut că nu puteam rămâne mai mult de 24 de ore, sau dacă urma să mă îmbarc, peste 48 de ore. Nu mi-am mai găsit liniștea. Mi-am pus valizele, m-am pieptănat și am coborât să caut ceva de mâncare și un ziar unde speram să găsesc un anunț, care mi-ar fi oferit o muncă, conform competenței mele.

6

New York mi se păru un oraș ostil. Oamenii pe care îi opream să-i întreb câte ceva, îmi aruncau o privire înnebunită și se îndepărtau rapid. După o noapte de somn, am mâncat și am luat un autobuz care mergea la Bronx. După ziare mi se părea că aș putea găsi acolo o slujbă mai bine plătită. Aproape de Bronx Park am coborât și am urmat firul străzii în speranța de a descoperi un anunț „De închiriat", O mașină, nimeri între două camioane, care descărcau marfă, mă lovi și urcându-se pe trotuar ca să evite coliziunea, îmi zdrobi oasele pe partea stângă. Încă o dată mi-am auzit oasele trosnind. În momentul în care am căzut pe trotuar am zărit un om, care mi-a luat ambele valize și a fugit cu ele.

Aerul se umplu de sunete melodioase. După ani de încercări mă simțeam fericit.

– Ah, exclamă vocea lui Lama Mingyar Dondup, iată-te!

Am deschis ochii și l-am văzut în picioare surâzându-mi, dar ochii săi exprimau compasiune.

– Viața pe pământ este dură și amară și tu ai cunoscut încercări pe care, din nefericire, le au cea mai mare parte a oamenilor. Nu-i decât un interludiu, Lobsang, un interludiu dezagreabil. După o noapte lungă va veni trezirea, ziua perfectă, în care nu vei mai avea nevoie să te întorci pe Pământ, sau în alte lumi inferioare.

Am suspinat. Mă simțeam bine în acel loc unde calmul și farmecul erau și mai contrastante cu duritatea și nedreptatea vieții terestre.

– Tu, Lobsang, reluă Ghidul meu, trăiești ultima ta existență pe pământ. Îți plătești toată Kharma și vei îndeplini sarcina cea mai importantă, o sarcină în care puterile răului îți pun mereu obstacole.

Kharma, cuvântul îmi amintea lecția pe care mă învățase, ghidul meu iubit, din Lhassa.

Clinchetul clopoțeilor de argint tăcuse, trompetele nu mai sunau clare și puternice, în aerul proaspăt și rarefiat de pe Valea Lhassei. În jurul meu domnea o liniște care n-ar fi trebuit să fie. Am ieșit din reveria mea de moment, unde călugării, în templu, intonau pe o voce profundă, Litania morților. A morților? Da. Bineînțeles, Litania pentru călugării bătrâni, care treceau după o viață de suferință, de servicii făcute altora, fără ca nimeni să știe acest lucru.

„Ce Kharma teribilă trebuie să am", mi-am zis. Ce ființă perversă trebuie să fi fost în viața mea precedentă, dacă a meritat un asemenea înveliș.

– Lobsang!

Vocea răsună în spatele meu ca o rostogolire de tunete în depărtare. Dar loviturile care cădeau pe mine, nu erau atât de îndepărtate, din nefericire.

– Lobsang! Visezi, îți lipsește respectul față de Fratele nostru dispărut, iată, ia asta și asta!

Deodată loviturile și insultele încetară ca prin minune. Încercând fața mea înspăimântată, am ridicat ochii spre silueta gigantică, care mă domina cu toată înălțimea sa, ținând încă un ciomag în mână.

– Stăpân al Disciplinei, spuse o voce iubită, iată un înveliș prea greu pentru un biet băiat! Ce-a făcut el s-o merite? A murdărit prin ceva Templul? I-a lipsit respectul pentru Idoli. Vorbește, explică-ți cruzimea!

– Domnule Mingyar Dondup, murmură Stăpânul Disciplinei, acest băiat visează învierea în loc să asculte Litania cu companionii săi.

Lama Mingyar Dondup, care era o persoană de talie mai înaltă, ridică asupra omului din Kham, un gigant de doi metri și zece, o privire întristată. Spuse cu un ton ferm:

– Să mergem acum, Lobsang, în camera mea unde vei putea să-mi anunți lista numeroaselor tale păcate, atât de sever pedepsite.

Spunând acestea, se înclină încet:

În cursul scurtei mele existențe nimeni în afară de ghidul meu, nu mi-a arătat bunăvoință, și mi-am reținut cu greu, lacrimile de mulțumire și de tandrețe.

Lama se întoarse și o luă cu un pas lent de-a lungul coridorului gol. L-am urmat umil, dar vesel, știind că acest mare personaj nu se va ridica niciodată pe nedrept contra mea.

La intrarea camerei sale, el se opri, se întoarse spre mine și îmi puse o mână pe umăr:

– Vino, Lobsang, n-ai comis nici o crimă, vino și povestește-mi necazurile. (Spunând acestea mă cheamă în fața lui și îmi făcu semn să mă așez). Mâncare, Lobsang, mâncare, iată la ce gândești. Mergem, să te pui pe picioare și să bei ceai în timp ce vorbim.

El clătină un clopoțel de argint și un servitor intră. Am păstrat liniștea până am fost servit cu gustarea. Mă gândeam la promptitudinea cu care păcatele mele erau judecate și pedepsite aproape înainte de a fi fost comise. Din nou o voce mă trezi la realitate.

– Lobsang, tu visezi treaz! Sunt bunătăți, Lobsang, bunătăți în fața ta, și tu nu le vezi! Asta mă miră mult din partea ta.

Vocea binevoitoare mă trase din gânduri și aproape mașinal am întins mâna spre una din acele prăjituri dulci care-mi plăceau atâta. Prăjituri aduse din Indiile îndepărtate pentru Dalai Lama, dar pe care, grație bunătății sale, aveam dreptul să le gust.

Timp de câteva momente încă, am mâncat în liniște și mai ales eu am mâncat în timp ce Lama mă privea surâzând:

– Eh bine, Lobsang, spuse el, când i se păru că m-am întremat, despre ce e vorba?

– Stăpâne, am răspuns, am reflectat la teribila Kharmă a călugărului care tocmai a murit. El trebuie să fi fost un biet om în cursul precedentelor existențe. În timp ce mă

gândeam la asta, am uitat ceremoniile de la templu și Stăpânul Disciplinei m-a pedepsit înainte să-i pot scăpa.

Izbucni în râs.

– Astfel, Lobsang, să încerci să ieși din Kharma ta, dacă vei putea.

L-am privit melancolic, știind ce rari erau cei care puteau să depășească cursul Profesorului Disciplinei atletice a picioarelor rapide.

– Lobsang, pentru a reveni la tema Kharmei, cum rău ai înțeles prin servitorii templului, instalează-te confortabil, căci îți voi vorbi mult despre acest subiect.

M-am agitat un pic și m-am instalat confortabil. Dar aș fi vrut să fiu afară în loc să ascult o conferință, chiar venind de la un om ca Lama Mingyar Dondup, un discurs e un discurs și un medicament chiar dacă e bun, nu-i decât un medicament.

– Tu știi asta, Lobsang sau trebuia s-o știi dacă ai fost atent la cuvintele profesorilor tăi, dar vreau să-ți împrospătez memoria căci mă tem ca atenția ta să nu fie prea împrăștiată.

Spunând acestea îmi aruncă o privire pătrunzătoare și reluă:

– Noi venim pe acest pământ ca la o școală. Venim să învățăm o lecție. La început suntem la o școală elementară căci nu știm nimic, n-am învățat încă nimic. La sfârșitul trimestrului vom reuși la examen sau nu. Dacă vom reuși atunci când vom reveni din vacanță vom fi într-o clasă superioară. În caz contrariu, noi o vom face din nou. Dacă vom eșua asupra unui singur subiect, vom putea fi admiși în clasa superioară unde vom studia din nou, subiectul care ne-a adus la acest eșec.

Era un limbaj greu de înțeles deși îl cunoșteam. Știam ce înseamnă un examen, un eșec, o trecere într-o clasă superioară, unde trebuia să rivalizez cu băieți mai mari și în același timp să studiez ore în șir – care ar fi putut fi consacrate timpului liber – sub ochiul unui Lama fosilizat, atât de bătrân că își uitase până și propria sa copilărie.

Deodată, un zgomot formidabil!

– Ah, Lobsang, am obținut o reacție, în fine, spuse ghidul meu și tot râzând, luă clopoțelul de argint pe care îl lăsase să cadă în spatele meu. Ți-am adresat de mai multe ori câteva cuvinte, dar spiritul tău vagabonda.

– Iartă-mă, venerabile Lama, am răspuns, mă gândeam din ce punct de vedere explicațiile sunt mai clare.

Lama disimulă un surâs și urmă:

– Venim deci, pe această planetă, cum vin copiii la școală. Dacă în decursul vieții noastre ne comportăm bine și aflăm rațiunea pentru care am venit, atunci vom progresa trecând într-un stadiu superior. Dacă nu ne învățăm lecțiile, renaștem într-un corp și în condiții asemănătoare. Admițând că un om într-o viață anterioară s-ar fi ridicat la înălțimea viitorului său, va trebui să revină pe Pământ și să se străduiască să-și răscumpere greșelile; el va trebui să renască și să facă bine. Printre marii filantropi actuali, mulți au fost altădată mari criminali. Astfel se învârtește Roata Vieții, aducând mai întâi bogății la unul, apoi sărăcie la altul, mediocrul de azi poate fi prințul de mâine și aceasta se continuă din existență în existență.

– Dar, Onorabile Lama, am remarcat eu, aceasta semnifică faptul că dacă un om este astăzi un mediocru șchiop, fără un picior, lui i-a tăiat piciorul altă persoană, într-o viață anterioară.

– Nu, Lobsang, aceasta semnifică faptul că omul respectiv trebuia să cunoască sărăcia și să sufere pierderea unui picior ca până la urmă să-și învețe lecția. Când va trebui să studiezi matematica vei lua tăblița și condeiul. Când vei dori să înveți să sculptezi te vei înarma cu un cuțit și o bucată de lemn. Te vei înarma cu unelte potrivite sarcinii tale. Este același lucru și în privința tipului de corp pe care îl avem; corpul și circumstanțele vieții noastre sunt potrivite sarcinii pe care trebuie s-o îndeplinim.

Mă gândeam la bătrânul călugăr care era mort; el era nemulțumit de Kharma sa și se întreba ce făcuse ca să merite o viață atât de dură.

– Ah, da, Lobsang, îmi spuse Ghidul meu care-mi citise gândurile, neinițiații se plâng întotdeauna de Kharma lor. Ei nu țin socoteală că sunt câteodată victimele acțiunilor

rele ale altora și că, dacă suferă în mod nedrept în această viață, într-o alta, vor fi pe deplin recompensați. Îți repet, Lobsang, tu nu poți judeca evoluția unui om prin situația sa pe Pământ și nu-l poți condamna pentru că e prada unor dificultăți. Dealtfel, niciodată nu trebuie să dai o condamnare, înainte de a cunoaște toate faptele, – ceea ce este imposibil în această viață, – căci judecata ta va fi eronată.

Vocea trompetelor din Templu traversa coridoarele, ne întrerupse pentru a ne chema la serviciul de seară. Vocea trompetelor din Templu? Unde era un gong? Aveam impresia că gongul lovea în capul meu, mă urmărea, îmi amintea de existența mea terestră. Penibil, am deschis ochii. Patul meu era înconjurat de un paravan; avea în apropiere un cilindru de oxigen.

– S-a trezit doctore, zise o voce.

Pași și mișcarea unei stofe care mirosea. O față roșcovană mi-a apărut...

– Ah, zise doctorul american, iată, l-ați reanimat. Veți lua desigur un punct.

L-am privit cu ochii goi de expresie.

– Valizele mele? am întrebat. Nu s-au recuperat?

– Le-a furat un tip și nu știm dacă poliția le poate recupera.

Puțin mai târziu, ziua, un polițai a venit la căpătâiul meu și mi-a cerut informații. Valizele mele fuseseră furate. Omul a cărui mașină m-a răsturnat și m-a rănit atât de grav nu era asigurat. Era un negru șomer. Aveam din nou brațul stâng rupt, patru coaste deplasate și amândouă picioarele zdrobite.

– Veți fi restabilit într-o lună, îmi spuse doctorul pe un ton repezit.

Dar am contractat o pneumonie dublă și am rămas nouă săptămâni la spital. Imediat ce m-am putut ridica, mi s-a prezentat nota de plată.

– Am găsit 260 dolari în portofelul dv. și ne-am reținut 250 dolari pentru ședera dv. aici.

I-am aruncat omului o privire rătăcită.

– Dar n-am serviciu. Nu am nimic, cum credeți că pot trăi cu zece dolari?

El ridică din umeri.

– Oh! îi puteți intenta un proces negrului. Noi v-am îngrijit, trebuie să ne plătiți. Povestea Dv. nu ne interesează de nici un fel. Prindeți omul care este responsabil.

Șchiopătând, am coborât scara și am ieșit pe stradă. Nu aveam decât zece dolari în buzunar. Nici un ban mai mult. Fără situație, fără acoperiș. Cum urma să trăiesc, asta era întrebarea!

Portarul îmi făcu semn.

– În susul străzii, veți găsi un birou de plasarea forțelor de muncă, mergeți să vedeți. Înclinând capul în liniște m-am îndepărtat în căutarea unicei mele speranțe.

Într-o străduță laterală am zărit o pancartă murdară: „Angajări". Am urcat până la etajul trei dar era pentru mine un efort peste forțele de care dispuneam. La capătul puterilor m-am agățat de rampă până am simțit că-mi recapăt forțele.

– „Poți să lustruiești parchetul, domnule?" mă întrebă omul cu dinții îngălbeniți, mișcând o țigară între buzele crăpate, privindu-mă de sus.

– „Pariez că chiar acum vii de la pușcărie sau de la spital?"

I-am povestit ce mi s-a întâmplat, cum mi-am pierdut în același timp și valizele și banii.

– „Atunci vrei să câștigi dolari în viteză", conchise, luând o fișă pe care o completă. Mi-o întinse și îmi dădu adresa unui hotel cu un nume foarte comun.

Am plecat cheltuind câțiva cenți pentru autobuz.

– Douăzeci de dolari pe săptămână și o masă pe zi, mă anunță șeful personalului.

Și pentru 20 dolari și o masă pe zi spălam munți de farfurii murdare și curățam scări interminabile timp de 10 ore pe zi. Douăzeci de dolari pe săptămână și o masă pe zi. Mâncarea personalului nu era aceeași ca a clienților. Era sever controlată și reglementată.

Salariul meu era atât de mic că nu-mi puteam oferi o cameră. Dormeam în parcuri, sub porți, pe bănci. Luasem obiceiul să mă înfășor în ziare care mă protejau noaptea de vântul rece care bântuia străzile pustii ale New Yorkului. Unicul meu costum era uzat și cârpit și nu mai aveam altul. Pentru a-l spăla, mă încuiam în W.C. de bărbați, mă dezbrăcam, rămâneam în pantaloni și îmi spălam lenjeria într-o chiuvetă; apoi îi uscam pe calorifer păzindu-i să nu rămân fără ei. Pingelele pantofilor erau găurite și îi căptușisem cu carton. Am tot căutat să găsesc în gunoi pantofi uzați, aruncați de clienții hotelului, dar n-am avut noroc. Am trăit cu o masă pe zi câtva timp, economisind bani pentru a-mi cumpăra lenjerie, un costum și pantofi și am pus deoparte 100 dolari.

Într-o zi am auzit doi clienți discutând aproape de oficiul în care mă găseam. Discutau despre un anunț care nu le procurase omul de care aveau nevoie. Am încetinit ritmul muncii mele „bun cunoscător al Europei, o voce bună, noțiuni de radio", ceva se declanșă în mine și m-am grăbit spre ușă strigând:

– Eu îndeplinesc toate aceste condiții!

Oamenii mă priviră stupefiați și izbucniră în râs. Șeful băieților și ajutorul de bucătar se zgâiau la mine cu fața crispată de furie.

– Afară! spuse șeful aruncându-mi coletul în care mai era bietul meu veston vechi.

M-am întors și i l-am aruncat în față.

– Douăzeci de dolari pe săptămână, vă dau dreptul să vorbiți astfel cu un om? i-am strigat cu o voce sălbatică.

Unul dintre cei doi oameni mă privi cu ochii ieșiți din orbite.

– Douăzeci de dolari pe săptămână?

– Da domnule, iată ce mi se dă, plus o masă pe zi. Dorm în grădinile publice, poliția mă hăituiește, am venit în „Țara Viitorului" și a doua zi de la venire un om m-a răsturnat cu mașina și în timp ce zăceam fără cunoștință pe trotuar un american mi-a furat toate lucrurile. Proba, domnule? Vă voi da-o, puteți să-mi verificați istoria vieții mele.

Șeful de etaj își frângea mâinile, gata să plângă.

Am intrat în biroul său. Ceilalți s-au așezat. Eu am rămas în picioare. Cel mai în vârstă dintre cei doi telefonă la spital, unde după un timp i se confirmă povestea mea în toate detaliile.

Șeful de etaj îmi puse un bilet de douăzeci de dolari în mână.

– Cumpărați-vă un veston nou, îmi spuse.

I-am pus înapoi banul în mâna sa flască.

– Luați-i, am spus, dv. aveți mai mare nevoie decât mine.

M-am întors să plec, dar în momentul când am atins ușa o mână se întinse spre mine și o voce îmi zise:

– Opriți-vă!

Cel mai în vârstă dintre cei doi necunoscuți mă privi drept în ochi.

– Cred că facem afacerea. Vom vedea. Veniți mâine la Schenecday, iată cartea mea de vizită.

Și cum eram gata să plec:

– Așteptați. Iată 50 dolari pentru deplasare.

– Domnule, am spus refuzând banii pe care mi-i oferea, mă duc acolo pe banii mei. Nu voi lua acești bani decât când voi fi sigur de afacere căci, în caz contrar, mi-ar fi imposibil să vi-i înapoiez.

Spunând acestea am părăsit camera. În vestiarul personalului am scos din dulapul meu sărăcăciosul bagaj pe care-l aveam și am părăsit hotelul. Nu puteam merge decât în parc. Fără acoperiș. Nimeni nu mi-a zis la revedere. În cursul nopții, o ploaie nemiloasă mă udă până la oase. Printr-un noroc am ajuns să păstrez uscat costumul meu pe care m-am așezat.

A doua zi dimineața, am înghițit o ceașcă de cafea și un sandwich și am descoperit că mijlocul cel mai puțin costisitor de a ajunge de la New York City la Schenecday era să iau autobuzul. Am cumpărat un bilet și m-am așezat în vehicul. Un pasager lăsase pe un scaun un exemplar din Morning Times și l-am citit pentru a-mi împiedica gândurile să se dirijeze către viitorul meu nesigur. Autobuzul mergea înghițind km.

După-amiază am sosit la destinație. M-am dus la o baie publică, mi-am schimbat hainele cu cele curate și retușându-mi ținuta, prin tot ce era posibil, am plecat.

Cei doi oameni mă așteptau în studioul de radio difuziune. Timp de mai multe ore m-au bombardat cu întrebări. Unul după altul au ieșit, apoi au revenit. În fine, toți erau la curent cu povestea mea.

– Spuneți că ați depozitat acte la un prieten din Shangai? spuse cel mai în vârstă. Ei bine, noi vă angajăm provizoriu și vom telefona la Shangai pentru a ne trimite actele. De îndată ce le vom avea, vă vom angaja definitiv. 110 dolari pe săptămână. Discutăm de la această sumă în sus imediat ce vom avea actele. Vor veni pe cheltuiala noastră.

Luă cuvântul și celălalt:

– Cred că un avans i-ar prinde bine, zise unul.

– Dați-i un salariu înainte, răspunse primul. Poate începe să lucreze începând de după-amiază.

Astfel începu o perioadă fericită din viața mea. Munca îmi plăcea și îmi dădea satisfacții. Actele mele, vechea mea bulă de cristal și alte câteva lucruri îmi fură trimise. Cei doi oameni verificară totul și îmi acordară o mărire de 50 dolari pe săptămână. Credeam că viața reîncepe odată cu zâmbetul meu.

După un timp în care mi-am pus deoparte cea mai mare parte a salariului, am avut impresia că nu fac nici un progres, că nu avansez în atingerea sarcinii care mi-a fost atribuită în viață.

Celui în vârstă, care mă simpatiza, i-am povestit problema mea și mi-a zis că atunci când îmi va găsi un înlocuitor îmi va da drumul să plec.

Am mai rămas încă trei luni.

Printre hârtiile transmise de la Shangai se găsea un pașaport eliberat de autoritățile concesiunii britanice. În timpuri îndepărtate, când britanicii mă simpatizau, făcuseră apel la serviciile mele. În prezent... ei bine, în prezent estimau că nu mai am nimic să le ofer. Am dus, deci, pașaportul și alte documente la ambasada Marii Britanii la New York și după mai multe dificultăți și o

lungă așteptare, am reușit să obțin mai întîi o viză, apoi un permis de muncă pentru Anglia.

În fine, mi s-a găsit un succesor. Am rămas încă două săptămâni pentru a-l instrui, apoi am plecat.

America este poate unicul loc în care un om, indiferent de unde ar fi se poate întoarce cu o „bursă" în țara lui.

La rubrica „Transporturi" a unui ziar am găsit următoarele linii: California, Seattle, Boston, New York, benzină gratuită, chemați 000000XXX Auto-Drivea-Way.

Firme americane livrează mașini pe tot continentul. Unui număr mare de conducători auto îi place să voiajeze și metoda cea mai simplă este de a lua contact cu o firmă, care se însărcinează cu livrarea mașinilor.

După ce am dat un simplu examen de conducere, am primit bonuri de benzină pentru diferite posturi situate pe drum.

M-am dus deci la Auto-Drivea-Way și am spus că aș vrea să conduc o mașină la Seattle.

– Este simplu, foarte simplu, mi-a răspuns un om cu accent irlandez. Caut un șofer bun pentru a duce un Lincoln acolo. Mișcați-vă un pic să văd cum conduceți.

În timp ce rulam, m-a învățat câteva lucruri foarte utile. Părea să-i fiu simpatic și îmi spuse:

– Vă recunosc vocea, trebuie să fi fost speaker.

I-am răspuns că da.

– Am un post de unde scurte prin care păstrez contactul cu vechea mea patrie, urmă, dar este deranjat și nu mai pot prinde pe unde scurte. Oamenii de aici nu înțeleg nimic despre acest gen de radio, dar dv?

I-am răspuns că aș putea examina radioul său și de aceea m-a invitat să cinez la el în acea seară. Îmi împrumută chiar o mașină ca să merg. Soția sa, irlandeză ca și el, avea un farmec rar și când i-am părăsit am încercat față de Irlanda o dragoste care mă făcea să cred că-mi voi face sejurul acolo.

Postul de radio era un model englez foarte cunoscut, un remarcabil „Eddystone" o calitate de necontestat. Destinul mi-a fost favorabil. Irlandezul luă bobina privind-o și am bănuit defecțiunea.

– Dați-mi asta, i-am zis, și o lupă, dacă este posibil.

Am privit cu lupa și am constatat că unul din firele bobinei era ars. I-am arătat.

– Aveți cumva ceva de lipit? l-am întrebat.

Nu, dar avea vecinul său, și plecă pentru a reveni în curând cu cele cerute. Câteva minute mi-au fost suficiente pentru a rezolva firul și postul se repuse în funcțiune. Am verificat și câteva minute mai târziu am ascultat un post BBC, la Londra.

– Voi trimite acest radio în Anglia pentru a-l repara, îmi spuse irlandezul. Acum voi face ceva pentru dv.

Proprietarul Lincoln-ului vrea ca unul din șoferii noștri să-i ducă mașina la Seattle. E un om bogat. Vă voi scrie pe foaia de livrare că dv. ați putea fi plătit. Vă vom da 80 dolari și trimitem o notă de 120 dolari acestui domn. De acord?

Desigur că eram.

Dimineața lunii următoare am plecat la drum. Pasadena era prima mea etapă. Voiam să mă asigur că mecanicul de navă ale cărei acte le foloseam erau într-adevăr date dispărute de familie. New York, Pittsburg, Columbus, Kansas. Kilometrii se acumulau. Nu mă mai grăbeam. Noaptea dormeam în această imensă mașină, pentru a economisi cheltuielile legate de hotel, trăgeam mașina la marginea drumului unde mi se părea mai bine. Curând am ajuns la Rochenses; mă bucuram de acest aer pur care îmi făcea bine. După ce am rămas o zi întreagă în această zonă montană, am luat direcția Pasadena. În ciuda cercetărilor efectuate cu răbdare, n-am descoperit nici un părinte al mecanicului. Părea să fi fost un om închis care prefera propria sa companie, celei a altora. Am traversat Yosemite National Park, Crater Lake, National Park, Portland și am ajuns în final la Seattle.

Am condus mașina la garaj unde a fost examinată cu grijă, gresată și spălată. Apoi directorul garajului dădu un telefon.

– Veniți, îmi spuse, clientul dorește să-i ducem mașina la domiciliu.

Am luat Lincoln-ul și directorul a luat altă mașină ca să avem un mijloc de transport pentru întoarcere. Curând ne-am oprit în fața aleii centrale, care ducea la o casă spațioasă. Trei oameni ne-au ieșit în întâmpinare. Directorul se adresă cu multă considerație unui domn cu o față ca de gheață, care cumpărase Lincolnul. Ceilalți erau mecanici care aveau datoria să examineze mașina.

– A fost condusă cu mare grijă, declară cel mai în vârstă dintre cei doi mecanici, o puteți lua cu toată încrederea, domnule.

Omul cu fața de gheață îmi aruncă o privire de mulțumire.

– Veniți în biroul meu, îmi spuse. Vă voi da o gratificație de 100 dolari pentru dv. personal, pentru că mi-ați condus bine mașina.

– Caut o muncă care m-ar putea duce în Canada, i-am zis directorului. Ați putea să mă ajutați?

– Ei bine, răspunse directorul, dacă doriți să mergeți la Vancouver, căci în altă parte nu am nimic de oferit, în această direcție, cunosc un om care vrea un nou model de De Soto. El locuiește la Oroville, chiar la frontieră. Nu-i place să facă personal acest drum și ar fi fericit dacă ar primi mașina la domiciliul său. Creditul său e important. Îi voi telefona.

– Bună Hank, spuse directorul, interlocutorului său invizibil. Ai cumpărat? Dacă nu, mai vrei De Soto?

Ascultă un moment, apoi întrerupse.

– Ei bine, iată îți explic: am aici un băiat care vrea să ajungă în Canada și ar trece prin Oroville. El a adus la New York un Lincoln. Ce zici Hank?

Hank continua să trăncănească. Vocea sa era un murmur confuz. Directorul oftă de exasperare.

– Ei bine, ești un tip complicat. Poți să te duci cu cecul la Bancă.

Ascultă un moment.

– O.K., eu o fac. Da, o pot adăuga la factură.

Închise și scoase un oftat lung.

– Spuneți-mi, domnule, cunoașteți câte ceva despre femei?

Femei? De ce credea că aș ști? Cine le cunoaște? Sunt enigme chiar în proprii lor ochi.

Directorul, văzând expresia din ochii mei urmă:

– Hank e celibatar de 40 de ani, știu. Și acum îmi cere să-i aduceți haine de damă. Ei bine, bătrânul se distrează. O voi întreba pe nevasta mea ce să-i trimit.

Câteva zile mai târziu am plecat din Seattle într-un De Soto nou și cu o garnitură de toalete feminine. Doamna directoare avusese inspirația de a-i telefona domnului Hank cerându-i explicații.

Din Seattle la Venatchu, din Venatchu la Oroville... Hank se arăta satisfăcut. N-am mai întârziat și am luat-o la drum, spre Canada. Am rămas câteva zile la Osoyaos. Șansa îmi surâse și am putut traversa Canada, via Ottawa, Montreal și Quebec. Nu voi intra în amănunte, căci această călătorie va constitui ea însăși subiectul altui roman.

Quebec este un oraș frumos, singura nemulțumire ar fi că în unele cartiere nu ești bine văzut dacă nu vorbești franceza. Cunoașterea acestei limbi mi-a fost suficientă pentru a putea străbate orașul. Am rătăcit pe chei, și am reușit să obțin o carte a sindicatului marinarilor și să fiu angajat ca om de punte pe o navă. Funcția era prost plătită dar îmi permitea să mai traversez odată Atlanticul. Vaporul era vechi și ruginit. Căpitanul și ofițerii își pierduseră demult entuziasmul față de mare și față de navă. O curățau rar.

Nu eram prea agreabil pentru că nu jucam și nu vorbeam despre femei. Eram temut pentru că doi oameni din echipaj încercând să-mi dovedească superioritatea lor, i-am forțat să-mi ceară scuze. Alții din bandă m-au turnat căpitanului care m-a chemat spunându-mi că-i schingiuiesc oamenii din echipaj. Nu păru să țină seama însă de starea mea fizică. Sub aceste auspicii și incidente triviale, voiajul trecu și în curând vaporul intră lent în Marea Mânecii.

Eram în repaus și mă găseam pe punte când am intrat în Solent. Ușor, vaporul trecu prin fața spitalului Netley, cu parcul său magnific.

La Woolston am luat contact cu vapoarele care făceau curse – du-te vino – și apoi am ajuns în portul Southampton. Ancora plonjă cu un „plouf" sonor și lanțul zdrăngăni pe ancora țărmului. Lejerele vibrații ale motorului s-au oprit. Autoritățile portuare s-au urcat la bord, examinând actele navei și ale echipajului.

Am rămas la bord până ce descărcarea navei s-a terminat, apoi mi-am luat salariul, bietul meu bagaj și am coborât pe pământ.

– Nimic de declarat? întrebă vameșul.

– Absolut nimic, am răspuns deschizând valiza la un semn al său.

Mi-a privit cele câteva lucruri, a închis valiza și i-a făcut un semn cu creta.

– Cât timp vei rămâne aici? mă întrebă.

– Vreau să trăiesc aici, am răspuns.

Examină pașaportul meu și permisul de muncă.

– O.K., spuse arătându-mi ușa.

Am deschis-o și am mai aruncat o ultimă privire asupra navei pe care tocmai o părăsisem. O lovitură formidabilă mă făcu să mă întorc. Un alt vameș, în întârziere fără îndoială, pentru a-și prelua serviciul, urca strada și m-a lovit atât de violent că a căzut el însuși în fund. A rămas acolo un moment, buimăcit, și m-am apropiat pentru a-l ajuta să-și revină. Furios, a vrut să mă lovească, dar eu am luat valiza pentru a mă îndepărta.

– Opriți-l! urlă.

– Poate pleca, a zis funcționarul care examinase valiza mea. Nu are nimic și actele sunt în regulă.

– Vreau să-l cercetez eu însumi! strigă altul, care era superiorul său.

Doi alți vameși s-au apropiat de mine și fața lor exprima consternare. Unul din ei încercă să intervină, dar i se făcu semn. Mi-a făcut semn să intru într-o sală unde a apărut vameșul irascibil. Mi-a examinat vechea mea valiză și a aruncat conținutul jos. Apoi a început să pipăie dublura fundului. Negăsind nimic îmi ceru pașaportul.

– Ah, exclamă, aveți viză și permis de muncă. Serviciile din New York n-au dreptul să vi le elibereze. Le facem noi, aici, în Anglia, ca să le judecăm bine.

Cu un gest teatral el îmi rupse pașaportul în două și îl aruncă la coșul de hârtii. Apoi, adună bucățile și le băgă în portofelul său și apoi în buzunar. Sună și doi oameni apărură.

– Acest om n-are acte! spuse. Trebuie să fie deportat. Băgați-l în celulă.

– Dar, domnule, protestă unul din vameși, eu i-am văzut actele și erau în regulă.

– Îmi discutați ordinele? urlă superiorul. Faceți ce v-am zis!

Unul din cei doi oameni mă apucă, cu regret, de braț. „Veniți", îmi zise, și mă găseam deja într-o celulă goală.

– Pe Jupiter, bătrâne, îmi zise „Strălucitorul Om Tânăr" al Ministerului Afacerilor Externe când veni să mă vadă mult mai târziu în celula mea.

Își mișcă barba și suspină zgomotos.

– Înțelegeți poziția noastră, bătrâne, este disperată. Desigur că ați avut acte, altfel funcționarii din Quebec nu v-ar fi lăsat să vă îmbarcați. Acum nu mai aveți acte. Trebuie că au ajuns în mare. Ei, bătrâne! Vreau să zic...

I-am aruncat o privire înflăcărată.

– Actele mele au fost distruse cu premeditare. Cer să fiu lăsat liber, să mă lase să debarc.

– Da, da, răspunse „Strălucitorul Om Tânăr", dar sunteți în măsură să probați? O păsărică mi-a povestit exact ce vi s-a întâmplat. Trebuie să fim solidari cu personalul nostru în uniformă ca să nu sară presa în sus.

– Deci, am spus, dv. știți adevărul, știți că hârtiile mele au fost distruse și totuși, în această „Țară a Libertății" atât de lăudată, refuzați să interveniți pentru a remedia o asemenea nedreptate?

– Dragul meu, dv. ați avut un simplu pașaport a unui rezident dintr-un stat anex. Nu sunteți prin naștere un membru al Commonwealth. Mă tem că dv. sunteți în afara orbitei noastre. În prezent, domnule, cel puțin dacă

admiteți că actele dv. au fost... ah,... pierdute în mare, vom fi obligați să vă acuzăm de imigrație ilegală.

Asta v-ar putea aduce ani de pușcărie. Dacă acceptați jocul veți fi simplu trimis la New York.

– New York, am întrebat. De ce?

– Dacă vă întoarceți la Quebec ne-ați putea cauza neplăceri. Trebuie să facem dovada că ați plecat din New York. Deci, decideți, New York sau doi ani ca delicvent în pușcărie.

Adăugă, după o reflexie:

– Bineînțeles veți fi deportat la ieșirea din închisoare și autoritățile nu vor ezita să vă confiște banii. Sugestia noastră vă permite să-i păstrați.

„Strălucitorul Om Tânăr" se ridică și își scutură un fir de praf imaginar de pe vestonul său impecabil.

– Reflectează, bătrâne, noi oferim o ieșire din această situație, absolut epatantă.

Mi s-a adus mâncare, o mâncare grea englezească, pe care am încercat s-o tai cu cuțitul cel mai neascuțit pe care l-am avut vreodată. Credeau poate că m-aș putea sinucide din disperare? Nimeni n-ar fi putut s-o facă cu acest cuțit.

Ziua se scurse, un gardian cumsecade îmi aduse ziarele din ziua respectivă. Am aruncat un ochi: se ocupau, mi s-a părut, numai de scandaluri și de sexualitate. A venit seara. Mi-au adus un bol de cacao cu pâine cu margarină. Noaptea era rece și umedă și mă gândeama la mormintele și corpurile în putrefacție.

Gardianul de zi mă salută cu un surâs care amenința să-i crape fața care părea tăiată în piatră.

– Veți pleca mâine, mă anunță el. Căpitanul unei nave a acceptat să vă ia la bord dacă veți munci pentru a vă plăti călătoria. La sosire veți fi remis poliției New Yorkeze.

Mai târziu, dimineața, am fost informat oficial asupra acestei decizii. Mi s-a spus că voi face la bord cele mai grele munci în cala unui vechi cargo. Nu voi lua nici un salariu și mă vor pune să semnez un contract cum că accept aceste condiții.

După-amiază am fost pus sub o pază puternică, dus la Agentul Maritim, unde am semnat contractul în prezența

căpitanului. Douăzeci și patru ore mai târziu, tot sub o pază puternică, m-au urcat la bord și m-au închis într-o mică cabină unde a trebuit să rămân, până ce nava a depășit limitele apelor teritoriale. Curând motoarele vechi au făcut să domnească la bord o adevărată animație. Am auzit un du-te vino deasupra capului meu și din mișcarea balansată a podului am înțeles că intrăm într-o mare agitată. Nu am fost eliberat decât după ce am lăsat Portland Bill departe.

– Grăbește-te, domnule, îmi zise șoferul întinzându-mi o greblă, pe care se punea o cârpă cu care se spăla puntea. Grăbește-te!

– Priviți-l! strigă un om gras și mare, e chinez sau japonez. Ei, tu, îți amintești de Pearl Harbour?

– Lasă-l Butch, spuse altul, are deja gloanțe-n oase.

– Ha-ha, urlă Butch, mai muncește puțin ca să-ți amintești de Pearl Harbour!

Se îndreptă spre mine, cu mâinile făcute pumn mișcându-le ca pe două pistoale, dar loviturile lui nu m-au atins.

– O adevărată anghilă, nu? zise întinzând brațul ca să mă apuce de gât.

Bătrânul Tzu și alții în îndepărtatul meu Tibet mă pregătiseră să parez astfel de eventualități. M-am lăsat să cad și Butch a fost cuprins de mânie. El se repezi spre mine și se lovi cu capul de masă; își sparse maxilarul, își rupse urechea în cădere... n-am mai avut neplăceri cu echipajul.

Lent, imaginea New Yorkului a apărut în fața ochilor mei. Nava avansa lăsând în urmă pe cer, o lungă urmă de fum negru. Un matelot indian, aruncând priviri în jur neliniștit, se apropie de mine.

– Polițaii vor veni curând să cerceteze, spuse. Ești un om curajos, am auzit șeful repetând ce i-a zis căpitanul. Să fim prudenți.

Îmi întinse o traistă de tutun făcută din pânză cerată.

– Puneți tot ce ai în ea și sari pe pământ înainte să se facă debarcarea tuturor.

Îmi explică încet unde acostează vaporul poliției și unde m-aș putea ascunde, cum făcuse și el altădată. I-am ascultat cu atenție indicațiile pe care mi le-a furnizat asupra manierei în care se desfășurau cercetările odată ce aș fi sărit în apă. Îmi dădu adrese ale unor oameni care m-ar fi putut ajuta.

– Și eu am neplăceri ca și tine, îmi spuse, din cauza culorii pielii.

– Ei, tu, o voce venea de pe punte. Căpitanul vrea să te vadă.

M-am grăbit să urc pe punte. Secundul îmi făcu semn spre camera căpitanului. Acesta stătea la o masă și-mi examina actele.

– Ah, făcu zărindu-mă. Vă voi remite poliției. Aveți să-mi spuneți ceva înainte?

– Căpitane, am declarat, actele mele sunt în regulă, dar un vameș șef mi le-a distrus.

El mă privi și înclină capul. Aruncă o privire asupra hârtiilor și sfârși prin a zice:

– Cunosc omul despre care vorbiți. Știu povestea dv. este adevărată, pentru că am un prieten vameș care mi-a confirmat.

Din nou foileta actele.

– Am aici o plângere contra dv., pare că ați călătorit clandestin.

– Dar, căpitane, am exclamat. Ambasada britanică la New York poate să vă spună cine sunt. Chiar Agenția Maritimă de la Quebec.

– Dragul meu, îmi spuse trist căpitanul, nu cunoașteți obiceiurile occidentale. Nu va fi nici o anchetă. Veți fi trimis în celulă, judecat, condamnat, închis. Și veți fi uitat și când va fi momentul să fiți eliberat, vi se va spune că veți fi trimis în China.

– Asta ar echivala cu o condamnare la moarte.

El înclină capul.

– Da, dar regulamentul va fi aplicat. Avem experiența timpului prohibiției, echipajul și eu. Am fost arestați pentru o simplă bănuială și condamnați la o amendă mare și totuși eram complet nevinovați.

Trase sertarul din fața lui și scoase un mic obiect.

– Am spus la poliție că ați fost acuzat pe nedrept și vă voi ajuta în măsura posibilului. Vă vor pune cătușe, dar numai când veți fi pe pământ. Iată o cheie care deschide cătușele utilizate de poliție. Eu nu v-o dau, dar o puteți lua, când mă întorc cu spatele.

Puse în fața mea cheia strălucitoare, se ridică și se întoarse spre harta agățată în spatele lui. Am băgat cheia în buzunar.

– Mulțumesc, căpitane, am spus, încrederea dv. în mine m-a reconfortat.

Am văzut de departe o navă a poliției avansând și o jerbă de spumă care strălucea la provă. Execută o elegantă semirotație și apoi scara fu coborâtă și doi polițai urcară puntea, sub privirile ostile ale echipajului.

Căpitanul i-a primit, le-a oferit alcool și țigări. Apoi le-a arătat actele de pe biroul său.

– Acest om mi-a dat numai satisfacții prin munca lui, părerea mea e că a fost acuzat pe nedrept de un funcționar al guvernului. Dacă i se permitea să meargă la Ambasada Marii Britanii putea să-și probeze nevinovăția.

Polițaiul însărcinat a răspuns cu cinism:

– Toți tipii ăștia sunt inocenți. Închisorile sunt pline de oameni cărora nu au nimic să le reproșeze. Tot ce vrem este să-l băgăm în celulă și treba noastră este rezolvată.

Și adresându-se spre mine:

– Hai, vino!

Am vrut să-mi iau valiza.

– Nu vei avea nevoie, îmi spuse în timp ce-mi punea cătușele.

– Oh, nu aveți voie să-i faceți asta, strigă căpitanul. El nu poate să fugă și cum va coborî în vaporul vostru?

– Dacă cade, va fi pescuit, răspunse agentul cu un râs gros.

Coborârea scării n-a fost ușoară, dar am ajuns fără să cad spre regretul vizibil al polițailor. Odată ce am fost pe bordul vaporului nu s-au mai ocupat de mine. Ne-am încrucișat cu numeroase nave și ne-am apropiat rapid de locul rezervat poliției.

„E momentul", mi-am zis și am plonjat în apă. Nu ușor, am introdus cheița în broască și am întors-o. Cătușele se deschiseră și căzură în fundul apei. Încet, încet, m-am ridicat la suprafață. Vaporul poliției era deja departe, polițaii au deschis focul asupra mea. Gloanțele zburau în jurul meu în timp ce mă cufundam din nou. Am înnotat cu putere până am simțit că plămânii îmi iau foc. Polițaii se îndepărtaseră căutând locul unde, după toate evidențele ar fi trebuit să fiu.

Eu, dimpotrivă, am ieșit pe malul unde nu se aștepta nimeni. Deodată am auzit un clipocit de rame în apă. O ambarcațiune având la bord trei polițai apăru. M-am dat la fund și am așteptat să se îndepărteze.

– E sigur mort la ora asta. Și vom găsi corpul mai târziu. ...să mergem să bem o ceașcă de ceai.

Ambarcațiunea se îndepărtă. Am așteptat un timp, apoi mi-am scos corpul îndurerat și scuturat de frisoane pe țărm: am reușit cu o scară de sfoară putredă să mă ridic pe țărm, m-am dezbrăcat și mi-am pus hainele la uscat. Un om apăru în celălalt capăt al cheiului; era matelotul indian.

În momentul când s-a apropiat, l-am fluierat. El se opri și se așeză pe o piatră.

– Poți să pleci, dar fii atent, îmi spuse. Polițaii sunt în forță. Le-ai făcut rău băieților.

El se ridică și privi în jurul lui.

– Urmează-mă, dar dacă ești prins, nu te cunosc. Un gentlemen de culoare așteaptă cu un camion. Când vei fi acolo te vei urca în spate și te vei ascunde.

Se îndepărtă. I-am lăsat un avans, apoi l-am urmat trecând pe lângă clădiri și ascunzându-mă. Deodată, am auzit un motor de camion și 2 faruri aprinse se opriră în dreptul meu. Un negru mare făcu un semn din cap către matelotul indian și îmi făcu cu ochiul amical, arătându-mi spatele camionului. M-am cățărat și am tras prelata peste mine. Camionul rulă câteva clipe, apoi fu oprit de doi oameni.

– Trebuie să-l încărcăm puțin.

M-am deplasat spre scaunul șoferului și am auzit cum cad lăzile pe planșeul vehiculului. Camionul demară din

nou, săltând, din cauza drumului rău. Curând se opri și o voce crudă urlă:

– Ce cărați băieți?

– Nimic, decât deșeuri, domnule, a răspuns negrul.

Pași grei se apropiau. Desfăcură câteva lăzi și căutară în cabina camionului.

– Merge, spuse vocea, puteți pleca.

O ușă se deschise, negrul ambreie și am plecat în noapte. Am avut impresia că mergeam de ore, apoi camionul făcu un viraj brusc și se opri. Prelata fu dată la o parte și l-am văzut pe matelotul indian și pe negru că-mi surâdeau cu toată gura. M-am ridicat, precaut și mi-am căutat banii.

– Vreau să vă plătesc, am spus.

– Nimic, spuse negrul.

– Butch ne-ar fi omorât înainte de a ajunge la New York, declară matelotul indian. Tu m-ai salvat și acum te salvez eu. Am luptat amândoi contra discriminărilor rasiale. Hai!

„Rasa, religia și culoarea nu sunt importante", mi-am zis. Toți oamenii au sângele roșu.

M-au condus într-o cameră bine încălzită unde se găseau două mulatre. Curând, învelit de cuverturi, am mâncat o masă caldă. Apoi mi-au arătat un loc unde puteam dormi și am adormit.

7

Am dormit două zile și două nopți; corpul meu plutea între două lumi.

Viața fusese foarte dură cu mine, fusesem victima suferinței și neînțelegerii, dar acum dormeam.

Îmi lăsasem corpul pe pământ. Când am început ascensiunea, am văzut una dintre femei aruncând asupra mea o privire încărcată de o profundă compasiune. Apoi se întoarse și se apropie de fereastră să contemple strada sordidă.

Eliberat de lanțurile corporale, am putut să disting mai clar culorile astralului. Acești oameni, acești oameni de culoare care îmi veniseră în ajutor atunci când oamenii albi nu știau cum să mă persecute, erau buni. Suferințele și încercările lor personale și atitudinea lor nepăsătoare nu făceau decât să disimuleze sentimentele lor intime. Banii mei, tot ce aveam atât de greu adunat era pus lângă perna mea, tot atât de sigur cum ar fi stat la banca cea mai bună.

M-am ridicat din ce în ce mai sus, lăsând timpul și spațiul, trecând de pe un plan astral, pe altul. În fine, am atins Țara Luminii Aurite unde mă aștepta ghidul meu. Lama Mingyar Dondup.

– Ai suferit mari încercări, îmi spuse, dar tot ceea ce ai îndurat este în ratiunea ta de a fi. Noi am studiat oamenii de pe pământ și membrii cultelor străine, nefaste, care te-au persecutat și care te vor mai persecuta încă, căci le lipsește înțelegerea. Dar trebuie să discutăm acum viitorul tău. Corpul tău actual atinge sfârșitul existenței sale rodnice și planurile pe care le avem în vedere trebuie executate.

El mergea alături de mine de-a lungul unui mal admirabil. Apa sclipitoare părea însuflețită. Fiecare mal era ornat de grădini atât de minunate cum nu credeam că există, Aerul dădea impresia că vibrează. Departe, un grup de oameni, îmbrăcați în costume tibetane, avansa în întâmpinarea noastră. Ghidul meu îmi surâse:

– Reuniunea va fi importantă, spuse, căci am discutat despre viitorul tău. Noi vrem să vedem cum este posibil să stimulăm cercetările asupra aurei umane, căci am remarcat că atunci când pe pământ este menționat termenul „aură" cea mai mare parte a oamenilor încearcă să deturneze conversația.

Grupul se apropia și am recunoscut pe cei care îmi inspiraseră un respect amestecat cu teamă. Acum îmi surâdeau cu bunăvoință și mă primeau ca pe un egal:

– Să mergem, să ne așezăm într-un loc mai confortabil, spuse unul dintre ei.

Am urcat poteca în direcția de unde veniseră acești oameni și la o cotitură am zărit un hol de o frumusețe care m-a țintuit locului cu o exclamație de plăcere. Pereții păreau făcuți din cristalul cel mai pur, cu tonuri pastel și reflexe delicate. Am avut impresia să mă găsesc într-un vast templu, un templu clar, luminos, curat și atmosfera care domnea dădea impresia că asta, asta era viața. Traversăm principalul corp și sosim la ceea ce pe pământ aș numi camera Tatălui Preot. De o simplitate confortabilă ea se decorează cu o singură imagine, reprezentând Realitatea Superioară. Plante verzi se agățau pe pereți și prin ferestrele largi se putea zări un parc superb.

Ne-am așezat pe perne puse chiar jos, ca în Tibet. Mă simțeam ca acasă, aproape fericit. Câteodată eram neliniștit gândindu-mă la corpul meu rămas pe pământ, căci atâta timp cât „Coarda de Argint" rămânea intactă, eram obligat să mă întorc înapoi.

Preotul – îi voi da acest nume, deși rangul său era mult superior – aruncă o privire în jurul lui și luă cuvântul:

– De aici am urmărit tot ce s-a petrecut pe pământ. Vreau mai întâi să-ți amintim că tot ceea ce ai suferit nu

este efectul unei Kharma, ci că tu ești pentru noi obiectul unui studiu. Vei fi recompensat pentru tot ce înduri acum.

Îmi surâse și adăugă:

– Fie ca această perspectivă să constituie o consolare pentru tot ce ai suferit pe pământ! Câteodată, urmă el, avem multe de învățat, dar anumite probleme așteaptă încă o soluție. Corpul tău actual a suferit atât și în curând nu va mai fi. Am stabilit un contact cu Anglia. Acest om vrea să-și părăsească corpul. Noi l-am transportat în planul astral și am discutat cu el. El dorește să plece și va face tot ceea ce îi cerem. La sugestia noastră și-a schimbat numele pentru a lua unul care îți va conveni mai bine. Viața sa n-a fost prea fericită, s-a detașat voluntar de cei apropiați. Nu și-a făcut prieteni niciodată. El este în aceeași armonie ca și tine. Pentru moment nu-ți vom vorbi mai mult, căci mai târziu, înainte să-ți iei în posesiune corpul său, te vei familiariza cu modul său de existență. Sarcina ta, de acum, este să faci să revină corpul tău în Tibet. Ai câștigat bani prin eforturile tale și prin sacrificii, nu mai ai nevoie decât de o mică sumă pentru a-ți plăti voiajul. Îi vei obține prin alte încercări. Dar asta va fi suficient pentru moment. Astăzi, profită de vizita ta aici, înainte de a te întoarce în corpul tău.

Era suprema fericire, într-adevăr, de a fi cu ghidul meu Lama Mingyar Dondup, nu ca un copil ci ca un adult capabil să aprecieze calitățile și caracterul extraordinar al acestui mare om.

Ne-am așezat amândoi pe o colină acoperită cu mușchi, dominând un ochi de apă de un bleu intens. Copacii se mișcau sub o briză ușoară și trimiteau spre noi mirosul de pin și cedru. Mai mult timp am discutat evocând trecutul. Ghidul meu, îmi citea viața ca pe o carte deschisă.

Astfel se scurse ziua și când crepusculul violet căzu asupra mea, am înțeles că e timpul să plec pe acest pământ de spaime cu oamenii săi duri, cu guri rele, responsabili de toate relele planetei.

– Hank, oh Hank, s-a trezit.

Am auzit un scaun scârțâind pe planșeu și deschizând ochii l-am văzut pe marele negru privindu-mă. El nu

surâdea, fața lui exprima respect și chiar teamă. Femeia se închină și se înclină ușor în fața mea.

– Ce e? Ce s-a întâmplat? am întrebat.

– Am văzut un miracol. L-am văzut toți.

Gigantul vorbea cu o voce joasă.

– V-am cauzat neplăceri? am întrebat.

– Nu, domnule, nu ne-ați produs decât bucurie, răspunse femeia.

– Aș vrea să vă fac un cadou, am spus, întinzând mâna spre banii mei.

Negrul spuse încet:

– Noi suntem oameni săraci dar nu vă vom lua banii. Această casă vă aparține până veți putea pleca. Noi știm ce faceți.

– Dar mi-ar place să vă dovedesc mulțumirea mea, am răspuns, fără Dv. aș fi fost mort.

– Și plecat spre Gloria Divină, spuse femeia, care adăugă: Domnule, puteți să ne dați mai mult decât bani! Învățați-ne să ne rugăm!

Un moment am rămas liniștit, stupefiat de această replică.

– Da, am spus, vă voi învăța să vă rugați, cum am fost și eu învățat.

„Toate religiile cred în puterea rugăciunii, dar sunt rari aceia care înțeleg mecanismul procedeului, rari sunt cei care înțeleg că rugăciunile nu sunt pentru alții. Cea mai mare parte a occidentalilor crede că oamenii din Est se roagă în fața unei imagini cioplite sau nu se roagă deloc. Este fals în ambele cazuri și vreau să vă zic acum, cum puteți sustrage rugăciunea domeniului misticismului și superstiției și să o folosiți pentru a-i ajuta pe alții, căci este într-adevăr o forță foarte reală, una din cele mai mari de pe pământ, când este folosită așa cum trebuie.

„Cea mai mare parte a religiilor afirmă că fiecare ființă are Îngerul său Păzitor care veghează asupra lui. E adevărat, dar acest Înger Păzitor nu este altul decât el însuși, alt el însuși, cel care se află de cealaltă parte a vieții. Rar, foarte rar sunt cei care pe pământ pot vedea

acest înger, acest Păzitor Gardian, dar cei care îl pot vedea sunt capabili să-l descrie cu precizie.

„Acest Gardian (trebuie să-i dăm un nume, să-l numim deci astfel) nu posedă un corp material asemănător cu al nostru. El are o aparență spectrală; câteodată un clarvăzător îl va vedea ca o formă bleu, sclipitoare, mai mare decât în natură, legată de corpul de carne prin ceea ce se numește „Coarda de Argint"; această coardă dotată cu viață care palpită și strălucește transmițând mesaje de la un corp la altul. Chiar neavând corp material, acest Gardian este în același timp, capabil să facă anumite lucruri pe care le face corpul nostru și multe altele pe care acesta din urmă nu-i capabil să le facă. De exemplu, Gardianul poate să se îndrepte cu viteza luminii în orice parte a lumii. El este cel care merge în astral și transmite corpului, datorită Corzii de Argint, tot ceea ce are nevoie.

„Când vă rugați, voi înșivă, vă adresați celuilalt eu al vostru, eului vostru superior. Dacă știm să ne rugăm, trimitem aceste rugăciuni prin Coarda de Argint, căci linia telefonică de care ne servim este un instrument foarte mediocru și trebuie să repetăm până suntem siguri că mesajul a ajuns la destinație. Deci, când vă rugați vorbiți ca și cum ați vorbi la telefon unui interlocutor foarte îndepărtat, vorbiți cu claritate absolută și gândiți-vă bine la ceea ce ziceți. Greșeala, trebuie să v-o zic, este imputabilă corpului imperfect care este al nostru pe acest pământ și nu al Gardianului nostru. Folosiți un limbaj simplu, faceți într-un fel ca cererile dv. să fie întotdeuna pozitive și niciodată negative.

„După ce v-ați formulat rugăciunea voastră într-un fel absolut pozitiv și absolut clar, pentru a evita orice posibilitate de eroare, repetați această rugăciune de trei ori, măcar; să luăm un exemplu; presupunem că cunoașteți o persoană bolnavă și vreți să faceți ceva pentru ea; trebuie să vă rugați ca suferințele ei să se atenueze. Trebuie să faceți de trei ori aceeași rugăciune. Trebuie să vă imaginați această formă spectrală imaterială îndreptându-se spre persoana respectivă, urmând drumul pe care îl urmăriți dv. intrând în casă, punând mâinile pe bolnav și vindecându-l.

Voi reveni într-o clipă asupra acestui punct particular, dar lăsați-mă să vă spun mai întâi asta: repetați experiența de atâtea ori cât trebuie și crezând sincer în asta veți obține un rezultat.

Să vorbim de vindecarea completă: dacă unui om i s-a amputat un picior, nici o rugăciune nu-i va reda acest picior. Dar dacă este un cancer sau o boală tot atât de gravă, el va putea să-și regăsească sănătatea. Este evident că dacă răul este bening, vindecarea prin rugăciune este ușoară. Toată lumea a auzit vorbindu-se de vindecările miraculoase survenite în istoria planetei noastre; aceste rezultate sunt obținute prin celălalt eu, prin Gardianul bolnavului și, de asemenea, mulțumită renumelui locului, Lourdes, de exemplu, este cunoscut în lumea întreagă ca un oraș unde miracolele se produc și oamenii merg acolo convinși ferm că se vor vindeca. Această convingere este foarte adesea transmisă Gardianului personal și astfel are loc vindecarea foarte ușor. Unora le place să creadă că se datorează unui sfânt, unui înger sau unei vechi religii, dar în realitate fiecare se vindecă el însuși și dacă un thaumaturg se pune în legătură cu un bolnav, cu ferma intenție de a-i veni în ajutor, vindecarea are loc pur și simplu prin intermediul Gardianului acelui bolnav. Cum v-am spus totul depinde de dv. înșivă, la acel „Eu" real pe care dv. va trebui să-l părăsiți când treceți din această lume, în Realitatea Superioară.

În timpul ședерii noastre pe pământ ne imaginăm că singură această viață contează, dar pământul... nu este Lumea Iluziilor, o lume de încercări unde venim să învățăm lecția, care este mai greu de învățat în lumile mai bune, mai nobile, unde ne vom reîntoarce?

Puteți avea dv. înșivă o oarecare infirmitate, puteți fi bolnav sau deposedat de puterea ezoterică pe care ați dori s-o aveți. Este posibil de a remedia aceasta, dacă aveți credință și dacă o vreți cu adevărat. Să presupunem că dv. încercați dorința arzătoare să ajutați pe alții: că vreți să deveniți vindecător. Atunci rugați-vă în secret în camera dv. Trebuie să aveți o poziție cu picioarele încrucișate, cu degetele împreunate de preferință, nu în atitudinea

obișnuită a rugăciunii, ci încrucișate. În acest fel vă păstrați și vă amplificați circuitul magnetic al corpului și aura se fortifică, Coarda de Argint este capabilă să transmită mesaje cu mai multă precizie. Apoi, fiind în poziția dorită și în starea de spirit voită, vă rugați.

Puteți, de exemplu, să spuneți: „dați-mi puterea de a vindeca, până reușesc să-l vindec pe cel apropiat, dați-mi puterea de a vindeca până reușesc să-l vindec pe cel apropiat, dați-mi puterea de a-l vindeca până reușesc să-l vindec pe cel apropiat."

Apoi, rămâneți câteva minute în această atitudine de așteptare și imaginați-vă în limitele obscure ale propriului dv. corp.

Astfel, așa cum v-am spus înainte, trebuie să evocați mental drumul pe care trebuie să mergeți la bolnav și să faceți să parcurgă în spirit la corpul dv. traiectul până la ombilicul persoanei pe care doriți s-o vindecați. Imaginați-vă „Eu-l" dv. superior sosit în această casă, în prezența bolnavului pe care vreți să-l vindecați. Imaginați-vă că îl țineți în brațe, de mână, că atingeți această persoană. Imaginați-vă un flux de energie puternică trecând prin brațele dv., prin degete și transmițând-o bolnavului ca o intensă lumină bleu. Imaginați-vă că acest bolnav se vindecă, treptat. Cu credință și cu pic de practică se ajunge la acest rezultat în Extremul Orient, în fiecare zi.

E bine de plasat, în spirit, o mână pe ceafa bolnavului și alta pe partea bolnavă sau deasupra. Va trebui să vă rugați propriului Eu de un număr mare de ori, în fiecare zi în grupuri de trei rugăciuni, până obțineți rezultatul dorit. Și dacă aveți credință veți reuși. Dar permiteți-mi să vă dau un foarte grav avertisment: aceasta nu este o modalitate de a câștiga bani.

Există o foarte veche lege ocultă care interzice să trageți profit din rugăciuni interesate. Nu veți putea obține nimic dacă nu încercați să veniți în ajutor altora și dacă nu veți fi obsedați că veți veni în ajutor altora. Cunosc cazul unui om, care se bucura de o stare bună. El zicea, că dacă câștigă la Sweepstake irlandez, va face să profite alții de câștigul său, că el, va deveni un binefăcător al umanității.

Având câteva noțiuni despre subiecte ezoterice dar insuficiente, el își stabili planurile: începe prin a executa un program de rugăciuni stabilit cu grijă. El se rugă timp de două luni numai după principiile enunțate în acest capitol: cerea să fie câștigătorul Sweepstake irlandez. În timpul celor două luni a spus trei rugăciuni una după alta, de trei ori pe zi, nouă în total, în fiecare zi. Cum era de așteptat a câștigat unul din lozurile cele mai importante din Sweepstake.

Acești bani i s-au urcat la cap. A uitat bunele sale intenții, promisiunile făcute. A uitat tot, în afară de faptul că avea această avere și că putea să-și permită tot ce avea poftă. Și a consacrat-o satisfacerii propriilor sale dorințe. Timp de mai multe luni s-a distrat regește, dar s-a înrăit din ce în ce mai mult și legea inexorabilă a intrat în acțiune. În loc să păstreze acești bani, el i-a pierdut în întregime și a pierdut și tot ce poseda înainte. În final a murit și a fost îngropat în groapa comună.

Vă spun deci că dacă folosiți convenabil puterea rugăciunii, fără să vă gândiți la propriul dv. interes, fără ambiții personale, veți putea avea una din cele mai importante surse de energie din univers, o forță atât de mare că dacă o mână de oameni sinceri se reunesc și se roagă pentru pace, pacea va domni, războaiele și gândurile de război vor dispare".

Am tăcut și liniștea s-a lăsat în timp ce gazdele mele reflectau la ceea ce le spusesem. Apoi femeia mi se adresă:

– Aș dori să mai rămâneți aici un timp și să ne mai învățați și alte lucruri. Am fost martorii unui miracol. „Cineva" a venit și ne-a spus aceste lucruri.

M-am mai odihnit câteva ore, apoi m-am îmbrăcat și am scris prietenilor mei importanți de la Shangai. Le-am povestit ce mi s-a întâmplat cu actele. Mi-au trimis prin avion un nou pașaport care mi-a fost de mare ajutor. Și am primit, de asemenea, prin avion, o scrisoare de la o femeie foarte bogată.

„E mult timp de când caut adresa dv., îmi scria ea. Fiica mea pe care ați salvat-o în Japonia este acum cu mine,

complet restabilită. Dv. ați împiedicat violul și aș vrea să vă plătesc, măcar în parte, datoria față de dv. Spuneți-mi ce aș putea să fac pentru Dv."

I-am răspuns că aș vrea să mă întorc la mine în Tibet pentru a muri acolo.

„Am nevoie de cineva să-mi ia un bilet pentru unul din porturile din India", i-am scris, dar nu-i suficient pentru a traversa această țară. Dacă vreți într-adevăr să-mi înapoiați un serviciu, procurați-mi un bilet de la Bombay la Kalimpong".

N-am luat lucrurile prea în serios, dar două săptămâni mai târziu am primit o scrisoare conținând un bilet de clasa a I-a la vapor și bilete de teren pentru traseul până la Kalimpong. Am scris, de asemenea, acestei femei pentru a-mi exprima mulțumirea și i-am zis că aveam intenția să dau ceilalți bani ai mei, negrilor care fuseseră atât de buni cu mine.

Prietenii mei negri erau triști să mă vadă plecând, dar s-au bucurat să afle că prima dată în viața mea voi putea voiaja confortabil. Mi-a fost greu să-i conving să primească banii de la mine și până la urmă i-am împărțit. Femeia neagră îmi spuse:

– Să știți că această sumă trebuia să sosească pentru că e pentru o cauză dreaptă. Ne-ați lăsat-o pentru ceea ce dv. numiți „Forma gândită"?

– Nu, am răspuns, este o sursă prea îndepărtată de această lume.

Ea păru intrigată:

– Ne-ați promis să ne vorbiți despre „Formele gândite" înainte de a pleca. Veți avea timp?

– Da, am răspuns, așezați-vă. Vă voi povesti o istorie.

Ea se așeză și își împreună mâinile. Soțul său se instală în fotoliu și stinse lumina. Am început:

– Aproape de nisipurile strălucitoare, printre construcții din piatră gri, strălucește în soare un mic grup de oameni așezați pe străzile înguste. Ei se opresc câteva clipe mai târziu în fața unei porți cu aspect mizerabil, bat și intră. Câteva fraze sunt pronunțate cu o voce groasă, joasă și oamenii primesc torțe din lemn, care fac zgomot din cauza

picăturilor de rășină. Încet ei urmează culoarele și se afundă din ce în ce mai mult în nisipul Egiptului. Atmosfera este pătrunzătoare, intră pe nări și produce greață.

„Singura lumină vine de la putătorii de torțe, care sunt în capătul micii procesiuni. Pe măsură ce intră în sala subterană, mirosul se accentuează, mirosul de esență bărbătească al mirtului și al ierburilor străine, exotice ale Orientului. Plutește, de asemenea, o miasmă de mort, de decrepitudine, de vegetație în putrefacție.

Pe peretele din fund se află o colecție de vase funerare egiptene, conținând inimi și tăieturi de oameni, pe care îi îmbălsămaseră. Aceste vase erau etichetate cu grijă atât asupra conținutului excat cât și al datei de aplicare a sigiliilor. Procesiunea trecu prin fața lor, fără emoție și își continuă drumul până la băile de salpetru, unde corpurile trebuiau să rămână scufundate 90 de zile. Cadavrele pluteau și din timp în timp, cineva le întorcea cu ajutorul unei prăjini lungi. Aruncând o privire deasupra acestor morți scufundați în salpetru, procesiunea intră în ultima sală. Acolo, corpul faraonului defunct, înfășurat în fâșii de pânză, presărat cu ierburi parfumate și uns cu unsori, era ținut pe planșete de lemn parfumat.

Oamenii intrară, patru purtători iau cadavrul și îl plasează într-un cerc provizoriu, din lemn ușor, care fusese sprijinit de perete. Înălțat pe umeri, ei se întoarseră și urmând purtătorii de torțe, au ieșit din camera subterană, trecând din nou prin fața băii de salpetru și părăsind sala de îmbălsămare. Mai aproape de suprafața pământului, corpul este transportat până la o altă cameră unde lumina zilei nu pătrunde decât foarte slab. Acolo este scos de pe cercul de lemn grosier și plasat în altul având forma exactă a corpului. Mâinile îi sunt încrucișate pe piept și legate și înfășurate în bandaje. Se înnoadă și un papirus care relatează viața mortului.

„Câteva zile mai târziu au sosit în această sală preoții lui Osiris, Isis și Horus. Ei au cântat rugăciuni preliminarii, înainte de a conduce sufletul în Infern. De asemenea, vrăjitorii și magicienii Egiptului antic și-au

pregătit „Formele Gândite", care vegheau asupra corpului mortului și împiedicau răufăcătorii să profaneze mormântul și să-i tulbure pacea.

„În toată țara Egiptului, se proclamau pedepsele pe care le-ar fi suportat oricine profana mormântul: mai întâi i se scotea limba, i se tăiau ambele mâini; câteva zile mai târziu i se scoteau viscerele și era îngropat până la gât în nisip fierbinte, unde i se termina agonia.

„Mormântul lui Tutankhamon este celebru prin blestemele care s-au abătut asupra profanatorilor. Toți cei care au intrat în cavoul lui Tutankhamon sunt morți sau au suferit misterioase și incurabile boli.

„Preoții Egiptului posedă o știință pe care lumea actuală a pierdut-o, puterea de a avea „Forme Gândite" pentru a îndeplini sarcinile implicate de capacitățile corpului uman. Dar această știință ar fi putut foarte bine să nu se stingă, căci oricine, cu putină practică și perseverență, poate să creeze o „Formă Gândită" care va acționa pentru bine sau pentru rău.

„Cine e poetul care a scris: „eu sunt căpitanul sufletului meu?" Acest om a spus un adevăr profund, mai profund decât credea, poate, căci ființa umană, este de fapt, căpitanul propriului ei suflet. Occidentalii se interesează de lucrurile materiale, de lucruri mecanice, despre tot ceea ce privește lumea pământească. Ei au încercat să exploreze Spațiul, dar n-au reușit să exploreze profund toate misterele: subconștientul Omului, căci omul este nouă zecimi subconștient, ceea ce înseamnă că numai o zecime este dirijată de conștient. O zecime numai din potențialul ființei umane este supusă comenzilor voinței sale. Dacă conștientul absoarbe o zecime și jumătate din personalitatea sa, atunci omul este un geniu, dar pe acest pământ, geniile aparțin unui singur domeniu.

Ele sunt adesea foarte deficitare în alte domenii.

„Egiptenii care trăiau în timpul Faraonilor, cunoșteau bine puterea subconștientului. Ei își îngropau regii în morminte adânci și datorită artelor lor, a cunoștințelor lor despre umanitate, ei născoceau vrăjile. Ei aveau „Forme Gândite" care păstrau mormintele Faraonilor defuncți și

împiedicau intrușii să pătrundă acolo, sub pedeapsa unor boli grave.

„Puteți crea „Forme Gândite" care vor face bine, dar făcute într-un fel, ca ele să fie cu adevărat benefice, căci o „Formă Gândită" nu poate distinge Răul de Bine. Ea va servi și unuia și altuia, dar în final „Forma Gândită" malefic va atrage răzbunarea asupra creatorului.

„Imaginația este cea mai puternică forță a Pământului. Din nefericire, acest termen este rău înțeles. Când se vorbește despre imaginație, se gândește întotdeauna la o ființă frustrată, în pragul nevrozelor, dar nimic nu e mai departe de adevăr, ca această părere.

Toți marii artiști, toți marii pictori, toții marii scriitori trebuie să aibă o imaginație strălucitoare, dar stăpânită, căci dacă nu și-o stăpânesc, nu vor fi capabili să reprezinte forma a ceea ce doresc să creeze.

„Dacă în viața cotidiană, noi am ști să folosim imaginația, am îndeplini ceea ce considerăm în prezent miracole. Se poate întâmpla, de exemplu, ca o ființă care ne este dragă, să sufere de o boală pe care medicina n-o poate încă rezolva. Această persoană este susceptibilă de vindecare, dacă se creează o „Formă Gândită", care va intra în contact cu Eul Superior al bolnavului și care va ajuta acest Eu Superior să se materializeze pentru a crea noi părți de organe. Astfel un diabetic ar putea cu ajutorul adecvat să recreeze părțile stricate ale pancreasului care au cauzat răul.

„Cum putem crea o „Formă Gândită"?" Ei bine, e ușor. Vom vorbi despre acest lucru acum. Trebuie mai întâi să decidem ce dorim să obținem și aceasta în scop pozitiv, pentru bine. Apoi, trebuie să facem să intre imaginația în joc evocând cu exactitate rezultatul căutat. Să presupunem că o persoană are un organ atacat de boală. Dacă vrem să creăm o „Formă Gândită", care să-i vină în ajutor, trebuie să evocăm cu exactitate imaginea acelei persoane. Trebuie să încercăm să vedem în spirit organul afectat, apoi să ne imaginăm calea de vindecare și să transmitem o afirmație pozitivă. Creăm deci această „Formă Gândită", evocând persoana bolnavă, imaginând „Forma Gândită" lângă ea, și

dotată cu o putere supranormală, care penetrează în interiorul corpului și face să dispară răul prin contactul său viu.

Trebuie să vorbim cu o voce fermă și pozitivă „Forma Gândită" de noi. Nu trebuie să dăm impresia niciodată că suntem indecișI sau negativi. Trebuie să folosim limbajul cel mai simplu posibil și în maniera cea mai directă posibilă. Trebuie să vorbim ca și cum ne adresăm unui copil înapoiat, căci această „Formă Gândită" este lipsită de rațiune și nu poate accepta decât o simplă comandă sau o simplă afirmație.

Dacă există o plagă pe un organ trebuie să zicem în „Forma Gândită": „în prezent vei vindeca acest organ, țesutul este în curs de refacere." Trebuie să repetați aceste cuvinte de mai multe ori pe zi și dacă vă imaginați „Forma Gândită" în curs de acționare, atunci ea va acționa. Ea se făcea la Egipteni și poate să se facă și în epoca actuală. Se cunosc numeroase cazuri autentice când mormintele au fost frecventate de o siluetă spectrală. Aceasta se explică prin faptul că morții sau alți oameni, au gândit cu asemenea forță că au creat o veritabilă ectoplasmă. În timpul Faraonilor, Egiptenii îngropau corpul îmbălsămat al regilor, dar ei recurgeau la măsuri extreme, așa încât, chiar după milenii „Forma Gândită" a lor păstrează puterea. Ei aplicau sclavilor o moarte lentă și crudă, afirmându-le că vor înceta să sufere în altă lume și murind, ei furnizau substanța necesară creării unei „Forme Gândite" solide. Documentele arheologice scot în evidență cazuri de obsesii și blesteme a căror victime au fost profanatorii de morminte. Aceste fenomene nu sunt decât rezultatul legilor absolut natural, absolut normale.

„Oricine, cu putință practică, este în măsură să emită „Forme Gândite" dar trebuie să vrea Binele, căci dacă veți încerca să faceți rău Forma Gândită, se va întoarce împotriva voastră și vă va cauza cele mai mari nenorociri pe plan fizic, mental sau astral."

Zilele următoare s-au scurs în febră: trebuia să obțin vizele de tranzit, să-mi fac ultimele pregătiri, să expediez diverse lucruri prietenilor mei din Shangai. Am ambalat cu

grijă globul de cristal și l-am trimis acolo unde socoteam că-mi va servi din nou. Am făcut la fel cu actele mele chineze, care în treacăt fie zis, un mare număr de oameni, demni de încredere, le-au avut sub ochi.

Nu am păstrat decît minimum de bunuri personale adică un costum și ceva lenjerie. Pierzându-mi toată încrederea în administrație am făcut fotocopii după toate: pașaport, bilet, certificat medical.

– Mă conduceți la vapor? i-am întrebat pe prietenii mei negri.

– Nu, noi nu suntem admiși acolo din cauza legilor rasiale.

Ziua plecării a sosit și eu m-am dus în docuri cu autobuzul. În momentul în care, înarmat cu valiza mea micuță, am prezentat biletul, am fost întrebat unde este restul de bagaje.

– Este tot ce am, am răspuns.

Funcționarul mi-a aruncat o privire stupefiată... și bănuitoare.

– Așteptați aici, a murmurat și s-a îndreptat spre biroul său.

Câteva minute mai târziu a venit însoțit de un subșef.

– Aici e tot ce aveți ca bagaj, domnule? mă întrebă.

– Da, am zis.

Încruntând sprâncenele, îmi examină biletele, verifică într-un registru, apoi se îndepărtă luând cu el totul. Zece minute mai târziu a revenit cu un aer perplex și mi-a dat actele și biletul zicând:

– Tot ce-i aici e foarte în neregulă. Să mergi în India fără bagaje...

Celălalt funcționar voia să se spele pe mâini de toată această afacere, căci se întoarse refuzând să răspundă, când l-am întrebat unde se află locul meu în vapor.

Am privit actele pe care le-am primit și am văzut că printre ele se găsea o hartă de îmbarcare, care dădea toate detaliile cerute. Drumul până la navă era destul de lung și când am ajuns la debarcader am văzut un polițai care privea cu mare atenție pasagerii. Am înaintat, am arătat biletul și m-am urcat pe pasarelă.

O oră mai târziu doi oameni au intrat în cabina mea și m-au întrebat de ce n-am bagaje.

– Dar, dragii mei, credeam că Statele Unite este țara libertății! Pentru ce ar fi trebuit să mă aglomerez de bagaje? Ce duc, mă interesează, nu-i așa?

Unul dintre cei doi murmură ceva, răsfoi actele și răspunse în final:

– Trebuie să ne asigurăm că totul este în regulă. Funcționarul a crezut că fugiți de justiție și de aceea nu aveți bagaje. Și-a făcut doar datoria.

Le-am arătat valiza.

– Tot ce am nevoie se află aici. Acestea îmi vor ajunge până în India. Acolo mă așteaptă alte bagaje.

El păru lămurit:

– Ah, deci vă așteaptă alte bagaje în India? Atunci e bine.

Mi-am râs în mine, căci judecam: singurele dăți când a trebuit să intru într-o țară sau să o părăsesc și când o fac legal, fiind în posesia tuturor actelor cerute, prin regulamentul respectiv, devin suspect.

Viața de bord a fost monotonă: alți pasageri aveau un complex de clasă și faptul că eu nu aveam decât o valiză mă punea undeva la marginea societății. Pentru că nu mă conformam canoanelor marxismului, eram solitar ca un prizonier în celula sa, dar cel puțin puteam să mă duc și să mă întorc oricând. Am intrat în strâmtoarea Gibraltar, traversând Mediterana, am făcut escală la Alexandria, am atins Port-Said, am luat-o pe canalul de Suez și am pătruns în Marea Roșie. Căldura era mare, Marea Roșie părea că fierbe, dar vaporul a ieșit, a traversat Marea Oman pentru a arunca ancora la Bombay, capătul călătoriei.

Aveam câțiva prieteni în acest oraș, preoți budiști printre alții și am petrecut o săptămână în compania lor, înainte de a-mi continua drumul traversând India spre Kalimpong. Orașul forfotea de spioni comuniști și de ziariști. Noii veniți aveau viața otrăvită de întrebări neîncetate și inepte pe care le puneau; cât despre mine, i-am lăsat fără răspuns și am continuat să fac ce trebuia.

Am fost fericit să părăsesc Kalimpong și să intru în țara mea, în Tibet. Eram așteptat și am fost primit de un grup de lama deghizați în călugări și negustori. Sănătatea mea era zdruncinată și necesita opriri frecvente. În fine, zece săptămâni mai târziu am ajuns la mânăstirea de lama, izolată pe înălțimile Himalayei și dominând Valea Lhassa, o lamaserie atât de mică și de inaccesibilă încât comuniștii chinezi nu se interesau de ea. M-am odihnit acolo zece zile încercând să prind puțină forță. M-am odihnit și am meditat. Eram la mine acum și fericit pentru prima dată, după mai mulți ani. Minciunile, trădările Occidentului mi se părea că au fost un coșmar. În fiecare zi, mici grupuri de oameni mă căutau să mă informeze asupra unor evenimente survenite în Tibet și eu le-am povestit obiceiuri străine și cruzimea lumii, care se întindea dincolo de frontierele noastre. Am asistat la toate serviciile căpătând forță și consolare prin ritualurile familiare.

Totuși eram un om pe punctul de a muri și de a reînvia. Un om pe punctul de a cunoaște una din cele mai stranii experiențe la care putea ajunge ființa umană. Totuși „era ea" atât de stranie? Mulți dintre adepții noștri superiori o făceau în cursul vieților lor succesive. Dalai Lama însuși lua la fiecare nouă existență corpul unui nou născut. Dar eu, urma să iau corpul unui adult și să-l modelez după al meu schimbând nu numai „ego"-ul, ci corpul întreg, moleculă cu moleculă.

Deși nu eram creștin, studiile mele la Lhassa mă obligaseră să citesc Biblia și să ascult conferințe asupra acestui subiect.

Știam că, corpul lui Isus, fiul Mariei și a lui Josif a fost invadat de „Spiritul Fiului lui Dumnezeu", și a devenit Crist. Știam, de asemenea, că în secolul 6, preoții creștini s-au reunit pentru a proceda la suprimarea unor învățături ale lui Isus. Ei au pus la index Reîncarnarea, luarea în posesie de un corp printr-un „ego" străin, și alte doctrine profesate de Isus.

Prin fereastra rece priveam cetatea Lhassa, acolo jos. Realizam cu părere de rău că, comuniștii erau stăpâni. Ei se forțau prin procesiuni magnifice să realizeze concilierea

cu tineretul tibetan. Numeam asta „mierea pe cuțit": depinde ce atingi întâi, mierea sau lama tranșantă a cuțitului. Soldații chinezi păzeau Pargo Kaling. Ei erau postați la intrarea templelor noastre, ca pichetele de grevă în lumea occidentală și interpretau ridicol religia noastră milenară. Ei insultau călugării, îi maltratau adesea și încurajau țăranii și ciobanii analfabeți să facă la fel. Toată regiunea înconjurătoare era semănată cu grote și o singură potecă făcea înconjurul falezei, pe extremitatea înaltă; un singur pas greșit și puteai cădea de la înălțimea de șase sute metri în vid. Când ne hazardam să ieșim, purtam robe gri care se confundau cu zidurile pietroase. Robele gri ne ascundeau de ochii chinezilor și mai ales de binoclul lor. Mai departe, am zărit specialiști chinezi înarmați cu teodolit și lanțuri de măsurarea terenului. Erau ocupați ca niște furnici, bătând pitoni în pământ, luând note. Un călugăr trecu prin fața unui soldat. Chinezul îi dădu o lovitură de baionetă în picior. Cu un binoclu care mărea de douăzeci de ori, pe care îl adusesem din occident, (singurul meu lux) am putut vedea sângele șiroind și surâsul sadic al chinezului. Dar eram intrigat, lipsea ceva. Am mișcat binoclul și am privit din nou. Nimic nu mișca pe lacul Templului Sfânt. Pe străzile Lhassei, nici un câine nu adulmeca grămezile de resturi. Nici un pește în apă, nici un câine pe străzi. M-am întors către călugărul care era alături de mine. „Comuniștii au omorât tot, ca să mănânce", îmi spuse. Câinii nu muncesc, în consecință, după comuniști, ei nu au dreptul să mănânce, dar ei pot servi ca hrană pentru oameni. E un delict în prezent să ai un câine, o pisică, un animal familiar. L-am privit pe călugăr oripilat. E un delict să ai un animal prieten. Instinctiv, mi-am întors din nou ochii spre Chakpori „Ce vor fi devenit pisicile noastre"? m-am întrebat. „Omorâte și mâncate" fu răspunsul.

Am suspinat și am gândit:

„Ah! dacă ar putea spune oamenii adevărul asupra comunismului, asupra felului în care tratează oamenii! Dacă occidentalii n-ar avea nervii atât de sensibili! Mă gândeam la această comunitate de călugărițe despre care

îmi povestise un mare Lama, care în cursul unui voiaj, întâlnise unica supraviețuitoare. Aceasta, înainte de a muri în brațele sale, i-a povestit tragedia acestei comunități, a cărei incintă fusese invadată de o bandă dezlănțuită de soldați chinezi. Aceștia au profanat obiectele sacre și au furat tot ce era de valoare. Ei au dezbrăcat-o pe maica Superioară de veșminte și au uns-o cu unt. Apoi i-au pus foc și ascultau cu râsete și urlete strigătele de durere. Când în fine, acest biet corp înnegrit a fost întins nemișcat la pământ, un soldat și-a băgat baioneta în el ca să se asigure că moartea este certă.

Religioșii cei mai în vârstă au fost dezbrăcați și străpunși cu lame de baionetă fierbinți, murind în chinuri atroce. Călugărițele cele mai tinere, fură violate unele în fața altora și soldații se aruncau 20, 30 pe fiecare, trei zile cât a ținut ocuparea mânăstirii. Când s-au plictisit și s-au epuizat de acest „sport" au avut un ultim asalt de sălbăticie. Au mutilat unele femei, pe altele le-au despicat și pe altele le-au scos dezbrăcate în pielea goală într-un frig năpraznic.

Câțiva călugări care se întorceau la Lhassa, au întâlnit banda și au intenționat să vină în ajutorul acestor femei vrând să le dea propriile lor veșminte în speranța de a le ușura suferința.

Soldații comuniști, care mergeau și ei la Lhassa, s-au aruncat asupra călugărilor tratându-i cu atâta brutalitate cât nu se poate descrie aici. Călugării, oribil mutilați, goi, pierzând sânge nu întârziară să moară. O singură femeie a supraviețuit; ea era înmormântată într-un mormânt în piatră și steagul de rugăciune, smuls din suportul său de chinezi, a fost ascuns.

În fine, Lama însoțit de acolitul său a sosit la scena dramei și ceea ce v-am istorisit, au spus buzele femeii muribunde.

„Oh, puneți lumea occidentală la curent cu terorile comunismului" mi-am spus, dar am descoperit mai târziu, pe socoteala mea, că nu se poate scrie sau spune adevărul în occident. Toate ororile trebuie îndulcite, acoperite cu o pojghiță de „decență". Comuniștii sunt decenți, când

violează, mutilează și asasinează? Dacă occidentalii ar vrea să asculte problemele exacte ale celor care au suferit, s-ar cruța, de fapt de orori asemănătoare, căci asemănător cancerului, comunismul este insidios și atâta timp cât oamenii vor considera acest cult abominabil ca o simplă „politică" diferită, popoarele lumii vor fi în pericol și vă spun: „arătați" oamenilor prin cuvinte și prin imagini (oricât de oribile ar fi) ceea ce se petrece în spatele „Cortinei de Fier".

În timp ce rumegam aceste lucruri și scrutam periodic peisajul, apăru sub ochii mei, un om bătrân curbat, mergând ca o cârjă, care intră în camera mea.

Fața sa era crăpată de suferință, oasele sale ieșeau de sub o piele uscată, întinsă ca un pergament.

Văzând că este orb, m-am ridicat ca să-i dau brațul. Orbitele sale luceau ca niște găuri roșii și mișcările incerte trădau o cavitate recentă. L-am așezat aproape de mine i-am întins mâna gândind că în această țară invadată, noi nu mai avem nimic pentru a-i atenua suferințele și durerea orbitelor sale inflamate.

El surâse cu resemnare și spuse:

– Te întrebi ce am la ochi, Frate. Eram pe Drumul Sfânt îngenunchiat în fața unui Reliquariu. În momentul în care m-am trezit am privit Potala și din nenorocire un ofițer chinez se afla în câmpul meu vizual. El mă acuză că l-aș fi fixat cu insolență. Am fost legat cu o frânghie de mașina sa și tras de-a lungul drumului până în piață. Acolo, în fața trecătorilor mi-a scos ochii și apoi mi i-a aruncat în față. Am, după cum se poate vedea, numeroase răni pe jumătate vindecate. Am fost adus aici de alții și sunt fericit că m-ai primit.

Își deschise roba și am scos o exclamație de oroare, căci corpul său era o plagă roșie. Îl cunoșteam bine pe acest om. Studiasem ca acolit sub egida sa probleme spirituale și când am devenit lama, el fusese unul din răspunzătorii mei. El făcea parte din grupul de lama, care mă însoțeau departe de Potala, pentru a suporta ceremonia Morții Mici. Acum era lângă mine și eu știam că moartea sa era aproape.

– Ai voiajat departe și ai văzut și îndurat multe lucruri, îmi spuse. Acum, ultima mea sarcină în această încarnare este de a te ajuta să obții informații prin „Annales Akashiques" despre viața unui englez oarecare, care s-a grăbit să-și părăsească corpul înainte de a ți-l putea da. Nu vei avea decât scurte viziuni asupra existenței sale, căci aceasta cere multă energie și noi amândoi suntem la capătul puterilor. (El tăcu o clipă și reluă cu un ușor surâs pe buze.) Acest efort va pune capăt vieții mele și voi fi fericit să am datorită acestei ultime sarcini, ocazia de a dobândi un merit. Când vei reveni aici din voiajul în Astral, eu voi fi mort lângă tine.

Annales Akashiques! Ce sursă minunată de cunoaștere reprezintă ele! Ce păcat că oamenii în loc să-și fi explorat propriile posibilități s-au jucat cu bombe atomice! Tot ceea ce facem, tot ce urmează este înscris într-un fel de nestins în „Akasha", acest fluid subtil, care impregnează toată materia.

Toate evenimentele, care au avut loc pe Pământ, de când există Pământul sunt acolo, la dispoziția celor care au formația intelectuală potrivită pentru a se informa.

Istoria lumii se etalează în fața oricui are ochii deschiși. După o veche prezicere, în secolul viitor savanții vor fi capabili să utilizeze Annales Akashiques, pentru a studia istoria. Ar fi interesant de știut ce a vrut să-i zică Cleopatra lui Marc-Antoniu și care erau celebrele remarci ale Mr. Gladstone. Pentru mine va fi o bucurie să văd fața criticilor mei, când vor fi obligați să admită că scrisesem adevărul; din nenorocire nici eu nici ei nu vom mai fi.

Dar, putem explica mai clar ce sunt Annales Akashiques? Evenimentul în întregime, „a impresionat" acest fluid, care impregnează cu el însuși și aerul. Un sunet, de acolo de unde este emis, un act de acolo de unde este schițat sunt înscrise acolo, pentru totdeauna. Cu instrumentul adecvat, ori cine ar putea să le vadă. Apreciați-le în termenii luminii, sau ale acestei vibrații pe care noi o numim lumina vederii. Lumina călătorește cu o anumită viteză. Cum știu toți oamenii de știință, noi vedem noaptea stele, care poate nu mai există. Unele

dintre acestea sunt atât de îndepărtate, că lumina emanând de la ele și ajungând astăzi pe pământ, poate să înceapă voiajul lor înainte de crearea acestui pământ. Noi n-avem nici un mijloc de a ști, dacă steaua este moartă de un milion de ani, de exemplu, căci lumina sa ne va aștepta încă un milion de ani, poate. Comparația cu sunetul este poate mai ușor de înțeles. Vedem lumina și auzim sunetul puțin mai târziu. Este încetineala propagării sunetului, care este cauzată de faptul că noi auzim, după ce am văzut lumina. Ei bine, este încetineala propagării luminii, datorită căreia noi putem vedea trecutul.

Dacă am putea să ne îndreptăm instantaneu pe o planetă atât de îndepărtată de a noastră, că ar trebui un an lumină să ajungem, noi vom vedea lumina care a plecat, un an după noi. Dacă avem un telescop foarte puternic, ultrasensibil, cu care am putea să distingem oricare parte a pământului, noi vom vedea acolo, evenimente care s-au petrecut acolo, un an mai devreme. Și admițând că avem posibilitatea de a ne deplasa cu acest supertelescop până la o planetă atât de îndepărtată că lumina emanând de la Pământ, ar lua un milion de ani pentru a o aștepta, noi am putea vedea Pământul, așa cum a fost el acum un milion de ani. Și avansând din ce în ce mai departe, instantaneu, bineînțeles, noi am aștepta eventual un punct de plecare, din care am fi în măsură să asistăm la nașterea Pământului, și chiar a Soarelui. Aceasta este ceea ce „Annales Akashiques" ne permite să realizăm. După ce am primit un antrenament special, putem voiaja în lumea astrală unde Timpul și Spațiul nu există și unde alte dimensiuni le înlocuiește. Atunci se poate totul vedea. Alte lucruri decât Timpul și Spațiul!

Ei bine, să luăm un exemplu simplu: să presupunem că aveți un km de fir fin de coton, derulat. Dv. trebuie să mergeți de o parte și de alta a acestui fir. Pe Pământ nu puteți să vă deplasați traversând acest fir de coton, nici în jurul circumferinței sale. Trebuie ca dvs. să-l urmăriți la suprafață de-a lungul firului pe parcursul unui Km și când ajungeți la capăt, veți parcurge un alt Km, de cealaltă parte. Este un parcurs lung. În astral ne deplasăm

traversând acest fir. Exemplul e simplu, clar, a te deplasa traversând Annales Akashiques este tot atât de simplu, când știi cum s-o iei.

Annales Akashiques nu pot fi folosite într-un scop malefic, ele nu pot fi folosite pentru a obține informații proprii, ca să faci rău cuiva. Fără dispensă specială, nu se pot vedea și nici discuta, prin urmare, faptele și gesturile unei persoane. Se poate să fii martor evident, și să discuți evenimentele, care aparțin Istoriei. În prezent mergeam să văd o fărâmă din viața particulară a unui om și el ar fi trebuit să decidă, dacă voia sau nu să înlocuiesc corpul meu prin al lui. Organismul meu se epuiza rapid și pentru a îndeplini sarcina, care îmi fusese impusă, îmi trebuia să am un „corp pentru a-i „pune capul", până aș fi putut transforma moleculele sale (să le fac pe ale sale, ale mele). M-am așezat și am așteptat ca Lama cel orb să ia cuvântul.

8

Încet, soarele dispăru în spatele munților și ultima lui strălucire puse în evidență vârfurile înalte. Ușoara spumă a norilor plutea în jurul lor, capta lumina muribundă și reflecta mii de nuanțe, care se schimbau și se transformau după capriciile brizei molcute.

Puțin câte puțin tenebrele au invadat baza Potalei și s-au ridicat din ce în ce mai sus, până când singure acoperișurile de aur mai reflectau o ultimă rază de soare, înainte de invadarea totală a întunericului. Una după alta, mici luciri apărură asemănătoare unor jucării, care au fost plasate pe un fond sumbru, ca să facă și mai evidentă strălucirea.

Peretele muntos al Văii se înălța drept și auster și lumina, în spatele lui, diminua intensitatea. În fine am fost la rândul nostru plonjați în tenebre. Nici o lumină pentru noi, toate lămpile erau interzise, de teama de a nu ne fi fost descoperit sanctuarul. Pentru noi el n-avea decât noaptea sumbră, și gândurile noastre sumbre în timp ce contemplam țara noastră cotropită de invadatori.

– Frate, spuse Lama orb, aproape că am uitat prezentul, aruncat cum mă vezi în trista mea stare, Frate, mergem?

Împreună așezați în poziția lotus meditam asupra ceea ce urma să facem. Vântul ușor al nopții gemea dulce, ca în extaz, și umblând printre vârfurile pietroase, murmura la fereastra noastră, cu tresărirea destul de agreabilă care însoțește adesea această eliberare. Lama orb – care încetase să existe, – și eu, ne-am lansat în afara corpului nostru terestru, pentru a ne găsi libertatea într-un alt plan.

– E bine să vezi din nou, spuse Lama, căci nu se aprecia vederea ca fiind pierdută. Pluteam împreună pe poteca familiară, care ducea la acest loc pe care îl numeam Sala Amintirilor. Am intrat aici în liniște și am văzut că alții studiau Annales Akashiques, dar ceea ce vedeau era invizibil pentru noi, așa cum și scenele care se derulau în fața noastră erau invizibile pentru ei.

– De unde vom începe, Frate, întrebă bătrânul Lama.

– Nu dorim să fim indiscreți, am răspuns, dar trebuie să știm cu ce fel de oameni avem de-a face.

Un moment am rămas liniștiți; imaginile se formau, clare și precise sub ochii noștri.

– Eh, am exclamat, cu o tresărire de neliniște. Este căsătorit! Ce voi face? Sunt călugăr consacrat celibatului. Nu, refuz!

Am vrut să fug, dar m-am imobilizat, văzându-l pe companionul meu izbucnind în râs.

O clipă, ilaritatea sa fu atât de mare că nu putea scoate un cuvânt.

– Frate Lama, spuse în sfârșit, mi-ai înveselit cu adevărat ultimele zile. Văzându-te sărind în aer, am crezut mai întâi că te-a mușcat o legiune de diavoli. Mi-ai vorbit de occident și de straniile lui credințe. Permite-mi să-ți citez un pasaj din Biblia lor: „Căsătoria este în toate un punct onorabil (Cap. XIII verset IV); Din nou fu scuturat de râs și l-am privit cu și mai mare sobrietate și el râdea și mai tare. În fine, i se tăie respirația.

– Frate, reluă când fu capabil să vorbească, cei care ne ghidează și ne ajută s-au gândit la această problemă. Tu și această femeie puteți trăi ca buni companioni. Călugării și călugărițele nu locuiesc câteodată sub același acoperiș? Să nu căutăm dificultăți acolo unde nu sunt. Să continuăm să privim Annales Akashiques. Am înclinat capul suspinând. Cu cât reflectam mai mult la această situație, îmi plăcea mai puțin. M-am gândit la Lama Mingyar Dondup, așezat confortabil într-o parte a Țării Luminii Aurite. Fața mea se întunecă din nou, căci bătrânul Lama începu din nou să râdă.

În fine, calmați amândoi, am privit împreună imaginile vivante ale Annales Akashiques. Aveam sub ochi persoana căreia speram că-i voi lua corpul. Foarte interesant, am văzut că lucra la montarea aparatelor de chirurgie. Am fost bucuros să constat că el cunoștea bine meseria pe care o făcea, că era un tehnician competent, și înclinam capul în semn de aprobare, în timp ce-l priveam rezolvând una după alta dificultățile care apăreau.

Viziunea se schimbă și am putut vedea orașul Londra, în Anglia, ca și cum eram amestecați printre locuitorii săi. Enorme autobuze roșii, alunecau pe străzile lungi, se fofilau printre masa compactă de mașini cu încăreătura lor de pasageri. Un țipăt infernal izbucni și am văzut oamenii precipitându-se spre stranii construcții din piatră, înălțate pe străzi. Se auzeau neîncetat „crup-crup" de obuze antiaeriene și bâzâitul avioanelor de vânătoare traversând cerul. Instinctiv am lăsat capul în jos în momentul în care au șuierat bombele. Timp de câteva minute, fu liniște, apoi un formidabil „bang!". Casele au explodat în aer, recăzând sub forma unei ploi de resturi.

În profunzimea metroului oamenii trăiau o stranie existență de troglodiți. Seara reveneau în adăposturi, pe care le părăseau dimineața asemeni cârtițelor. Familii întregi locuiau acolo. Ele dormeau în cușete improvizate și se străduiau să păstreze un pic de intimitate drapând cu cuverturi pereții murdari placați cu faianță pătrată.

Aveam impresia că sunt în picioare pe o platformă de fier, dominând acoperișurile Londrei și distingeam perfect clădirea căreia oamenii îi spuneau „Palatul". Un avion singuratic străbătu norii și trei bombe căzură pe palatul regelui Angliei. Am aruncat o privire în jurul meu. Cât privește Annales Akashiques se „vedea" bine personajul principal, dar și modul în care eu și bătrânul Lama trăiam „amândoi" ca și cum am fi fost eroii istoriei.

Mi se părea că eram în picioare pe o scară de ajutor deasupra acoperișurilor londoneze. Mai avusesem în fața ochilor astfel de scene, dar acum trebuia să le explic companionului meu. Apoi, am înțeles: „El" – omul pe care îl observam – se forța să repereze aparatele dușmane, să le

semnaleze în caz de pericol iminent pentru oamenii rămași la sol. Sirenele urlau din nou, pentru a anunța sfârșitul alertei și am văzut omul coborând scara și scoțându-și casca de șef.

Bătrânul Lama se întoarse spre mine cu un surâs.

– Este foarte interesant, îmi spuse. Eu n-am fost niciodată martor al evenimentelor survenite în Occident, n-am fost interesat decât de evenimente petrecute în țara noastră. Acum înțeleg ce spui, când afirmi că pentru „o imagine" trebuie o mie de cuvinte. Trebuie să privim din nou.

Am privit: Străzile Londrei erau în obscuritate, farurile mașinilor erau camuflate. Oamenii se izolau unii de alții.

Când vagoanele metroului urcau la suprafață, lămpile se stingeau și erau înlocuite cu becuri bleu! Fascicolele proiectoarelor scrutau cerul nocturn și iluminau câteodată șirurile gri ale baloanelor barajului. Bătrânul Lama contempla aceste baloane cu ochi fascinați. Voiajele astrale îi erau familiare, dar acești monștri gri, plutind în aer la capătul unei corzi și agitându-se fără încetare sub vântul nopții, îl stupefiau. Mărturisesc că mi se părea expresia tovarășului meu tot atât de interesantă de observat ca și Annales Akashiques.

Am privit omul ieșind din metrou și mergând pe străzi întunecate, până la un cartier de case. El a intrat acolo, dar noi nu l-am urmat. Am contemplat activitatea care se desfășura înăuntru.

Bombele distruseseră mai multe case și oamenii mai sperau să găsească vii și morți. Zgomotul sirenelor întrerupea operațiunile de salvare. Încet, așa cum fluturii zboară în jurul lămpii, bombardierele dușmane erau luate sub focul încrucișat al proiectoarelor. O lumină strălucea de la unul din aparate atrăgându-ne atenția, apoi am zărit că era vorba de o ploaie de bombe. Una din ele căzu pe latura unui bloc de locuințe. A fost o lumină fulgerătoare și apoi zidăria căzând cu zgomot. Un grup de oameni ieși grăbit din case pentru a-și găsi siguranța în stradă.

– Ai văzut așa ceva la Shangai, Frate, întrebă bătrânul Lama.

– Mai rău, am răspuns. Noi nu aveam nici un mijloc de apărare, nici adăposturi. Cum știi, am rămas un timp acoperit de dărâmături și mi-a fost foarte rău când am ieșit.

– Dacă avansăm puțin în timp? întrebă tovarășul meu. Nu trebuie să mai privim, căci sănătatea noastră este destul de șubredă.

Simțeam nevoia să știu ce fel de om e cel pe care îl voi înlocui.

Nu m-au interesat niciodată activitățile altora. Avansam în Annales Akashiques, oprindu-ne din când în când pentru a puncta anumite chestiuni. Cerul dimineții era întunecat din cauza fumului numeroaselor case incendiate. Noaptea fusese un infern. Jumătate din Londra, părea că arde. Omul cobora strada plină de dărâmături, o stradă puternic bombardată.

La o barieră improvizată, un agent îl opri zicând:

– Dvs. nu puteți merge mai departe, domnule, imobilele sunt în pericol de a se dărâma.

L-am văzut sosind pe administrtor. El se întreținu cu omul pe care îl observam. Apoi spuse un cuvânt agentului și trecând pe sub barieră, se îndreptară amândoi spre clădirea în ruină. Apa se scurgea peste tot din conductele sparte. Țevile de canalizare și firele electrice erau atât de încurcate unele cu altele ca firele unui ghem de lână cu care se jucase un motănel. O casă de bani era înclinată primejdios deasupra unei crăpături. Bucăți de stofă rupte zburau în vânt și dintr-o clădire vecină hârtii arse, cădeau ca niște fulgi de zăpadă neagră. Eu, care cunoșteam totuși mai bine decât cea mai mare parte a oamenilor, războiul și suferința, eram scârbit de această distrugere fără sens. Annales Akashiques continuau să se deruleze.

Șomajul din Londra, în timpul războiului! Omul voise să se angajeze ca agent de poliție în rezervă. Zadarnic. Certificatele sale medicale aveau numărul Patru: inapt în serviciu. În prezent pierzându-și situația din cauza bombardamentelor el rătăcea pe străzi în căutarea unui serviciu. O firmă după alta refuza să-l angajeze. Nu mai părea să aibă nici o speranță, nici o lucire în întunericul durei sale existențe.

În fine, după o vizită la o școală prin corespondență, unde impresionase profesorii prin inteligența și îndemânarea sa, i se propuse un post în birourile școlii, situate în împrejurările Londrei, pentru perioada războiului.

– Locul este foarte frumos, spuse omul care făcea această ofertă. Luați autobuzul de la linia verde. Este necesar o oră să ajungeți, dar se vor ocupa alții de Dvs. Luați-vă soția cu Dvs. Chiar și eu încerc să-i fac un transfer aici.

Satul era însă, sordid, ca loc. Nu avea nimic frumos, contrar celor spuse de acest om. Se fabricau acolo avioane, se puneau la încercare și se expediau în alte regiuni ale țării. Viața într-o școală prin corespondență nu avea nimic amuzant. Atât cât putusem judeca prin Annales Akashiques ea consta în a citi formularele și scrisorile și în a indica oamenilor ce cursuri trebuie să urmeze. Din partea mea, estimam că învățământul prin corespondență era o pierdere de bani.

Un zgomot straniu, asemănător celui al unui motor de motocicletă ne ajunse la urechi, și am găsit o mașină aeriană curioasă fără pilot, care emise un fel de tuse spasmodică, motorul se opri, aparatul căzu și explodă deasupra solului.

– Este un avion robot german, am spus bătrânului Lama. Aceste V.1 și V.2 par a fi cele mai bune mașini pentru deplasări.

Un alt avion-robot căzu aproape de casa unde locuiau bărbatul și femeia sa. Sparse câteva ferestre și dărâmă un perete.

– Acești oameni nu par a avea mulți prieteni, spuse bătrânul Lama. Cred că au posibilități spirituale care scapă unui observator superficial și am impresia că trăiesc împreună mai mult ca frate cu soră decât ca soț și soție. Iată ce trebuie să te asigur, Frate, concluzionă bătrânul Lama, cu un mic râs ironic.

Annales Akashiques continuau derulând existența omului cu viteza gândului. Puteam sări de la un moment la altul al acestei vieți, lăsând anumite părți de o parte și

revăzând altele de mai multe ori. Omul apărea cu o serie de coincidențe care-i întorceau gândurile către Orient. „Visele" îi arătau viața din Tibet, visele care erau de fapt voiaje astrale împlinite sub egida bătrânului Lama.

– Una din micile noastre dificultăți, îmi spuse bătrânul, este că el ține să folosească termenul „Stăpâne" de fiecare dată când se adresează unuia dintre noi.

– Oh, am răspuns, este un obicei al occidentalilor, lor le place să folosească termeni care implică dominația exercitată de o ființă asupra altora. Ce i-ați spus?

Bătrânul Lama surâse:

– I-am ținut un mic discurs. Am fost forțat să-l incit să-mi poată pune câteva întrebări. Va trebui să-ți repet ce i-am spus, căci îți va servi să înțelegi natura sa profundă. I-am spus: „Stăpâne" este un cuvânt care-mi produce oroare, ca tuturor orientalilor. El presupune, o ființă care domină pe alții, care-și impune supremația asupra celorlalți. Pentru noi „Stăpâne" se aplică la „Stăpânul Cunoașterii", unei surse de cunoștințe sau celui care „stăpânește tentațiile cărnii. „Noi" preferăm termenul „Guru" sau Adept. Căci nici un stăpân, în sensul în care îl înțelegem noi, nu va căuta să influențeze un student, nici să-i impună propriile sale opinii. În occident există mici grupuri și culte care își imaginează a fi singurele care dețin Cheia Câmpiilor Elizee: unele religii au folosit tortura spre a-și câștiga adepți. I-am pomenit apoi aceste cuvinte sculptate pe frontonul uneia dintre lamaseriile noastre „o mie de călugări, o mie de religii".

– Mi s-a părut că mă înțelege foarte bine, urmă bătrânul Lama și mi-am continuat micul meu discurs, gândindu-mă că e bine să bat fierul cât e cald. În India, în China și în Japonia de altă dată, i-am mai spus, viitorul elev se așeza la picioarele Gurului său, căutând să se informeze, dar fără să pună întrebări, căci elevul dotat cu înțelepciune nu pune niciodată întrebări de teamă să nu fie concediat. A fi interogat înseamnă pentru Guru proba sigură că studentul nu este încă pregătit să primească răspunsuri la întrebările sale. Unii au așteptat și șapte ani răspunsurile, la o întrebare neformulată. În acest timp, studentul are grijă de

nevoile materiale ale lui Guru. El îi procură hainele, mâncarea, și alte lucruri care îi sunt necesare. El nu încetează să stea cu urechea atentă pentru a primi informații, căci informându-se, auzind poate ceea ce-i încredințează alți oameni, studentul inteligent poate deduce, poate concluziona și când Guru, în înțelepciunea sa vede că elevul face progrese, îl întreabă, când vrea, și în felul său, și dacă descoperă că, cunoștințele studentului sunt eronate sau incomplete, îl îndreaptă, când vrea el, asupra omisiunilor și deficiențelor.

„În Occident, oamenii spun": „acum explicați-mi ...D-na Blavatsky afirmă... preotul Ledsetter afirmă... Billy Graham afirmă... Dvs., ce ziceți Dvs? Cred că vă înșelați. Occidentalii pun întrebări pentru plăcerea de a vorbi. Fără să știe ce vor, nici ce vor să înțeleagă, dar când un Guru binevoitor răspunde la o întrebare elevul spune: „eu am înțeles, așa sau așa...".

Dacă studentul întreabă Guru, aceasta înseamnă că studentul nu cunoaște răspunsul la întrebare, dar estimează că Guru știe, deci, dacă el pune răspunsul la îndoială imediat, aceasta probează că este ignorat și că are asupra celei mai elementare politeți, idei preconcepute și total eronate.

Vă asigur că mijlocul de a obține răspunsuri la întrebările Dvs. este de a vă lăsa fără răspuns și apoi primind informații să deduceți și să concluzionați singuri, din timp în timp, dacă aveți inima pură, veți fi capabil să faceți voiaje astrale, să cunoașteți formele cele mai esoterice ale meditației și să consultați Annales Akashiques, care nu pot da un răspuns în context nu pot formula o opinie, nici o informație care să conțină prejudecăți personale. Care este singura voce care conduce la progres? Aceea a răbdării: Wait and see: Nu există minuni și nici un mijloc de a accelera dezvoltarea Dvs. în afara invitației exprese a unui Guru, care vă cunoaște bine și care cunoscându-vă va grăbi evoluția Dvs., dacă vă consideră demn.

Aveam impresia că majoritatea Occidentalilor ar trebui să profite de o asemenea informație, dar noi nu eram acolo

pentru a informa, ci pentru a observa derularea principalelor evenimente ale vieții unui om care, în curând, va abandona învelișul său terestru.

– Iată ce este interesant, spune bătrânul Lama, atrăgându-mi atenția asupra unei scene din Annales Akashiques. Acela a subestimat complicațiile, dar când a înțeles capacitatea și-a dat acordul.

Intrigat, am revăzut scena și apoi am înțeles. Da! acesta era biroul unui om al legii. Acest document era un act care constată schimbarea numelui. Da, este adevărat, îmi aminteam, el își schimbase numele, căci vibrațiile sale, după Știința Numelor nu erau bune. Am citit hârtiile cu interes și am văzut că nu era totul chiar corect, dar aproape. Încercările nu-i lipsiseră acestui om. O vizită la un dentist îi cauzase numeroase necazuri, atâta timp cât fusese necesar să fie internat într-o clinică pentru a suferi o operație. Din interes tehnic am observat foarte atent procesul.

Omul a cărui viață o priveam avea impresia că patronului nu-i pasă de el. Noi eram de părerea lui, eu și bătrânul Lama și am fost satisfăcuți să vedem că demisionase din postul de la școala prin corespondență. Mobilierul a fost încărcat într-un camion, o parte a fost vândut, bărbatul și femeia au plecat într-o altă regiune. Un timp au lucrat în casa unei ciudate femei bătrâne, care își zicea „buna aventură" și avea o părere deosebită asupra calităților sale. Bărbatul se străduia prin toate mijloacele să găsească o situație „oricare", care să-i permită să-și câștige onest existența.

Bătrânul Lama spuse:

– Cum poți vedea, își plânge mereu soarta. El n-are răbdare și mă tem că nu părăsește brusc viața, dacă noi nu facem nici un fel de demersuri.

– Ce ați vrea să fac? am întrebat.

– Tu vei decide, dar mi-ar place să-l întâlnești în astral pentru a ști ce gândești despre el.

– Desigur, am zis, vom merge împreună (am reflectat câteva momente și am adăugat: La Lhassa este ora două dimineața, în Anglia trebuie să fie ora opt seara, căci e

diferența orară. Ne putem odihni trei ore, apoi să-l atragem pe acest om în astral.

– Da, zise bătrânul Lama. El doarme singur într-o cameră, deci va fi posibil. Pentru moment să ne odihnim și noi.

Ne-am reintegrat în trupuri și ne-am așezat alături la lumina stelelor. Luminile din Lhassa erau stinse, nu se vedeau decât ușoarele luciri ale locuințelor ocupate de călugări și luciriile mai vii ale posturilor de pază chineză. Murmurul nostru avea o sonoritate stranie în liniștea nopții. De sus căzură câteva pietricele, care antrenaseră în căderea lor altele mai mari, rostogolindu-se de-a lungul pantelor pietroase și alertând garda chineză, care se temea să nu fie atacată de călugării din Lhassa. Dar tumultul se potoli curând, noaptea redeveni liniștită. Bătrânul Lama râse încet și spuse:

– Îmi pare chiar curios că oamenii care locuiesc în afara frontierelor noastre nu ajung să înțeleagă voiajele astrale! cât de stranie mi se pare părerea lor că e un fenomen de imaginație pură! Nu pot admite că schimbarea unui corp cu altul echivalează cu o schimbare a unui automobil cu altul. Pare de neconceput ca popoare ajunse la un asemenea grad de progres tehnic, să fie orbi când e vorba de chestiuni de spirit.

Eu, care aveam oarecare experiență în occident, am răspuns:

– Cu excepția unei minorități, Occidentalii nu sunt dotați pentru chestiuni spirituale. Tot ceea ce interesează este războiul, sexualitatea, sadismul și dreptul de a interveni în afacerile altora... Lunga noapte continua. Ne-am odihnit și ne-am împrospătat cu ceai și „tsampa".

În fine, primele raze firave ale zorilor au luminat vârfurile munților.

Dar la picioarele noastre, valea era în întuneric. Într-o parte un yak începu să mugească prevestind apropierea unei noi zile. Ora cinci dimineață în Tibet. În jur de ora 11, în Anglia, mi-am zis. L-am mișcat ușurel pe bătrânul Lama, care dormita.

– E timpul să plecăm în astral, i-am spus.

– Va fi ultimul meu voiaj, răspunse, n-o să mă mai reintegrez în corpul meu.

Încet, fără să ne grăbim nici unul, am intrat din nou în starea astrală. Am sosit în acea casă din Anglia. Omul era întins, adormit, se mișca adesea în pat și fața sa exprima o amărăciune profundă. Forma sa astrală înconjura corpul fizic și nu se separase încă.

– Veniți? am întrebat în astral.

– Veniți? repetă Lama.

Lent, cu greu, forma astrală a omului se ridică deasupra corpului. Se ridică și pluti cu capul în jos față de corp. Corpul astral oscilă și se agită, șuieratul brusc al unui tren care trecea prin orășel îl făcu să reintre în corpul său material. Apoi, ca și cum a luat o decizie spontană, se întoarse și se întinse în fața noastră. Deschizând ochii ca și cum atunci se trezea el ne privi.

– Vreți să vă părăsiți corpul? i-am zis.

– Da, urăsc această viață, exclamă cu violență.

L-am contemplat în tăcere. Îmi părea a fi un om care în Anglia nu încercase să se supună, dar care, în Tibet, ar fi avut șanse de reușită.

Avu un râs amar:

– Dvs. sunteți cel care doriți să aveți corpul meu? Ei bine, veți regreta. În Anglia puțin interesează „ce" știți, important este „cine" vă cunoaște. Nu pot să-mi găsesc o slujbă, nu pot să mă înscriu la șomaj. Veți vedea dacă sunteți capabil să faceți acest lucru mai bine ca mine.

– Stați, prietene, îi zise bătrânul Lama, nu vă dați seama cui vorbiți. Poate felul dvs. de a fi, v-a împiedicat să găsiți de lucru?

– Va trebui să lăsați să vă crească barbă, am zis, căci dacă ocup corpul dvs. vreau să-mi ascund cicatricele maxilarului.

– Da domnule, voi lăsa să-mi crească barbă, îmi răspunse.

– Foarte bine, am zis, voi reveni aici peste o lună. Mă voi integra în corpul dvs. și vă voi preda corpul meu, dacă vă interesează să-l luați. Explicați-mi, am urmat, cum vor putea prietenii mei să intre în contact cu dvs.

– De mult timp, domnule, a spus el, detest viața care se duce în Anglia, nedreptatea, favoritismul. Toată viața am visat că mă aflu în Tibet, în China și alte țări pe care nu le cunosc. De un timp am avut chef să-mi schimb numele; am făcut-o.

– Da, știu toate astea, dar cum s-a luat contact cu Dvs. mai repede și ce-ați văzut?

El reflectă un moment:

– Pentru a vă explica, „trebuie să o fac în felul meu", anumite informații pe care le posed par incoerente, în lumina a ceea ce am aflat ulterior.

– Ei bine, am răspuns, povestiți-mi în felul dvs., ca să putem îndrepta erorile până la urmă. Trebuie să vă cunosc mai bine, dacă trebuie să vă iau corpul și aceasta ar fi un mijloc, care m-ar ajuta.

– Poate să încep prin primul „contact" adevărat, și după aceea voi putea să-mi organizez gândurile mai bine.

De la gară, în susul străzii, se auzi zgomotul unui tren, care lega Londra de suburbiile sale și ale cărui frâne puse brusc, scârțâiau puternic. Curând trenul plecă și omul începu istoria sa, pe care Lama și eu o ascultam cu atenție.

– Rose Croft, din Tamisa Ditton era un loc foarte plăcut. Casa era mai retrasă de la stradă, cu o mică grădină în față și o alta mai mare în spate. Din balcon aveai o foarte frumoasă vedere asupra regiunii. Petreceam mult timp în această grădină, mai ales în cea din fața casei, căci fusese mult timp abandonată și voiam s-o aranjez puțin – iarba atingea aici un metru înălțime și tăierea ei n-a fost ușoară. Tăiasem jumătate din ea, cu un cuțit vechi. Era o muncă cumplită, căci trebuia să stau în genunchi pentru a tăia iarba și pentru a ascuți cuțitul la fiecare cinci minute. Pe atunci mă interesa foarte mult fotografia. Încercasem să fotografiez o bufniță, care stătea într-un brad bătrân, din apropiere, un brad acoperit de iederă. Atenția mi-a fost atrasă, de o bătaie de aripi, pe o creangă, nu departe de capul meu. Am ridicat ochii și spre surprinderea mea am văzut o bufniță mică, care, orbită de lumina soarelui, bătea din aripi. În liniște mi-am pus cuțitul jos și am intrat în

casă să-mi iau aparatul de fotografiat. Cu aparatul în mână m-am apropiat de copac și în cea mai mare liniște posibilă am început să mă cațăr până la prima creangă. Pasărea, incapabilă să mă vadă în această lumină vie, dar ghicindu-mi prezența, se îndepărtă în cealaltă parte. Fără să-mi pese de pericol, am avansat și la fiecare mișcare a mea, bufnița se îndepărta din ce în ce mai mult, până a ajuns aproape de capătul crengii, care se balansa acum sub greutatea mea, într-un fel neliniștitor.

Deodată, făcând un gest brusc, am auzit un zgomot și am simțit miros de lemn rupt. Creanga cedase. Această cădere de câțiva metri, mi s-a părut că durează o eternitate. Mi-am amintit că iarba nu-mi păruse niciodată mai verde și-mi părea mai mare decât în natură. Am putut să disting cele mai mici insecte. Apoi, am resimțit o durere fulgerătoare. Nu știu cât timp am rămas acolo, ca o masă inertă, dar deodată mi-am dat seama că m-am detașat de corpul fizic, pe care îl vedeam în alte culori și o lumină nouă.

„Cu precauții m-am ridicat și am privit în jurul meu. Spre surprinderea mea, am văzut că, corpul meu era întins pe pământ. Nu aveam urme de sânge, ci o umflătură la tâmpla dreaptă. Eram deconcertat, căci respiram zgomotos". Este moartea, mi-am zis, sunt mort, acum nu voi mai reveni niciodată pe Pământ. Am văzut un fir subțire, ca de fum, ridicându-se din corp, ori din cap, spre mine. „Coarda", firul, nu se mișca, nu vibra și mă invadă panica. Mă întrebam ce să fac. Frica sau poate o altă rațiune mă paraliza. Apoi, o mișcare bruscă, singura în straniul univers, care devenise al meu, îmi atrase privirea și a trebuit să strig, sau ar fi trebuit să strig, dacă aș fi avut o voce. Un lama tibetan îmbrăcat în roba Ordinului Superior, traversa peluza în direcția mea. Picioarele sale erau câțiva centimetri deasupra solului și totuși, el avansa spre mine cu un pas ferm. Îl priveam stupefiat.

El întinse mâna și îmi surâse. „Nu trebuie să vă temeți de nimic, spuse, nu aveți nici un motiv de neliniște". Aveam impresia că vorbea în altă limbă decât a mea, în tibetană, poate, și totuși eu îl înțelegeam; și nu auzeam nici

un sunet! Nu mai auzeam păsările cântând și vântul suflând printre copaci.

„Da, reluă el ghicindu-mi gândurile, noi n-am recurs la limbaj ci numai la telepatie. Eu vă vorbesc telepatic". Ne-am privit apoi am privit corpul întins pe pământ, între noi. Lama ridică capul și surâse. „Prezența mea vă surprinde, spuse, sunt aici pentru că am fost atras de dvs. Mi-am lăsat corpul în această clipă și am fost atras de Dvs. pentru că vibrațiile Dvs. vitale, sunt în armonie fundamentală cu ale celui despre care vreau să vă vorbesc. Am venit deci, am venit, pentru că am nevoie de corpul Dvs. pentru cineva care trebuie să continue să trăiască în lumea occidentală, căci trebuie să îndeplinească o sarcină care nu suportă întrerupere.

„Oh, o consideram înspăimântătoare! Acest om era nebun! Avea nevoie de corpul meu! Eu de asemenea! Era „al meu"!. Nu voi tolera să fiu „ridicat"! Am fost scos din corpul meu și urmează să revin". Tibetanul îmi ghici din nou gândurile. El îmi spuse: ce aștepți de la viață? Șomaj, boală; încercări, o viață mediocră, într-un mediu mediocru, apoi, într-un viitor destul de apropiat, moartea; și totul reîncepe din nou. Ați reușit în viață? Ați dobândit ceva de care să fiți mândru? Reflectați!"

Am reflectat. M-am gândit în trecut; da, am fost decepționat, neînțeles, nefericit. El reluă: „vreți să știți că Kharma Dvs. a fost ștearsă, că veți contribui material la o sarcină, care va face mari servicii umanității? Am răspuns: „Nu știu. Umanitatea nu mi-a făcut niciodată bine. De ce mi-ar păsa de ea?".

– Nu, spuse, pe acest Pământ dvs. sunteți orb la realitatea înconjurătoare. Dvs, nu știți ce vă zic, dar cu timpul, și într-o sferă diferită, veți înțelege posibilitățile de care ați fost lipsit. Vreau corpul Dvs. pentru altcineva.

„– Ei bine, ce aș putea să fac? am replicat. Nu pot să rătăcesc veșnic ca un spectru și nu vom putea avea amândoi același corp".

„Înțelegeți, era ceva la acest om care impunea respect și care mă făcea să cred în sinceritatea sa. Nu mă îndoiam nici o clipă că el să fie capabil să-mi ia corpul și să mă

lase să plec aiurea", dar vroiam să mă informez înainte. Voiam să știu ce era de făcut. Îmi surâse și îmi spuse pe un ton liniștitor: „Dvs. veți avea o recompensă veți scăpa de Kharma Dvs. veți merge într-o sferă de activități diferită și toate păcatele Dvs. vor fi șterse, pentru ceea ce faceți acum. Dar corpul nu vă va fi luat contra voinței dvs.

Această perspectivă nu-mi plăcea de loc. Acest corp era al meu de peste patruzeci de ani, îi eram foarte atașat. Pe de altă parte, ce-ar fi spus soția mea, dacă trebuia să trăiască cu un străin, fără să fie la curent cu nimic?

Lama mă privi din nou și reluând: „nu aveți nici o simpatie pentru umanitate? Nu sunteți dispus să faceți ceva pentru a vă repara propriile Dvs. greșeli, pentru a da un scop vieții mediocre, pe care o duceți? Dvs. veți fi cel care câștigă! Cel pentru care plecați va fi forțat să vă continue existența Dvs. dură.

Am privit în jurul meu. Am privit corpul întins între noi, și am gândit ce pot face? E adevărat că viața mea e dură. Nu voi pierde nimic părăsind-o" spun deci: „lăsați-mă să văd în ce fel de loc voi merge și dacă acela îmi va place, voi accepta". În curând am avut o viziune glorioasă, atât de glorioasă că, cuvintele n-o pot descrie. Satisfăcut, am declarat că eram dispus, în întregime dispus să fiu eliberat cât mai curând posibil.

Bătrânul Lama se puse pe râs și zise:

„Trebuie să vă avertizăm că nu se poate produce totul atât de rapid Frate, să vezi, și apoi să iei decizia finală. După toate acestea, dacă pentru el este o eliberare fericită, pentru tine, este o nouă încercare.

I-am privit pe amândoi:

– Foarte bine, voi reveni peste o lună. Deci de aici înainte veți lăsa să vă crească barbă și dacă sunteți absolut decis să acceptați, eu vă eliberez și puteți pleca.

El scoase un suspin de satisfacție și o expresie de beatitudine se citi pe fața sa, în timp ce se reintegra lent în corpul său fizic. Bătrânul Lama și cu mine ne-am sculat și ne-am întors în Tibet.

Soarele strălucea într-un cer fără nori, când mi-am reluat corpul fizic; învelișul gol al bătrânului Lama era întins inert, pe sol.

„El, mi-am zis, a regăsit pacea, după o lungă și onorabilă existență. Eu, la ce mă angajasem?

Mesagerii s-au înapoiat în ținuturile înalte, muntoase, până la Noua reședință pentru a lua de acolo accepțiunea mea scrisă: eram gata să-mi îndeplinesc sarcina pe care voiau să mi-o încredințeze. Mesagerii s-au întors aducându-mi în semn de amabilitate mici prăjituri indiene, cu care adesea eram tentat când mă aflam la Chakpori.

Virtual, eram prizonier în locuința mea montană. Nu mi se permise să merg, chiar deghizat, să văd pentru ultima dată iubitul meu Chakpori.

– Ai putea fi victima invadatorilor, Frate, îmi zise, căci ei n-ar ezita nici o clipă asupra unei bănuieli.

– Sunteți bolnav, călugăre Reverend, îmi zise un altul. Dacă veți coborî în vale, s-ar putea să nu mai aveți forță să reveniți aici. Dacă Coarda de Argint este tăiată sarcina nu va fi îndeplinită.

Sarcina! Îmi părea stupfiant că această „Sarcină" exista. Am meditat asupra diferenței între Est și Vest, gândindu-mă cât era de ușor să interesezi un occidental asupra unui aliment energetic și cât era de ușor să interesezi un oriental, asupra unui fenomen nou în domeniul spiritual.

Timpul trecea. Mă odihneam căci aveam altceva de făcut...

Apoi, puțin timp înainte de sfârșitul lunii, puțin timp înainte de data la care trebuia să mă întorc în Anglia, am fost chemat din nou în Țara Luminii Aurite.

Așezat în fața acestor Înalte Personaje, mă gândeam, destul de lipsit de respect, că această întâlnire semăna cu un „briefing" în timpul războiului. Gândirea mea fu captată de ceilalți și unul dintre ei îmi spuse, surâzând:

– Da, chiar este un „briefing" și cine este dușmanul? Atotputernicia Răului, care caută să împiedice îndeplinirea „Sarcinii" noastre!

– Vei întâlni multă ostilitate, vei fi supus unor calomnii, spuse altul.

– Puterile tale metafizice nu vor fi nici alterate, nici pierdute, în timpul transformării tale, declară al treilea.

– Este a treia ta reîncarnare, îmi spuse Ghidul meu preaiubit, Lama Mingyar Dondup, când vei fi la sfârșitul existenței pe care o vei prelua, te vei întoarce la tine... la noi.

L-am recunoscut pe Ghidul meu în această concluzie încurajatoare. Ei continuau să-mi explice ceea ce va urma. Trei lama, voiajori în Astral, m-au însoțit în Anglia efectuând operația care consta în a tăia Coarda de Argint a acestui om, pentru a mi-o atașa mie. Dificultatea era, de a nu-mi pierde legătura cu corpul meu propriu, totdeauna în Tibet, căci voiam, ca propriile mele „molecule de carne" să fie eventual transferate. M-am întors deci, pe Pământ, și cu cei trei prieteni am revenit astral, în Anglia.

Omul mă aștepta.

– Sunt decis să merg până la sfârșit, spuse.

Unul dinre călugării Lama, se întoarse spre el:

– Va trebui să vă lăsați să cădeți brusc din acest copac, cum ați făcut prima dată, când am luat contact cu Dvs. Trebuie ca șocul să fie foarte dur, căci Coarda Dvs. de Argint este foarte puternic atașată.

Omul se cățără câțiva metri de la sol și apoi se lăsă să cadă, aterizând cu un „bang".

O clipă, am avut impresia că timpul s-a oprit. O mașină care trecea, se opri, o pasăre care zbura rămase fixă în spațiu. Un cal care trăgea o șaretă, stopă. Apoi, totul se repuse în mișcare. Mașina plecă brusc de pe loc, calul începu să galopeze și pasărea de sub capetele noastre zbură ca o săgeată, frunzele începură să freamăte iar iarba se legăna bătută de vânt.

În față, la spital, se opri o ambulanță. Doi oameni au coborât îndreptându-se spre spatele mașinii de unde au scos o targă pe care era lungită o femeie bătrână.

Fără grabă, cei doi oameni au dus-o în interiorul spitalului.

– Ah, spuse omul, ea merge la spital, iar eu merg spre libertate. (Privi strada de la un capăt la altul și spuse):

Soția mea este la curent. I-am explicat tot și ea este de acord. (Aruncă un ochi spre casă și întinse mâna). Iată camera Dvs. este acolo. Acum, sunt gata.

Unul dintre cei doi lama, percepu forma astrală a omului și-și trecu mâna de-a lungul Corzii de Argint. Părea că o înnoadă, cum se înnoadă cordonul ombilical al unui copil la naștere.

– Gata, spuse unul dintre preoți. Omul eliberat de coarda sa, se îndepărtă, plutind în aer, în compania preotului care îl asista. Am simțit o durere înspăimântătoare, de nedescris, pe care speram să n-o mai încerc din nou, apoi, cel mai bătrân dintre cei doi lama, îmi spuse:

– Lobsang, poți să te integrezi în acest corp? Noi te vom ajuta. Lumea se întunecă. Mă cufundasem într-o lume de tenebre. – Simțeam că sunt forțat să intru în ceva prea mic pentru mine. Închis în acest corp, aveam senzația unui pilot orb, care explora un avion prea complex și mă întrebam cum să-l fac să acționeze: „Ce se va întâmpla, dacă voi eșua?" mă întrebam. Disperat palpam, tatonam hazardul. În fine, am zărit luciri roșiatice, apoi verzi. Mi-am intensificat eforturile și a fost ca și cum s-au deschis obloanele. Vedeam! Vederea mea era la fel ca înainte, puteam distinge aura oamenilor care treceau pe stradă. Dar eram incapabil să mă mișc.

Cei doi lama erau lângă mine. De altfel, puteam vedea formele astrale tot atât de bine ca și formele fizice și eram în egală măsură capabil să păstrez un contact mai strâns cu tovarășii mei rămași în Tibet. „Un premiu de consolare", îmi spuneam adesea, pentru a fi obligat să trăiesc în Occident. Cei doi lama priveau imobilitatea mea cu neliniște.

Mă înverșunam cu disperare, reproșându-mi că nu am încercat să cunosc și să domin diferențele existente între un corp oriental și un corp occidental.

– Lobsang, degetele tale se mișcă, strigă unul dintre cei doi lama.

Febril, mi-am continuat explorările. O falsă mișcare mă făcu din nou orb. Cu ajutorul călugărilor lama, am

abandonat din nou corpul, l-am studiat și mi l-am integrat cu precauție – de această dată, am avut mai mult succes. Puteam vedea, îmi mișcam brațul sau un picior. Făcând un imens efort, m-am așezat în genunchi, m-am clătinat și am recăzut pe burtă. Greu, am reușit să mă ridic în picioare. O femeie ieși din casă spunând:

– Oh! Ce-ai făcut, trebuie să intri și să te întinzi.

Mă privi cu stupoare și am crezut că va începe să urle. Dar se stăpâni și petrecându-și un braț în jurul umerilor, mă ajută să traversez peluza.

Am mers de-a lungul unei cărări, am urcat o scară de piatră am trecut sub un portal de lemn și am intrat într-un mic vestibul. Acolo, lucrurile se complicară, căci trebuia să urc numeroase trepte și mișcările mele erau stângace și neîndemânatice.

Casa cuprindea două apartamente și acela pe care trebuia să-l ocup se găsea la etajul superior. Îmi păru ciudat să intru într-o casă englezească, să mă cațăr pe această scară destul de abruptă, ținându-mă ca să nu cad pe spate.

Mâinile mele păreau de cauciuc și-mi era greu să exercit asupra lor un control complet, de altfel mi-au trebuit mai multe zile, ca să-mi stăpânesc acest corp împrumutat. Cei doi lama rămaseseră acolo foarte neliniștiți, dar bineînțeles ei nu-mi puteau fi de nici un ajutor, și m-au părăsit curând, promițând să revină în zori.

Încet, clătinându-mă ca un somnambul, am intrat în camera care era de altfel a mea, mișcările fiindu-mi sacadate, ca ale unui automat și cu un suspin m-am întins pe pat. „Acum cel puțin, nu mai pot să cad".

Ferestrele mele dădeau și în fața și în spatele casei. Întorcând capul la dreapta am putut să văd mica grădină și incinta spitalului.

De cealaltă parte a camerei se deschidea fereastra, prin care, întorcând capul la stânga puteam să văd grădina din spate cu ierburi mari și înalte, ca într-o preerie. La extremitatea peluzei se ridica un rând de arbori bolnavi și o barieră dintr-o sârmă. De acolo se distingeau contururile unei ferme și o turmă de vaci la păscut.

Auzeam voci, dar erau prea „englezești" și-mi era aproape imposibil să înțeleg ce ziceau. Englezii pe care îi cunoscusem erau mai ales americani sau canadieni și accentul lor era diferit.

Mi-am dat seama că-mi era greu să mă exprim. Corzile vocale păreau că-mi sunt epuizate. Am învățat să vorbesc încet, reprezentându-mi mai întâi imaginea cuvântului pe care rebuia să-l zic. Aveam tendința de a pronunța „cha" în loc de „f", ziceam: „chon" în loc de „John" printre altele. Uneori, abia puteam să înțeleg ceea ce spuneam.

În această noapte, călugării lama voiajori în astral, au venit și mi-au spus că de altfel, îmi va fi chiar mai ușor să mă deplasez în astral. Și mi-au mai spus de asemenea, că, corpul meu, tibetan, era la adăpost într-un cerc de piatră, sub paza permanentă a trei călugări. Cercetările făcute asupra textelor vechi arătau că-mi va fi ușor să-mi regăsesc corpul, dar că transferul cerea un timp oarecare.

Trei zile am rămas în camera mea, m-am odihnit sau am făcut câteva exerciții. Așa am început să mă obișnuiesc cu această schimbare.

Seara celei de-a treia zi, protejat de întuneric, m-am plimbat prin grădină. Am observat că eram în stare să mișc corpul acesta, chiar dacă, în unele momente, imprevizibile, o mână sau un picior refuzau să mi se supună.

A doua zi dimineață, femeia care părea că este a mea, îmi zise:

– Va trebui să mergi la Biroul de Plasare, să vezi dacă ți se oferă ceva de lucru.

Biroul de Plasare? Pentru moment, n-am înțeles ce voia să-mi spună. Apoi folosi termenul de „ministerul muncii" și am înțeles. Nu mai fusesem niciodată în acel loc, și nu prea aveam idee de ceea ce ar fi trebuit să fac. După cum îmi spusese această femeie, Biroul de Plasare se afla aproape de Hampton Court, la Moseley. Pentru un motiv pe care nu-l cunoșteam, nu aveam dreptul la alocație de șomaj.

Mai târziu am aflat, că dacă o persoană își părăsea slujba pentru că așa dorea, nu avea dreptul la nici o

compensație, chiar dacă își plătise timp de douăzeci de ani cotizația la fondul de șomaj.

Biroul de Plasare! Am spus:

– Ajută-mă să scot bicicleta și mă voi duce.

Am coborât scara împreună, am intrat în garaj, unde zăceau mobile vechi, și am găsit bicicleta, acest instrument de tortură, pe care îl folosisem o singură dată înainte, la Tchonng-King, unde coborâsem primul colina, pentru că nu găsisem frânele. Cu precuție am plecat de-a lungul străzii – spre podul de la linia ferată, unde am făcut la stânga – și ea mi-a agitat vesel mâna când am trecut, iar eu, răspunzându-i la salut, am căzut.

– Nu prea arăți bine, strigă. Mergi mai încet.

Am continuat să pedalez, picioarele mă dureau, m-am întors la dreapta cum mi se spusese ca să ajung la Kampton Court. Brusc, picioarele au refuzat să mi se supună și am căzut pe iarbă cu bicicleta peste mine. Un moment am rămas întins și o femeie, care era ocupată cu ștergătoarea din fața ușii, se îndreptă spre mine, strigând:

– Să-ți fie rușine, să umbli beat la ora asta! Te-am văzut! Ar trebui să chem poliția.

Îmi aruncă o privire dezaprobatoare, apoi reveni în casă, trântind ușa după ea.

„Dacă știa, îmi ziceam, dacă știa!"

Am rămas întins douăzeci de minute. Oamenii deschideau ușile să mă privească. Alții dădeau perdelele la o parte.

Două femei, care erau în grădină, discutau cu voce tare dezaprobând purtarea mea. Dar nimeni nu părea că se gândește o clipă, că mi-ar putea fi rău, sau că aveam nevoie de ajutor.

În fine, cu un efort imens m-am ridicat în picioare, am luat bicicleta și am pornit spre Hampton Court.

9

Biroul de Plasare era o clădire lugubră, situată într-o stradă laterală. Am pus piciorul pe pământ și m-am îndreptat spre intrare.

– Vrei să-ți fure bicicleta? întrebă o voce în spatele meu.

M-am întors spre omul care vorbise.

– Dar șomerii n-o să se fure unii pe alții! am zis.

– Sunteți cam nou pe aici, puneți un lanț și un lacăt la bicicleta Dvs. dacă vreți să nu vă întoarceți pe jos acasă.

Spunând acestea, omul ridică din umeri și pătrunse în clădire.

Am căutat în trusa bicicletei și am găsit un lacăt și un lanț. L-am trecut prin roată, cum am văzut că fac alții, dar deodată mă fulgeră un gând: unde era cheia? Am căutat din nou prin trusă și în sfârșit am găsit o cheie potrivită.

Am intrat în clădire. Săgeți desenate indicau pe panouri din carton, drumul. M-am întors la dreapta și am intrat într-o cameră unde se găseau mai multe scaune.

– Alo, Profesore! spuse o voce. Veniți și așezați-vă lângă mine, până vă va veni rândul.

M-am apropiat de omul care îmi vorbise și m-am așezat pe scaunul de lângă el.

– Nu sunteți ca de obicei, astăzi, continuă, ce ați pățit?

L-am lăsat să vorbească încercând să trag anumite concluzii. Funcționarul striga numele, oamenii se așezau în fața mesei. La un moment dat, strigă un nume, care mi se păru familiar.

E cineva pe care-l cunosc? m-am întrebat. Nimeni nu se mișcă. El strigă din nou.

– Mergeți, sunteți dvs., îmi spuse noul meu prieten.

M-am îndreptat spre birou și m-am așezat astfel încât să văd ce fac ceilalți.

– Ce aveți în dimineața asta? mă întrebă funcționarul. V-am văzut intrând, apoi v-am pierdut din vedere și am crezut că ați plecat. Mă privi cu atenție: „V-ați schimbat, s-ar zice. Nu poate fi numai o problemă de coafură, pentru că nu aveți păr.

Apoi se îndreptă și adăugă: nu am nimic pentru dvs. din nefericire. Veți avea mai mult noroc poate data viitoare. Următorul vă rog.

Am ieșit trist, am revenit la bicicletă, am plecat, am cumpărat un ziar și mi-am continuat drumul de-a lungul malului Tamisei. Era un loc foarte frumos, un loc favorit al londonezilor în vacanță. M-am așezat pe iarbă și am parcurs pagina „ofertelor de muncă".

– Nu veți găsi niciodată un post prin Biroul de Plasare, spuse o voce, și un om se lăsă pe iarbă lângă mine. Luând un fir de iarbă îl băgă în gură și gânditor îl mișca cu buzele.

– Vă plătesc alocație? Ei dau de lucru celor cărora le plătesc, pentru că astfel fac economii, înțelegeți?

Mă gândeam, și în ciuda gramaticii defectuoase, cele spuse mi se păreau pline de bun simț.

– Ei bine, ce-ați face în locul meu? l-am întrebat.

– Eu! nu caut să muncesc, merg acolo să capăt alocația, ea mă face să trăiesc.

– Ei bine, dacă vrei chiar să găsești de lucru, dă-mi ziarul, mergi la unul din „Emplos"... aici... lasă-mă să văd.

El luă ziarul iar eu mă gândeam ce poate fi un „Emplos".

Am într-adevăr multe de învățat, mi-am zis. Cât eram de ignorant în ceea ce privește occidentul.

Urmărind cu degetul fiecare literă pe care o rostea, omul foileta ziarul.

– Iată, exclamă triumfător! „Emplos" aici, priviți!

Am parcurs rapid coloana indicată de degetul său. Aceea a ofertelor de serviciu.

– Dar este pentru femei! am spus.

– Știți să citiți? replică, este scris: bărbați și femei. Mergeți să vedeți. Spuneți că vreți să munciți.

În aceeași după amiază, m-am întors în centrul Londrei, am urcat scara murdară, care ducea la un birou, pe o stradă din Soho. O femeie prea machiată, cu păr oxigenat și unghii mari și vopsite, era așezată în fața unui birou de metal într-o cameră mică.

– Caut de lucru, i-am zis.

Ea se îndreptă în scaun și mă observă cu o privire rece. Apoi căscă, cu gura mare, arătându-și dinții și limba încărcată.

– Oaryer?[1] întrebă.

(O priveam cu gura căscată)

– Ooaryer? repetă.

– Scuzați-mă, am spus, dar n-am înțeles întrebarea Dvs.

– Oogawd![2] suspină. E din cauza englezei mele, țineți, completați asta. Îmi aruncă un formular, își luă creionul, ceasul, o carte și poșeta și dispăru într-o cameră din fund.

M-am așezat și m-am străduit să răspund cât mai bine întrebărilor. După mult timp, femeia reapăru și îmi arătă ușa pe unde ieșise.

– Intră acolo, ordonă.

M-am ridicat și am intrat într-o cameră puțin mai mare. Un om era așezat în fața unui birou murdar și acoperit cu hârtii în dezordine. El mesteca un capăt de țigară, care mirosea urât, avea o pălărie plină de pete atârnată pe craniu. Îmi făcu semn să mă așez în fața lui.

– Aveți bani pentru înscriere? mă întrebă.

Am căutat în buzunar și i-am întins suma menționată pe formular. Omul luă banii, îi socoti, îi mai verifică odată și îi puse în buzunar.

– Unde ați așteptat? întrebă.

– În celălalt birou, am răspuns nevinovat.

Spre consternarea mea izbucni în râs.

---

[1] Who are you? Cine sunteți?

[2] Oh, God! O, Doamne.

– Ha, ha, ha! Eu îi spun, unde ai așteptat și el îmi răspunde, în celălalt birou! (ștergându-și ochii el se stăpâni cu un efort, vizibil și reluă:

– Ascultă băiete, ești un adevărat clown, dar n-am timp de pierdut. Ai fost pentru servit cafea sau prăjituri?

– Nu, am răspuns, caut o slujbă în domeniile următoare (i-am întins lista cu tot ceea ce știam să fac) acum... sunteți sau nu în măsură să-mi veniți în ajutor?

Ridică sprincenele parcurgând lista.

– Ei bine, nu știu, vorbiți ca un duce..., ascultați... voi vedea ce pot face. Reveniți peste o săptămână.

După acest răspuns își aprinse țigara stinsă, își urcă picioarele pe birou, întinzând mâna spre un ziar despre curse.

Am ieșit decepționat, am trecut prin fața femeii prea fardate care mă salută disprețuitor, apoi am coborât scările și m-am aflat din nou în străduța tristă.

Nu departe se afla o altă agenție.

M-am îndreptat spre ea. La vederea intrării, mi-a tresărit inima. O ușă laterală, scări din lemn gol, pereți murdari, de pe care se ștersese zugrăveala. La al doilea etaj, am deschis o ușă pe care scria „Intrați". Ușa dădea într-o cameră mare, care ocupa toată fațada imobilului. Aici se aflau câteva mese unde erau așezați un bărbat și o femeie care consultau fișele aflate în fața lor.

– Da? Cu ce vă putem servi? mă întrebă o voce.

M-am întors și am văzut o femeie care părea să aibă cam 70 de ani.

Fără să-mi aștepte răspunsul, îmi întinse un chestionar, îmi spuse să-l completez și să-l dau tinerei așezate la birou. Am scris multe detalii, de ordin personal, și am înapoiat formularul, cum îmi fusese indicat. Fără să arunce nici o privire, ea îmi spuse:

– Trebuie să achitați cheltuielile de înscriere imediat.

M-am supus, gândindu-mă că găsiseră un mijloc comod de a câștiga bani. Ea socoti banii, îi dădu altei femei de la un ghișeu care îi numără din nou. Tânăra se ridică și strigă:

– Este cineva liber?

Un bărbat, așezat la un birou, în fundul camerei, ridică o mână. Funcționara se întoarse spre mine.

– Domnul acela, de acolo...

M-am îndreptat spre el printre mese. Un moment nu mi-a dat nici o atenție, continuând să scrie, apoi întinse mâna. I-am luat-o, am strâns-o, dar el și-o retrase, zicând pe un ton iritat.

– Nu, nu, vreau formularul Dvs. înțelegeți?

Îl examină cu grije îl întoarse apoi îmi spuse:

– Vreți să vă așezați?

Spre marea mea surpriză, luă un nou formular îmi puse toate întrebările la care răspunsesem deja și lăsând formularul meu în coșul de hârtii, îl puse pe al său într-un sertar și spuse:

– Reveniți peste o săptămână. Vom vedea ce putem face.

Începu să scrie din nou. Și ceea ce scria era o scrisoare personală către o femeie.

– Ei, am spus tare, vreau să se ocupe cineva imediat de mine!

– Dragul meu, îmi răspunse, este absolut imposibil să fac asta atât de repede, trebuie să procedăm cu metodă, înțelegeți, cu metodă!

– Ei bine, eu vreau imediat de lucru, acum, sau dați-mi banii înapoi.

– Doamne, Doamne, suspină el, este de neimaginat!

Aruncându-mi o privire, suspină din nou, și deschise sertar după sertar, ca pentru a câștiga timp, sau poate pentru a lua decizii. Dar deschise un sertar prea mult și acesta căzu, iar pe dușumea se împrăștiară o mulțime de obiecte personale.

Le-am strâns pe toate și le-am pus grămadă pe birou.

În fine, totul fu pus în sertar.

– Oh, sertarul ăsta! spuse, cade mereu.

Apoi examină fișele, le sortă, luă altele.

– Ah, spuse, în fine, (apoi după alte minute de tăcere, reluă). Da, am o slujbă pentru Dvs.

Un zgomot de pași și capul omului apăru în pragul unei uși, care ducea la subsolul ușor luminat și pe care eu nu o observasem.

Am coborât câteva trepte de lemn, cu frică să nu cad.

– Atelierul, îmi spuse omul cu mândrie.

Un bec galben răspândea o lumină palidă în interiorul înnecat de fum de țigară. Atmosfera era sufocantă.

De-a lungul peretelui era un banc, prevăzut cu un vas de apă, pe toată suprafața sa.

Chiuvetele erau plasate la intervale regulate. Pe o masă, într-un colț, erau multe sticle de mărimi diferite.

– Eu sunt Harry, spuse omul. Pregătiți-mi soluțiile până văd ce pot să vă dau de lucru.

Harry frecă un băț de chibrit pe pantaloni și își aprinse o țigară. Rapid, am preparat cele două soluții.

– O.K. spuse. Acum luați ruloul de pelicule și trageți câteva probe. Am vrut să fac o probă, dar mă împiedică. Nu, nu stricați, acordați-le cinci secunde.

Harry păru satisfăcut de munca mea.

– Se plătesc toate, îmi spuse. Nu face nuduri. Nu vreau necazuri cu poliția. Îmi vei da toate nudurile. Câteodată băieții le fac pentru clienți speciali. Mi le vei da pe toate, înțelegi? Veți începe aici la ora zece seara și veți pleca la ora șapte dimineața. O.K.? Atunci e în regulă.

În aceeași seară chiar, înainte de ora zece, mergeam de-a lungul străzii întunecate, străduindu-mă să văd numerele în întunericul înconjurător.

Am ajuns în fața casei, ușa era deschisă, am bătut și am așteptat. Așteptarea a fost scurtă. Ușa s-a deschis și am văzut femeia, care mă primise mai devreme.

Aceeași femeie, dar cât de diferită! Fața îi era pudrată și machiată, părul ondulat cu grije și rochia aproape transparentă în lumina vestibulului, făcea să i se vadă formele corpului. Ea îmi adresă un surâs, arătându-și toți dinții și îmi spuse:

– Intră, drăgutule, eu sunt Marie. Cine v-a trimis? (Fără să-mi aștepte răspunsul, se aplecă spre mine, rochia decoltată se desfăcu periculos și reluă):

– Treizeci de șilingi pentru jumătate de oră sau trei lire și zece pentru toată noaptea. Știu și să cânt, drăguțule!

Făcându-mi loc să intru, lumina din vestibul îmi lumină fața, iar ea, zărindu-mi barba, îmi spuse:

– Ah, dvs. sunteți! Surâsul ei pieri, i se șterse de pe chip. Mă faceți să-mi pierd timpul. Ce tupeu! V-ar trebui o cheie, eu sunt în general ocupată.

M-am întors, am închis ușa care dădea în stradă și am coborât în subsolul jalnic. Aici erau cutii pline de filme pentru developat și am avut impresia că toți fotografii din Londra își aduseseră acolo toate filmele. Lucram în aceste tenebre, ținând filmele în cleme și scuturându-le în chiuvete. Contorul laboratorului făcea: „clac, clac, clac". Brusc soneria le întrerupea și mă avertiza că filmele erau gata. Sunetul neașteptat, mă izbea în cap. Scoteam filmele și le băgam câteva minute în baie. Apoi le scoteam pentru a le pune în baia de fixare, unde trebuiau să rămână un sfert de oră. O altă scufundare de data aceasta în eliminatorul de hiposulfit și filmele erau gata pentru a fi spălate. În timpul acestei ultime operații, aprindeam becul galben și făceam câteva măriri.

Două ore mai târziu, toate filmele erau developate, fixate, spălate și uscate în alcool. Patru ore munca mea continuă în ritm alert. Îmi era foame. Am aruncat o privire în jurul meu, dar nu am văzut nimic care să-mi permită să beau ceva.

Mi-am scos sendvișurile și am spălat cu grijă un pahar gradat, din care am vărsat apa. Mă gândeam la femeia de sus și mă întrebam dacă ea bea ceai călduț și îmi doream să-mi aducă și mie o ceașcă.

Ușa de la înălțimea scării subsolului se deschise brusc, lăsând să intre lumina. M-am grăbit să acopăr un pachet deschis de hârtie, care se degrada la lumină; o voce îmi strigă:

– Ei, ești acolo? Vrei o ceașcă de ceai? Afacerea merge bine în seara asta și am făcut ceai înainte.

– M-am gândit toată seara la Dvs., asta trebuie să fie o telepatie. Începu să râdă de această glumă și coborî scara

făcând să-i sune tocurile. Ea puse tava și se așeză pe banca de lemn, respirând zgomotos.

– Hu, ce cald poate să fie aici! (Ea își desfăcu cordonul rochiei și o desfăcu)... și spre marea mea oroare am văzut că nu are nimic pe dedesubt. Surprinzându-mi privirea spuse:

– Nu încerc să vă seduc, aveți destulă treabă aici în seara asta. Ea se ridică lăsând să-i cadă rochia jos și merse să vadă rolfilmul pus la uscat.

– Subțire! exclamă, ce săpăligă! Mă întreb de ce se mai fotografiază băieții ăștia. Se așeză, fără să se îmbrace. Da, se făcuse cald în încăpere iar mie îmi era și mai cald.

– Credeți în telepatie? mă întrebă.

– Bineînțeles, am răspuns.

– Ei bine, am văzut un spectacol la „Palladium" unde se făceau experiențe telepatice. Eu ziceam că este serios, dar tipul care mă însoțea zicea că totul este aranjat dinainte.

– O legendă orientală povestește că un călător traversa marele deșert Gobi. Cămila îi murise, iar el zăcea pe nisip, aproape mort de sete. Deodată, zări la câțiva metri de el ceva ce părea a fi piele de capră, în care călătorii duceau apă. Se grăbi disperat și desfăcu pielea de capră înclinând capul să poată bea. Dar pielea de capră conținea diamante minunate, pe care un călător le aruncase, pentru a-i fi mai ușor de avansat prin nisipuri. Această legendă poate simboliza modul de viață occidental. Oamenii vor bunuri materiale, progres, tehnic, arme din ce în ce mai puternice, avioane fără aviator, cucerirea spațiului. „Adevăratele" valori, voiajele astrale, clarviziune, telepatie, toate acestea le disprețuiesc, le consideră experiențe de music-hall.

Când englezii au ocupat India, se știa că indienii erau capabili să trimită mesaje într-un punct în altul al țării pentru a anunța revoltele, sosirile sau orice altă știre importantă. Acest fenomen avea loc în Africa, unde se numea „telegraful mărăcinilor". Cu antrenament, firele telegrafului deveneau superflue! Telefonul irită nervii, oamenii putând să-și trimită mesaje prin propriile lor mijloace. În orient sunt secole de când se studiază aceste fenomene. Țările orientale simpatizează cu aceste idei și

nici o gândire negativă nu împiedică funcționarea acestor daruri ale naturii.

– Marie, am spus, pot să vă arăt un mic truc care vă va dovedi că telepatia există și că spiritul domină materia. Eu voi fi Spiritul și dv. Materia.

Ea m-a privit cu dispreț, chiar cu ostilitate, apoi mi-a răspuns:

– De acord, spuse.

Mi-am concentrat gândurile asupra cefei sale și mi-am imaginat că o ciupește ceva. Brusc, Marie, își trase o palmă pe gât, pe ceafă, calificând insecta inoportună, cu un cuvânt josnic. Mi-am imaginat apoi, că înțepătura devine dureroasă.

Marie mă privi și începu să râdă:

– Strașnic, spuse, dacă aș putea face acest truc m-aș amuza pe cheltuiala tipilor, care vin să-mi facă vizite.

Seară de seară, reveneam la această casă oribilă, în această stradă tristă.

Adesea, când Marie nu era ocupată, venea și stăteam la taifas, în fața unui ceai bun. Puțin câte puțin, mi-am dat seama că sub acest interior grosier se ascunde de fapt o persoană sensibilă, plină de bunătate față de oamenii necăjiți.

Seară după seară developam, trăgeam probe și pregăteam toată colecția pentru a doua zi dimineață.

O lună n-am văzut-o decât pe Marie, apoi la 31 ale lunii, am rămas în atelier mai târziu ca de obicei. Pe la ora nouă un individ cu un aer dubios coborâ zgomotos scara fără covor. Ajuns jos, mă privi cu ostilitate.

– Credeți că veți fi plătit primul, nu? Sunteți salariat de noapte, hai; plecați!

– Voi pleca când voi termina, nu înainte, am răspuns.

– Hahaleră! te învăț eu să fii politicos.

Alese o sticlă și o aruncă cu forță spre un perete. Conținutul sticlei se împroșcă și-mi sări în față împreună cu cioburi mici. Eram obosit și m-am înfuriat. Maeștrii mei din Orient m-au învățat arta de a bate. L-am dezarmat pe micuțul mizerabil – destul de ușor –și punându-l de-a

latul genunchilor mei i-am dat cea mai frumoasă bătaie din viața lui.

Marie, auzind strigătele sări din pat și coborî scara pentru a vedea acest spectacol! Individul începuse să plângă și pentru a șterge urmele lacrimilor și cuvintele obscene, îi înfundasem capul în chiuvetă servind drept loc de spălare a probelor. În fine, lăsându-l, i-am zis:

– Așează-te în colț. Dacă te miști, fără să-ți dau voie, te bat iar.

Nu se mișcă.

– Oh, la, la! Îmi face plăcere să văd asta. Acest mic mizerabil este șeful unui gang din Soho! L-ați făcut să-i fie frică, lui, care se dă drept durul durilor!

M-am așezat și am așteptat. După vreo oră, omul, care mă angajase intră și îngălbeni văzându-mă în compania gangsterului.

– Vreau salariul meu, am zis.

– Luna a fost proastă, nu am bani, trebuie să-i plătesc partea lui mai întâi, îmi spuse, arătându-mi persoana.

L-am privit.

– Credeți că am muncit degeaba în această gaură infectă?

– Lasă-mă câteva zile, să văd de unde să găsesc ceva bani. El (și-l arătă pe gangster cu mâna) mi-a luat tot, și dacă-l refuz va face neplăceri oamenilor mei.

Fără bani și fără speranțe prea mari, am acceptat să-mi continui munca totuși, încă o săptămână până când „Patronul" a făcut rost de bani.

Descurajat, am părăsit casa zicându-mi că am șansa de a economisi transportul, mergând cu bicicleta la Clapham. Când îmi puneam lanțul la bicicletă, tipul veni lângă mine.

– Spune-mi patroane, murmură cu o voce răgușită, vrei ceva de făcut? Dacă te-ai ocupa de mine? Douăzeci de lire pe săptămână?

– Întinde-o amice, am mormăit.

– Douăzeci și cinci de lire!

Când m-am întors spre el, exasperat, s-a îndepărtat repede, nu fără să mai adauge:

– Merg până la treizeci și o să ai toate femeile pe care le dorești și alcool cât poți să bei, hai, să facem târgul!

Văzându-mi expresia însă, o luă la goană și dispăru. Am încălecat bicicleta și m-am îndepărtat.

Am continuat să fac această meserie timp de trei luni, lucrând, cînd în atelier, când pe stradă, ca fotograf ambulant, dar nici eu, nici alții, n-am fost niciodată plătiți. În fine, la capătul răbdării, mi-am dat demisia.

Între timp, m-am mutat și locuiam în una din piețele cartierului Bayswater; mergeam din birou în birou de plasare, căutând ceva de lucru.

În sfârșit, pentru a se debarasa de mine, un funcționar îmi spuse:

– De ce nu căutați de lucru în piața Tavistock? Vă dau o recomandare către funcționarii de acolo.

Plin de speranță m-am dus.

Mi s-au făcut promisiuni minunate.

Iată un exemplu:

– Da, avem exact ce vă trebuie. Căutăm un om pentru noua stațiune de cercetări atomice de la Caithness în Ecosse. Vreți să vă prezentați acolo?

Și spunând acestea foileta hârtiile plin de importanță.

L-am întrebat:

– Îmi plătiți deplasarea?

– Doamne, Dumnezeule, nu! îmi răspunse. Călătoria este pe cheltuiala Dvs.

Altă dată m-am dus pe cheltuiala mea, la Cardigan, în Țara Galilor. Cereau un inginer civil. Gara din Cardigan,, era teribil de îndepărtată de locul în care trebuia să mă prezint. Mergeam de-a lungul străzilor, îndreptându-mă spre celălalt capăt al orașului.

– O Doamne, e încă departe îmi spuse o femeie, pe care tocmai o întrebasem pe unde să-mi continui drumul. După mult mers am zărit o casă ascunsă printre arbori. Aleea centrală era bine întreținută. Era lungă și în pantă. Am intrat în casă. Mă primi un om amabil, care îmi cercetă actele primite de la Shangai, cu o mișcare aprobatoare a capului.

– Cu astfel de referințe nu vă va fi greu să găsiți ceva. Din nefericire însă, Dvs. nu ați lucrat în Anglia ca inginer civil. În consecință nu vă pot oferi un loc aici. Dar spuneți-mi aveți și diplomă de doctor, de ce v-a mai trebuit, dacă aveți diplomă de inginer?!

– Ar fi trebuit să merg în regiuni cu populație destul de răspândită, și voiam să fiu capabil și să-mi construiesc propriul meu spital!

– Hm, mormăi, aș vrea să vă pot ajuta, dar nu-i posibil.

Am traversat orașul Cardigan și m-am îndreptat spre gară. Am așteptat trenul două ore și când am sosit acasă, am fost anunțat că nu au nimic de lucru. A doua zi m-am dus din nou la biroul de plasare. Funcționarul așezat în fața mesei îmi spusă:

– Ascultă bătrâne, este imposibil să vorbim aici. După ce vom lua masa, putem discuta.

O oră am rătăcit pe străzi, privind din timp în timp spre fereastra agenției de plasare. Un polițai de pe o stradă alăturată mă observă cu suspiciune, neștiind dacă eram un individ inofensiv, sau un posibil hoț de bancă. Poate îl dureau și pe el picioarele ca și pe mine. În fine, funcționarul își termină treaba și coborî să mergem la masă.

– 79, bătrâne, să-l luăm pe 79. Știu un mic restaurant unde prețurile sunt foarte rezonabile. Am luat deci autobuzul 79 și am ajuns curând la destinație. Un restaurant situat pe o stradă laterală, care putea fi mai scump decât unul de pe o stradă principală. Omul de la Biroul de plasare și cu mine, am mâncat, eu, foarte frugal, el foarte copios.

În fine, după un oftat de satisfacție îmi spuse:

– Ascultă bătrâne, voi vreți să găsiți slujbe bune prin noi, care, după cum vedeți, nu ducem o viață prea confortabilă, cu câștigul pe care îl avem.

– Trebuie, totuși, să avem un mijloc de a găsi de lucru, în acest oraș, sau în împrejurimi.

– Neplăcerea, în ceea ce vă privește este că dvs. nu sunteți ca alții, dvs. atrageți atenția. Și aveți un aer bolnav. Poate ar trebui să vă radeți barba. Mă privi gânditor,

întrebându-se fără îndoială, cum să se despartă de mine cu eleganță.

Deodată aruncă un ochi pe ceas și sări de pe scaun.

– Bătrâne, trebuie s-o șterg. Nu mai insistați la noi și nu vă cheltuiți banii, căci n-avem slujbe pentru dvs. ci pentru băieți de servit la cafenele sau ceva asemănător.

Spunând acestea, se întoarse și plecă lăsându-mă să plătesc nota, care era destul de piperată.

Am ieșit din restaurant și m-am plimbat fără țintă. Neștiind ce să fac, am privit anunțurile lipite pe vitrina unei prăvălii – „tânără văduva cu copil, caut de lucru" – „Persoană capabilă să execute sculpturi chiar dificile, caută comenzi" „Maseuză face tratamente la domiciliu".

N-am nici o șansă gândeam. Totul mă ține deoparte, și agențiile și birourile de plasare, de ce n-aș pune și eu un anunț într-o vitrină. De ce?

În aceeași seară, la mine, mi-am spart creierul să găsesc o soluție, care să-mi permită să trăiesc și să câștig destui bani pentru a-mi continua cercetările mele despre aură. Am sfârșit prin a scrie la mașină, pe șase cărți poștale, textul următor:

„Doctor în medicină (diplomă străină) își oferă serviciile pentru orice chestiune relativă la psihologie"..

Am mai bătut alte șase, unde se putea citi:

„Domn, având multe voiaje, cunoștințele științifice, își oferă serviciile pentru ocupații neobișnuite. Referințe excelente. Scrieți la cutia poștală nr. "

A doua zi după ce pusesem anunțurile în vitrinele cele mai bine situate pe străzi aglomerate, am așteptat rezultatele. Am reușit să obțin astfel destule treburi de psihologie, ca să pot trăi, pe de o parte, pe de altă parte, făceam publicitate, la domiciliu, unei mari firme de produse farmaceutice. Directorul, medic, o persoană foarte umană și generoasă, m-ar fi angajat definitiv, dar legislația asigurărilor de personal nu-i permitea. Eram prea bătrân și prea bolnav. Tensiunea nervoasă, care o cerea adaptarea la corpul împrumutat era teribilă și substituirea propriilor mele molecule la acelea ale corpului „nou" era peste puterile mele. Mai frecvent decât altă dată, mă duceam astfel în

Tibet, noaptea sau chiar în week-end, unde știam că nu voi fi deranjat, căci a deranja corpul unui om care urmează să se deplaseze în astral, poate să-i fie fatal. Consolarea mea era de a mă regăsi în compania unuia dintre cei mai mari lama, care puteau să mă vadă în astral și recompensa mea era să-i aud că mă felicită pentru conduita mea. În cursul unei asemenea vizite, cum deplângem moartea unui animal pe care-l iubisem forte mult, o pisică a cărei inteligență era mult superioară multor oameni, un bătrân lama îmi surâse cu compasiune și îmi spuse:

– Frate, ai uitat istoria Boabei de Mușțar?

– Boaba de Mușțar! Nu, nu am uitat această istorie, una din problemele credinței noastre.

O biată femeie își pierduse primul născut. Înebunită de durere rătăcea pe străzile orașului. Unii o compătimeau, alții își băteau joc de ea, tratând-o ca dementă. Ea refuza orice consolare și nimeni nu găsea cuvintele capabile să-i atenueze durerea. Un bătrân preot, emoționat de disperarea sa, îi spuse:

– Nu-i decât un om pe lume, care ți-ar putea veni în ajutor. Este Perfectul, Buddha, care se află în vârful acestui munte. El va găsi modalitatea de a-ți potoli durerea.

Tânăra mamă, copleșită de durerea sa, urcă greu poteca muntelui, până când, la o cotitură, îl zări pe Buddha, așezat pe o piatră. Îngenunchind, ea strigă:

– Ah, Buddha! Readu-mi fiul în viață!

Buddha se ridică și o mângâie încet pe biata femeie:

– Întoarce-te în oraș, mergi din casă în casă și adu-mi un bob de mușțar din casa în care n-a murit nimeni niciodată.

Tânăra femeie se redresă cu un strigăt de bucurie și coboră în grabă muntele. Ea merse la prima ușă și bătând zise:

– Buddha mi-a cerut să-i aduc un bob de mușțar dintr-o casă care n-a cunoscut moartea.

– Mulți oameni au murit în casa asta, fu răspunsul.

În casa următoare i se spuse:

– E imposibil să vă spun câți oameni au murit aici, căci e veche casa.

Ea merse din casă în casă, din stradă în stradă. Se mai odihnea și apoi relua traversând orașul, dar, negăsind nici o locuință, care să nu fi fost la un moment dat vizitată de moarte.

Încet, urcă poteca muntelui către Buddha, care era așezat în atitudinea de meditație.

– Ai adus bobul de mușțar? întrebă.

– Nu, nu am găsit, răspunse. Durerea m-a orbit și am crezut că sunt singura care suferă.

– Atunci pentru ce ai revenit la mine? întrebă Buddha.

– Pentru a vă cere să-mi spuneți adevărul.

Și Buddha spuse:

– În lumea oamenilor și în lumea lui Dumnezeu, nu este decât o singură lege. Toate lucrurile sunt tranzitorii.

Da, cunoșteam toate învățăturile, dar pierderea unei creaturi iubite nu era mai puțin dureroasă. Bătrânul Lama surâse din nou și îmi spuse:

– O fermecătoare persoană micuță va veni să-ți lumineze existența ta, penibil de dură. Fii răbdător!

Câteva luni mai târziu, am adoptat-o pe Lady Ku'ei. Era o pisicuță siameză de o frumusețe și inteligență nemaipomenită. Considerată de noi ca o persoană, ea se și comporta astfel. Și e adevărat, că ne consola în încercările și decepțiile noastre. Muncind de unul singur, fără un statut legal, era dificil. Bolnavii îmi confirmau veridicitatea dictonului: când Dracul suferă, el se face călugăr; când îi e bine, rămâne Drac. Povestirile pe care le spuneam clienților nemulțumiți pentru a le explica, lipsa lor de probitate au umplut volume și m-au obligat la ore suplimentare. Am continuat să caut o slujbă permanentă. Un amic îmi spuse:

– Ați putea face ziaristică sau ați putea lucra „ca negru" pentru un autor. V-ați gândit? Un prieten de-al meu a scris mai multe cărți și ați putea scrie un cuvânt introductiv pentru el.

Am plecat spre unul din cele mai mari muzee din Londra, pentru a vedea persoana.

Am intrat întâi într-un birou, care mi s-a părut că e rezerva muzeului. Mă temeam să mă mișc, să nu răstorn ceva: m-am așezat și am așteptat. În fine, amicul apăru.

– Cărți? Îmi spuse. Vă pot pune în legătură cu agentul meu. El va fi poate capabil să găsească ceva.

Scrise nervos pe o hârtie o adresă și mi-o întinse. Înainte de a ști ce mi se întâmpla, m-am trezit în stradă.

Am, primuit peticul de hârtie pe care îl țineam în mână. Regent Street? În ce loc al străzii se găsea numărul?

Am ieșit din metrou la Oxford Circus și cu mersul unui om obișnuit am văzut că în celălalt capăt: Regent Street era neagră de lume. Oamenii păreau că se îmbulzesc la intrarea marilor magazine. O orchestră de la BBC sau de la Armata Salutului, nu știu care, se îndrepta spre Conduit Street. Mi-am continuat drumul trecând prin fața casei Companiei Meșteșugarilor și a Bijutierilor și mi se părea că articolele lor îmi permit să-mi continui cercetările. În locul în care strada se curba pentru a intra în Piccadilly Circus, am traversat și am căutat în acest număr sacru. O agenție de voiaj, o cizmărie, dar nici o agenție literară. În fine, am găsit casa, între două prăvălii. Am intrat într-un mic vestibul în fundul căruia se afla un ascensor. Avea o sonerie, și am apăsat. Nu s-a produs însă nimic. Am așteptat câteva minute. Am auzit zgomot de pași.

– M-ați făcut să ies din pivniță, îmi spuse o voce. Tocmai îmi beam ceaiul. La ce etaj doriți?

– M.B. am răspuns. Nu știu etajul.

– Al treilea, spuse omul. Este aici, l-am urcat. Iată, adăugă câteva minute mai târziu, deschizând ușa metalică. Mergeți la dreapta, aceea este ușa.

Spunând acestea dispăru spre a-și bea ceaiul, fără îndoială, rece acum.

M-am îndreptat spre ușa indicată.

– M.B. am spus. Avem întâlnire.

În timp ce o tânără brunetă merse să-l caute pe M.B., am privit în jur. Alături de micul ghișeu unde se afla fata, niște doamne beau ceai. Un bărbat în vârstă primea instrucțiuni în legătură cu predarea unui pachet.

În spatele meu era o masă plină de reviste – „ca la dentist" mi-am spus, și pe pereți erau agățate pancarde publicitare pentru casele de editură. Biroul era încărcat de cărți, de manuscrise, de cărți abia apărute, deschise, așezate în ordine pe peretele din fund.

– M.B. sosește într-o clipă, îmi spuse o voce, și m-am întors mulțumindu-i tinerei brunete.

În acest moment se deschise o ușă laterală și M.B. intră. L-am privit cu interes, căci era primul agent literar, pe care îl vedeam. Avea barbă și mi-l imaginam asemeni unui mandarin chinez. Avea politețea și demnitatea unui chinez cu o bună educație, ceea ce nu prea se întâlnea în occident.

Mă salută, îmi strânse mâna și mă invită într-o mică încăpere, care îmi amintea de o celulă.

– Ce-aș putea face pentru dvs? mă întrebă.

– Caut ceva de lucru, i-am spus.

Îmi puse câteva întrebări despre mine, dar am înțeles după aura sa, că nu avea nimic să-mi ofere și se comportă astfel din prietenie pentru cel care mă trimesese la el. I-am arătat actele mele chineze și aura sa vibră de curiozitate. Le examină cu mare atenție și îmi spuse:

– Ar trebui să scrieți o carte. Cred că aș putea să vă găsesec un editor. Era să cad, de surpriza propunerii.

– Eu să scriu o carte? Eu? Despre viața mea?

I-am observat aura, spre a mă convinge, dacă o spunea serios sau din polittę. Părea sincer, deși se îndoia de calitățile mele de scriitor.

Când m-am depărtat de el ultimele cuvinte au fost: Trebuie într-adevăr să scrieți o carte.

– Ah! spuse tipul de la ascensor. M.B... n-a vrut cartea dvs?

– Da, necazuri... i-am răspuns ieșind din lift.

M-am plimbat pe Regent Street spunându-mi că toți sunt nebuni.

Eu, să scriu o carte! Ce idee absurdă! Tot ce voiam, erau bani, care să-mi permită să-mi continui cercetările despre aură. Și iată că mi se propunea să scriu o carte despre mine însumi.

Peste câtva timp am răspuns la un anunț, care cerea un tehnician capabil să scrie o carte de popularizare, despre aviație.

Cu poșta de seară am primit o scrisoare în care eram rugat să mă prezint a doua zi.

– Ah, mi-am zis, voi sfârși poate prin a obține acest post la Crawley.

A doua zi dimineață, când îmi luam micul dejun, înainte de a pleca la Crawley, sosi o scrisoare de la M.B.

Va trebui să scrieți o carte, îmi spunea în această scrisoare. Reflectați și reveniți să mă vedeți.

„Ah! mă gândeam, n-am nici o poftă să scriu o carte! Și am plecat la gara Clapham pentru a lua trenul spre Crawley. Trenul mi se părea că merge foarte încet. În fine, am ajuns. Era o căldură caniculară și am pierdut autobuzul. Următorul venea prea târziu. Am luat-o pe străzi pe jos, căutând firma. Am zărit-o la capătul unei străzi prost întreținute. Am ajuns, iar casa dărăpănată mi se părea că servește drept adăpost unui regiment.

– Ați scris o scrisoare excepțională, îmi spuse cel care m-a primit. Am dorit să vedem cine este omul care a scris o astfel de scrisoare.

Am rămas înmărmurit la gândul că m-a făcut să străbat acest drum pentru a-și satisface această curiozitate.

– Dar ați cerut un redactor tehnic, am spus. Sunt gata să dau probă.

– Ah, da, răspunse am avut tot felul necazuri de la apariția acestui anunț, ne-am reorganizat și nu vom mai angaja pe nimeni timp de șase luni.

– Consider că ar trebui să-mi decontați cheltuilelile de deplasare, dacă tot m-ați făcut să vin până aici pentru nimic.

– Oh, este imposibil, îmi spuse. V-ați oferit să veniți să vă prezentați. Noi n-am făcut decât să acceptăm oferta dvs.

Eram deprimat și drumul care ducea la gară mi s-a părut interminabil. O inevitabilă așteptare a trenului. Încetineala voiajului roțile vagoanelor păreau că repetă: trebuie să scrii o carte, trebuie să scrii o carte".

La Paris, era un alt Lama tibetan, care venise în occident – cu o intenție foarte clară. Contrar mie, el trebuia să evite orice publicitate. Își efectua munca și sunt puțini cei care știau că a fost Lama și a trăit la poalele Potalei. I-am scris, pentru a-i cere părerea și – anticip puțin – mi-a răspuns că aș putea să scriu o carte. În starea de spirit în care mă aflam, gara Claphan îmi păru mai murdară și mai lugubră ca altă dată. M-am întors acsă. Soția îmi aruncă o privire și se abținu să mă întrebe ceva. După masă, la care nu mi-a fost foame, ea îmi spuse:

– Am telefonat la M.B. în dimineața asta. Mi-a zis că trebuie să-i faci un rezumat pe care să i-l duci.

Un rezumat! Numai gândul îmi dădea migrene. Apoi am citit corespondența care venise dimineața. Două scrisori mă anunțau că posturile solicitate fuseseră date; merci pentru faptul că mi-ați scris, și o altă scrisoare de la prietenul meu Lama, rezident în Franța.

M-am așezat în fața vechii mașini de scris pe care o „moștenisem" de la profesorul meu și am început să bat. Să scriu, este pentru mine o sarcină dificilă și dezagreabilă. Nu sunt nici „inspirat" nici dotat, lucrez simplu, ca oricine, cu dorința de a termina mai repede. Ziua se apropia de sfârșit, umbrele crepusculului mă invadau, scriam mereu, noaptea se sfârși, lumina zilei inundă casa, străzile, oamenii.

În fine, degetele mele erau amorțite. M-am oprit. Aveam în fața mea un teanc de treizeci de pagini cu rândurile scrise apropiat.

– Iată, am exclamat. Dacă nu este mulțumit cu asta voi abandona și sper că va fi și mai puțin mulțumit.

A doua zi, după amiază, am mers să-l revăd pe dl. M.B.

Privi din nou actele mele și apoi citi rezumatul. Din timp în timp, mișca capul cu un aer aprobator și când termină, îmi spuse pe un ton ezitant:

– Cred că vom putea găsi un editor. Lăsați-mi și între timp scrieți primul capitol.

Nu știam dacă trebuia să mă întristez sau să mă bucur.

În timp ce coboram pe Regent Street în direcția Piccadilly Circus.

Nivelul meu financiar era foarte scăzut, dar gândul de a scrie o carte nu mă mulțumea.

Două zile mai târziu, am primit o scrisoare de la M.B..., care mă întreba, dacă pot merge să-l văd, căci avea știri bune pentru mine. Mi se strânse inima. Fusesem obligat să scriu această carte.

M.B. îmi surâse cu bunăvoința.

– Am un contract pentru Dvs. îmi spuse, dar mai întâi, aș vrea să vă duc la editorul Dvs.

Am plecat împreună în alt cartier al Londrei și am pătruns într-o stradă cu case înalte, unele foarte elegante.

Ele serveau acum ca birouri, iar cei care le locuiseră fuseseră duși în alte cartiere. Ne-am oprit în fața uneia, care avea un aspect banal.

– Am ajuns, spuse M.B.

Am intrat într-un vestibul sobru și am urcat la primul etaj, pe o scară în spirală. Am fost introduși în biroul d-lui Editor care, ca primă impresie, mi s-a părut puțin dezamăgit, apoi își reveni. Întrevederea a fost scurtă și curând m-am trezit în stradă.

– Să mergem la biroul meu.., Doamne, unde-mi sunt ochelarii? spuse M.B. căutându-se febril prin buzunare în căutarea lor (găsindu-i scoase un suspin de satisfacție și repetă:) Veniți la biroul meu. Contractul e gata de a fi semnat.

Am mai clarificat câte ceva în contractul prin care mă angajam să scriu această carte. Aveam experiență de la editorul care îmi editase „Al treilea ochi".

Cartea avansa puțin câte puțin.

După ce am scris un capitol l-am dus d-lui M.B. și așa, după fiecare capitol, le făceam o vizită în locuința lor minunată, unde am primit felicitările D-nei M.B.

Ea m-a primit prietenește și puțini englezi ca ea am cunoscut. M-a încurajat... și a fost singura, care mi-a dat impresia că eram binevenit la ei și pentru asta îi mulțumesc. Climatul londonez era funest sănătății mele. Mă chinuiam să mă mențin ca să termin cartea. Dar după ce-am terminat-o, am avut primul atac de tromboză coronariană și trebuia să mor.

Personalul medical dintr-un spital celebru din Londra, a fost intrigat de multe, în ceea ce mă privește, dar nu le-am furnizat nici un fel de explicații. Poate le va da această carte.

– Trebuie să părăsiți Londra, spuse specialistul. Viața dvs. este în pericol aici. Mergeți să locuiți în altă climă.

„Să părăsesc Londra?" mi-am zis. Dar unde să merg? Acasă am avut o discuție asupra locurilor, unde ne-am fi putut instala și în ce condiții. Câteva zile mai târziu m-am reîntors la spital pentru un ultim examen.

– Când plecați? Mă întrebă specialistul. Aici starea dv. nu se poate ameliora.

– Nu știu nimic, am răspuns. Sunt multe probleme care se pun.

– Nu se pune decât o singură problemă. Dacă rămâneți aici, muriți. Dacă plecați, veți mai trăi. Nu înțelegeți că starea Dvs. este gravă?

Din nou m-am trezit în fața unui obstacol.

10

– Lobsang, Lobsang!

M-am întors din nou în somnul meu, o durere ascuțită îmi străpungea pieptul, durere cauzată de circulația sângelui. Gâfâind, am devenit conștient. Aș, am auzit din nou: „Lobsang!".

„Doamne, mă gândeam, cât îmi e de rău".

– Lobsang, reluă vocea, ascultă-mă, întinde-te și ascultă-mă.

M-am lăsat abordat. Inima mea bătea cu lovituri mari și pieptul palpita ritmic. Puțin câte puțin, în întunericul camerei mele se desena o formă. Mai întâi o lumină albastră, care bătea în galben, apoi silueta materializată a unui om de vârsta mea.

– Nu pot voiaja astral în noaptea asta am spus. Dacă inima mea bate astfel, sarcina mea, nu va fi terminată.

– Frate, știu care este starea sănătății tale și pentru asta am venit aici. Ascultă-mă, nu-i nevoie să vorbești.

M-am sprijinit de capătul patului. Respiram greu, dar mă căzneam s-o fac bine.

– Am discutat cazul tău îmi spuse Lama. Se află în largul coastei engleze o insulă, care a făcut parte odinioară din continentul pierdut al Atlantidei – Mergi acolo, cât poți de aproape. Odihnește-te acolo, în această țară prietenă, înainte de a pleca în America de Nord. Nu merge pe coasta occidentală. Scăldată de oceanul turbulent. Instalează-te în cetatea verde și vei ieși cu bine de acolo. Irlanda? Da! Un loc ideal. M-am înțeles bine întotdeauna cu irlandezii Cetatea verde? Îmi veni și răspunsul.

Dublinul văzut de sus părea verde datorită Parcului Phoenix și Liffey, care coboară de pe munți înainte de a se vărsa în mare.

Lama avu un surâs aprobator:

– Trebuie să-ți refaci forțele, căci sănătatea ta va suferi din nou. Ne-ar place să continui să trăiești, ca sarcina ta să se împlinească Știința despre aură să se răspândească.

Acum trebuie să plec, dar când vei fi mai bine, am dori să vizitezi din nou Țara Luminii Aurite.

Viziunea se împrăștie, dispăru, și camera mi se păru mai superbă mai solitară. Încercasem multe suferințe, cum puțini oameni ar fi fost capabili să suporte sau să înțeleagă. Am aruncat o privire pe fereastră. Ce-mi spuseseră, în cursul uneia din cele mai recente vizite astrale la Lhassa? Ah, da! „Ți-e greu să-ți creezi o situație bună? Nu trebuie să te mire acest lucru, Frate, căci tu nu faci parte din lumea occidentală, tu trăiești acolo. Omul căruia i-ai luat spațiul vital ar fi fost oricum mort. Faptul că tu ai avut nevoie de corpul său și de spațiul său vital a avut ca rezultat plecarea lui onorabilă și avantajoasă de pe Terra. Aceasta nu este Kharma, Frate, ci o sarcină pe care ai avut s-o îndeplinești în timpul „ultimei tale existențe terestre" și „este o viață foarte dură," mi-am zis.

A doua zi dimineața, am provocat o adevărată consternare sau poate chiar o surpriză, anunțând:

– Vom trăi în Irlanda. Mai întâi la Dublin, apoi în jurul Dublinului.

Nu am putut ajuta deloc la mutare, eram prea bolnav și mă temeam să nu-mi mai provoc o criză, cardiacă. Lăzile au fost închise, biletele cumpărate. Am plecat. Am găsit un aer bun, pe care îl respiram ușor. Compania aviatică știind că au la bord un „cardiac" avu grijă să-mi monteze alături, deasupra capului, un balon de oxigen.

Avionul coborî, am auzit zgomotul trenului de aterizare ieșind și pneurile scrâșnind pe pistă.

Atunci, mi-am amintit primul contact cu Anglia și felul în care funcționarii de la vamă mă primiseră.

„Cum va fi de data asta? mă întrebam. Avionul rulă până la clădirile aeroportului și m-a surprins văzând un cărucior, care mă aștepta.

Vameșii mă descoperiră și mă întrebară:

– Cât timp aveți intenția să rămâneți în Irlanda?

– Am venit să trăim aici, am răspuns.

Totul se petrecu fără dificultăți. Nu ne-au controlat bagajele. Lady Ku'ei îi fascinase; senină și imperturbabilă ne păzea bagajele. Aceste pisici siameze, când le tratezi ca pe oameni și nu ca pe simple animale, au o inteligență superioară. Preferam sigur prietenia și loialitatea Lady Ku'ei, decât pe cea a oamenilor; da, rămase alături de mine, noaptea, și când mi-a fost rău, a trezit-o pe soția mea.

Bagajele noastre au fost puse într-un taxi, luând direcția Dublin. Acolo domnea o atmosferă prietenească; Oamenii păreau să aibă timp să fie amabili unii cu alții.

M-am întins pe pat într-o cameră, care dădea spre parcul Trinity College. Pe drum, sub fereastra mea, mașinile rulau fără grabă.

Mi-a trebuit un timp, ca să mă refac după călătorie, dar când am putut să mă deplasez, cei de la Trinity College mi-au dat o legitimație, care îmi permitea să intru în parcul lor și să profit de admirabila lor bibliotecă.

Dublin este un oraș surprinzător: poți cumpăra orice. Am văzut o mare varietate de negustori ca și la Windsor, în Canada sau la Detroit, în Statele Unite. Câteva luni mai târziu, am decis să mergem să trăim într-un minunat sat de pescari la o distanță de 20 km de Capitală. Am avut șansa să găsim o casă dominând Balscadden Bay cu o vedere într-adevăr splendidă.

Eram obligat să mă odihnesc mai mult și-mi era imposibil să privesc și să văd de la fereastră cu binoclul, din cauza efectului de distorsiune al geamului. Un antreprenor de construcții Brud Campbell, căruia i-am devenit prieten, îmi sugera o sticlă specială mai subțire. Astfel, urmându-i sfatul puteam, din patul meu, să observ vapoarele de pescuit evoluând în radă. Toată întinderea

portului se găsea în câmpul meu de observații, cu Yacht Club, biroul căpitanului portului și farul, ca principal punct de reper. Când vremea era bună, puteam vedea munții Mourne, în Irlanda ocupată de englezi și de la Howth Head, distingeam vag, munții Țării Galilor, dincolo de marea Irlandei.

Am cumpărat o mașină de ocazie și am făcut numeroase plimbări în munții care înconjurau Dublinul, bucurându-ne de cerul bun și de frumusețea peisajului. În cursul unei astfel de plimbări, am aflat că o pisică siameză, deja bătrână, era să moară din cauza unei tumori interne. I-am rugat pe stăpânii ei să mi-o dea și am sfârșit prin a-i convinge.

Cel mai bun veterinar din Irlanda a examinat-o și a spus că nu mai are decât câteva ore de trăit. La cererea mea, a operat-o, i-a scos tumoara datorată neglijenței și a numeroaselor maternități. Ea se restabili și deveni ființa cea mai fermecătoare pe care am cunoscut-o vreodată, atât printre oameni cât și printre animale. În acest moment, când scriu, ea se plimbă ca o bătrână doamnă, deși oarbă, frumoșii săi ochi albaștri răspândind inteligență și bunăvoință Lady Ku'ei, se plimbă alături și o dirijează telepatic, ca să nu deranjeze obiectele. Noi o strigăm Grany Greywhiskers (adică mama-mare cu mustăți gri) căci seamănă cu o bunică bătrână, care profită de ultimii săi ani de viață.

Viața la Howth mă făcu să cunosc o fericire pe care n-am cunoscut-o înainte. M. Loftus, agent de poliție sau „pază" – cum se numește în Irlanda – venea adesea să stăm de vorbă. Era întotdeauna binevenit, el avea reputația de a fi drept și curajos și când era liber venea și stăteam de vorbă despre țări îndepărtate.

Adesea îmi spunea: „Doamne, doctore, dvs. aveți creier de vânzare", și mă făcea să râd. În diverse țări o dusesem destul de rău din cauza poliției, dar marele Loftus, din statul Honeth din Irlanda, îmi dovedi că nu existau oameni mai buni ca polițaii.

Inima mea dădea din nou semne de boală și soția mea se gândi să instalăm un post telefonic. Din nefericire, toate

liniile de pe „Colline“ erau ocupate și nu puteam să găsim miciuna.

Într-o zi, cineva bătu la poartă. Era o vecină, D-na O'Grady care venise să ne spună: am aflat că vreți să vă instalați telefon și nu-i posibil. Vă puteți folosi de al nostru, oricând. Iată cheia casei!

Irlandezii s-au purtat foarte frumos cu noi. Domnul și Doamna O'Grady nu mai știau ce să facă pentru a ne fi agreabili și să ne facă șederea în țara lor cât mai plăcută.

Am avut și noi bucuria să-i primim la noi, în Canada, într-o vacanță, dar, vai, prea scurtă.

Subit, m-am îmbolnăvit din nou foarte grav. Anii petrecuți în închisoare, teribilele încercări prin care trecusem și experiențele extraordinare pe care le făcusem, toate se combinau agravându-mi starea inimii. Soția mea se grăbea la O'Grady și telefona unui medic. Acela, Dr. Clapman, venea imediat în camera mea și cu o dexteritate pe care numai anii de practică i-o dăduseră, umplea seringa.

Dr. Chapman era un doctor de „școală veche“, „doctor de familie“, care avea mai mult discernământ decât o jumătate de duzină de doctori „produși în serie“ cu ajutorul statului și care sunt atât de populari astăzi; am devenit buni prieteni. Puțin câte puțin, datorită îngrijirilor sale, am reușit să mă scol din pat. Am făcut turul specialiștilor din Dublin. Unul mi-a zis, în Anglia, să nu mă încredințez niciodată unui doctor irlandez. Dar, am avut încredere și am fost îngrijit în Irlanda mai bine decât oriunde în lume. Bolnavul este tratat ca o ființă umană și cu asta reușesc mai bine decât cu răceala impersonală a tinerilor medici. Brud Campbell făcuse un zid de piatră în jurul casei noastre, înlocuindu-l pe cel vechi, care se ruinase, pentru că eram adesea deranjați de turiștii englezi.

Excursioniștii din Liverpool aveau obiceiul de a intra în grădinile locuitorilor din Howth, și înnoptau acolo. O astfel de turistă ne-a amuzat grozav.

Într-o dimineață a bătut puternic în ușă. Soția mea s-a dus și a deschis. Era o nemțoaică. Ea încerca să intre cu forța în casă, dar soția mea s-a opus. Atunci, ne-a anunțat că

va înopta pe pragul nostru, până când i se va permite „să se așeze la picioarele lui Lobsang Rampa."

Cum eram în pat și cum nu țineam să se așeze la picioarele mele, a fost rugată să plece. După amiază era tot acolo. În fine, sosi Loftus cu un aer feroce și decis să încerce prin forța lui de convingere să o determine pe intrusă să coboare colina și să ia mașina de Dublin.

În cursul lunilor precedente, avusesem mult de suferit și fără îndoială, că nu accidental, ar fi surâs cu neîncredere dacă i-aș fi spus că una din cauzele suferințelor mele se datora faptului că organismul meu original, fusese complet substituit de altul. Pentru cei interesați de această problemă aș adăuga că este o artă orientală foarte veche, despre care vorbesc anumite lucrări.

Am rămas câteva clipe întins adunându-mi forțele.

De afară se auzea un vapor de pescuit, care trecea făcând un zgomot regulat, ca o respirație. Stelele sclipeau iar Irlanda era scăldată în clar de lună. Bătrânul surâse și spuse:

– Ai o vedere frumoasă de aici!

Am înclinat capul, mi-am îndreptat coloana vertebrală, am îndoit picioarele sub mine și am început să trag aer, ca și cum aș fi fumat.

Un timp am planat deasupra promontoriului privind peisajul luminat de lună: insula Irlandei, largul mării, insula Lamsay.

În spate străluceau luminile Dublinului, oraș modern, luminat.

Plutea din ce în ce mai sus, în afara acestui Pământ, în afara spațiului și timpului până la un plan de existență, care nu poate fi descris în limba acestei lumi, cu trei dimensiuni.

Aveam impresia că depășesc tenebrele soarelui.

Chidul meu, Lama Mingyar Dondup, mă aștepta.

– Tu ai acumulat atâtea, Lobsang, și ai suferit atât de mult, îmi spuse, curând vei veni aici și nu vei mai pleca niciodată. Lupta n-a fost zadarnică.

Am traversat împreună peisajul admirabil, apoi am intrat în Holul Amintirilor, unde mai erau multe de aflat.

Un timp, am rămas așezați, discutând, ghidul meu, un grup „august" și eu.

– Curând, spuse unul din membrii grupului, vei merge în Țara Indiilor Roșii, unde te așteaptă o sarcină nouă. Dar acumulează forțe cât mai ești aici, căci încercările din ultimul timp te-au obosit mult.

– Da, spuse altul, să nu te întristeze criticile formulate în ceea ce te privește, căci acei oameni nu știu ce vorbesc, este ignoranța occidentului. Când moartea le va închide ochii și vor renaște în Viața Superioară, vor regreta amar necazurile pe care ți le-au pricinuit.

Când am revenit în Irlanda, țara era încă în întuneric; câteva raze de lumină anunțau venirea dimineții.

Doamne, mi-a zis, pescărușii mi-au curbat antenele. Va trebui să-l chem pe Brud Campbell să le îndrepte.

Bătrânul era mereu așezat la căpătâiul meu. D-na Fifi Greywhiskers era la picioarele patului, ca și cum m-ar fi păzit. Din momentul în care m-am reintegrat în corpul meu și l-am reanimat, ea se apropie și mă privi foarte îndeaproape, torcând. Auzindu-i mieunatul Lady Ku'ei sări pe pat și mi se așeză pe genunchi. Bătrânul privea cele două pisici cu afecțiune și spuse:

– Sunt într-adevăr entități de ordin superior...

Trebuie să plec, frate.

Poștașul de dimineață aduse o hârtie foarte dezagreabilă de la serviciul de impozite.

Singurii irlandezi, care m-au decepționat au fost funcționarii de la fisc. Mi s-au părut neînțelegători și având un zel excesiv. Scriitorii care locuiesc în Irlanda sunt copleșiți de impozite, ceea ce este dramatic, căci țara are nevoie de oameni bogați.

În ciuda acestor necazuri, am preferat să trăiesc în Irlanda, decât în orice țară, cu excepția Tibetului.

– Vom pleca în Canada, am anunțat. (Această declarație a fost primită cu priviri triste).

– Și pisicile? Cum le vom duce?

– În avion, bineînțeles, vor călători cu noi, am răspuns.

Formalitățile au fost numeroase și îndelungate. Administrația irlandeză se arăta foarte serviabilă, spre

deosebire de canadieni. De fapt Consulatul american ne-a fost de mai mare ajutor decât Consulatul canadian.

Am fost supus unui interogatoriu, mi s-au luat amprentele digitale, apoi am fost supuși unui examen medical. Eu n-am fost acceptat.

– Prea multe cicatrici, spuse doctorul. Va trebui să vă facem radiografie.

Am fost pus la aparatul respectiv.

– Ați dus o viață teribilă, spuse cu milă funcționarul. Aceste cicatrici... Va trebui să fac un raport la Oficiul de Sănătate canadian. Dată fiind vârsta Dvs. presupun că veți fi lăsat să intrați în Canada, numai cu anumite condiții.

Un veterinar examină și cele 2 pisici, declarându-le sănătoase.

Călătoria pisicilor în avion, cu noi, o accepta numai Swissair, și astfel am reținut locuri la un avion al acestei companii.

Câteva zile mai târziu am fost convocat la Ambasada Canadei. Un funcționar m-a primit fără prietenie.

– Sunteți bolnav, a zis. Trebuie să mă asigur că nu veți cădea în sarcina țării noastre (el tergiversă, apoi ca și cum lucrul acesta îi cerea un mare efort, reluă:

– Montrealul vă autorizează intrarea, cu condiția să vă prezentați, imediat ce sosiți, la Serviciul de Sănătate și să vă supuneți unui tratament care va fi, care vi se va indica. Dacă refuzați nu veți intra în Canada, conchise, plin de speranță.

Curios, întotdeauna am găsit la Ambasade persoane, funcționari dezagreabili, fără motiv. Până la urmă, nu sunt decât „servitori," plătiți pentru munca lor, dar cărora nu le poți spune totuși „civil"!

Am păstrat tăcere asupra proiectelor noastre de plecare. Am făcut, pentru ultima oară, în mașină, turul Dublinului și ale frumoaselor coline din Howith. Plecarea îmi strângea inima.

O companie din Dublin a acceptat să ne ducă, cu pisici și bagaje, la Shannon, cu autobuzul.

Câteva zile înainte de Crăciun, am fost gata de plecare.

Vechiul meu prieten, Loftus, veni să ne spună la revedere.

Mi s-a părut că văd lacrimi în ochii săi. Cât despre mine, aveam impresia că îmi părăsesc un prieten scump. Dl. și D-na O'Grady au venit, de asemenea, emoționați.

Am închis ușa și am dat cheia D-nei O'Grady cu rugămintea de a o trimite proprietarului, am urcat în autobuz și am părăsit această țară, unde mi-am petrecut cele mai minunate ore ale existenței mele, de la plecarea în Tibet și unde trăiau oamenii cei mai simpatici pe care îi cunoscusem.

Autobuzul merse pe șoseaua mare din Dublin, atât de circulată. Ajunse apoi la poalele munților, pe unde am continuat să mergem ore întregi, conduși de un șofer destoinic, care ne și dădea informații despre regiune, arătându-se plin de solicitudine.

La jumătatea drumului, ne-am oprit ca să luăm ceaiul. Lady Ku'ei îi plăcea să ne privească. D-na Fifi Greywiskers preferă să stea confortabil și să reflecteze.

Când se opri autobuzul, la vremea ceaiului, amândouă erau consternate. Nu știau de ce ne-am oprit.

Ne-am reluat drumul spre Shannon. Seara târziu am ajuns la aerodromul din Shannon, unde ne-am lăsat principalele bagaje și apoi am mers la hotel unde aveam camere reținute pentru noapte.

Am rămas o noapte și o zi și încă o noapte, din cauza stării sănătății mele și a pisicilor.

A doua zi am mers să văd aerodromul și prăvăliile cu obiecte de artă, exceptate de vamă, interesante, dar care trebuiau declarate.

Funcționarii de la Swissair se arătară foarte serviabili, formalitățile rapid terminate și așteptam avionul.

După o oră și jumătate ne aflam la bordul unui avion al Swaissair. Oamenii au fost foarte impresionați de atitudinea demnă a celor două pisici pe care nu le deranja nimic. Avionul rulă pe pistă, apoi își luă zborul.

În fața noastră, Atlanticul, lăsa o spumă albă de-a lungul coastei irlandeze. Era a șaptea oară când traversam Atlanticul. Pisicile au adormit liniștite.

Lunga noapte se scurgea încet.

Voiajam prin tenebre, care pentru noi durau douăsprezece ore.

Mergeam spre America; încet constelațiile se schimbau. Puțin câte puțin o lumină ușoară strălucea pe cer la marginea curbei terestre. Am auzit zgomot de bucătărie, clinchet de farfurii, furculițe și treptat lumina reveni.

Stewarzii stilați au adus micul dejun.

Nici o națiune nu-i este superioară Elveției, când este vorba de stăpânii aerului, de confortul călătorilor și mesele excelente.

Mai departe, spre dreapta, se desena o linie gri, care se lărgea rapid. New York. Nu m-am putut împiedica să mă gândesc la primul meu voiaj în Statele Unite, când am traversat muncind ca mecanic pe un cargot.

Zgârie norii din Manhattan se ridicau în noapte strivindu-ne cu înălțimea lor.

Unde eram acum? ce erau aceste mici puncte gri? Marele avion se înclină pe o aripă. Motoarele își schimbau tonalitatea. Pierdeam treptat altitudinea. Puțin câte puțin am atins Aeroportul Internațional Iddlewild. Pilotul ateriză bine, până în apropierea clădirilor aerodromului.

– Rămâneți așezați, vă rog, spuse comisarul.

Cu un zgomot surd, pasarela mobilă se desprinse, ușa carlingei se deschise.

– La revedere, ne spuse echipajul aliniat la ușă. Sperăm să mai călătoriți cu noi.

Am coborât ușor pasarela și am intrat în biroul administrației.

Iddlewild seamăna cu o gară în pragul demenței. Oameni care alergau în toate părțile, răsturnând tot ce le stătea în cale. Un funcționar înainta:

– Pe aici, trebuie să treceți mai întâi pe la vamă.

Ne-a aranjat pe o platformă rulantă. Hamalii de bagaje au apărut imediat, cu cărucioarele care mergeau spre vamă. Funcționarii răscoleau valizele deschise.

– De unde veniți? mă întreabă unul.

– Din Dublin, Irlanda, am răspuns.

– Unde mergeți?

– La Windsor, Canada.

– O.K. Aveți poze porno?, mă întreabă brusc.

După ce l-am părăsit am dat pașapoartele la viză.

Felul în care se circula îmi amintea de o uzină de conserve de carne din Chicago.

Înainte de a părăsi Irlanda, am luat bilete pentru Detroit pe un avion american.

Compania acceptase să ia pisicile. Și iată că acum, decise să anuleze biletele pentru pisicile care traversaseră Atlanticul.

Am avut impresia că vom rămâne la New York. Căci pe funcționarii Companiei nu-i interesau deloc pisicile. Am zărit pe un panou publicitar: „țărm aerian pentru toate direcțiile" plecând de pe aeroportul La Guardia. Am luat o mașină și ne-am dus la un motel situat aproape de La Guardia.

– Ne acceptați cu pisicile? am întrebat funcționarul de la recepție?

– Da, da, sunt binevenite!

Lady Ku'ei și D-na Fifi Greywhikers au fost încântate să se plimbe prin noile camere.

Resimțind oboseala drumului am vrut să mă culc. Soția mea merse la aeroport pentru a se informa asupra orelor de plecare și asupra tarifelor, taxiurilor aeriene.

Ea reveni cu un aer preocupat .

– Ne va costa o avere, spuse.

– Trebuie să plecăm de aici, am răspuns.

Dădu un telefon și se decise asupra orei la care trebuia să plecăm spre Canada.

Am dormit bine. Pisicile erau caline părând că stăpânesc situația.

Dimineața, după micul dejun , am plecat la aerodrom.

La Guardia, este imens. La fiecare minut un avion decolează sau aterizează. Am găsit locul, am parcat cu pisici și bagaje.

Pilotul, un omuleț ras în cap, ne adresă un scurt semn de salut și plecă. Rulă circa 5 km apoi se opri pe o pistă secundară pentru a-și aștepta turul de decolare. De la un

microfon ni s-au comunicat cuvinte pe care pilotul nostru le-a spus tare:

– Am crăpat!

Un urlet de sirenă, o mașină de poliție, toate în jurul nostru se agitau și pneurile scrâșneau

– „Poliția? dar ce am făcut? ne întrebam

Poliția veni și vorbi cu pilotul nostru, apoi se îndreptară spre mașina pompierilor.

În fine, au plecat toți. O mașină de reparații sosi, se opri de-a lungul avionului nostru, ridică roata plesnită, care explodase și plecă. Fu înlocuită cu alta și avionul plecă. Când am ajuns deasupra munților din direcția Pittsburg indicatorul carburantului indică zero. Pilotul părea că nu observă și când i-am atras atenția spuse cu o voce gravă:

– Oh, nu putem coborî!

Câteva minute mai târziu am ajuns pe un platou, în inima munților, unde erau staționate numeroase avioane. Aparatul se întoarse și rulă până la stația de benzină. Ne-am oprit la timpul potrivit pentru, a face plinul și avionul decolă din nou. Vedeam vârfurile bordate cu zăpadă, deasupra Pittsburgului. Ne era frig. Dar pisicile se simțeau bine.

Odată depășit Cleveland, am zărit lacul Erie, în fața noastră. Blocuri groase de ghiață erau crăpate, striate de fisuri fantastice.

Pilotul traversă lacul și ajunse pe Aerodromul din Windsor.

Aici domnea o liniște totală.

Avionul opri în fața vamei și am intrat. Era un singur vameș, care tocmai își termina serviciul căci era ora șase seara.

Ne contemplă bagajele cu un aer sumbru.

– Funcționarul serviciului de emigrare nu-i acum aici, spuse. Trebuie să-l așteptați.

Ne-am așezat și am așteptat. O jumătate de oră. Timpul mi se părea că se oprise. Nu mâncasem și nu băusem nimic toată ziua.

Pendula bătu ora șapte. Apăru un alt vameș.

– Nu pot face nimic pentru Dvs. până când funcționarul de la emigrare nu vă va elibera viza de intrare, ne spuse.

Timpul trecea și mai greu.

Șapte și jumătate. Un bărbat înalt intră în biroul pentru emigranți. Cu un aer agasat se adresă celuilalt vameș.

– Nu pot să deschid sertarul biroului, anunță.

Câteva minute se consultară în șoaptă, încercară mai multe chei, bătură cu pumnul în sertarul recalcitrant.

În disperare de cauză, au stricat broasca, dar sertarul era gol.

Sfârșiră prin a găsi formularele.

Extenuați am semnat aici și dincolo. Funcționarul puse viza de intrare.

– Acum mergeți la vamă, spuse.

Sertare deschise și închise, chei, formulare, detalii, în fine, am fost autorizați să intrăm în Canada prin Windsor, Ontario.

Vameșul era irlandez și ne puse o sumedenie de întrebări, ajutându-ne să ne urcăm bagajele în mașina care ne aștepta.

Afară era frig, un strat subțire de zăpadă acoperea pământul. Zgârie norii se îndreptau luminați spre cer, prevestind Sărbătoarea Crăciunului.

Am coborât pe strada Quellette, artera principală din Windsor. Șoferul părea că nu cunoaște drumul și efectuă o manevră lovindu-ne la cap. Am sfârșit prin a ajunge în fața casei, pe care o închiriasem, fiind fericiți că puteam să ne odihnim. Am primit o convocare de la Serviciul de Sănătate amenințându-ne până și cu deportarea, dacă nu mă prezint la ei. Părea că amenințarea era distracția favorită a autorităților din Ontario.

La serviciul de sănătate mi-au făcut radiografia, mi-au pus întrebări, apoi mi-au dat drumul.

Datorită climei din Windsor și atitudinii autorităților, eram decișI să nu plecăm până n-aș fi terminat această carte.

Acum povestea lui Rampa s-a terminat.

În ea am scris adevărul, ca și în celelalte două cărți ale mele. Sunt multe lucruri pe care aș putea să le spun lumii occidentale, căci în cursul voiajelor mele astrale n-am făcut decât să îmbogățesc prin informații acest domeniu.

Pentru ce să trimitem avioane în spionaj, cu toate riscurile pe care le comportă, atunci când te poți deplasa în astral și poți vedea interiorul unei săli de Consiliu?

Da, se poate vedea și se poate chema. În anumite condiții se pot „telepurta". obiecte, dacă se face cu intenții bune. Dar occidentul interpretează ca ridicol ceea ce nu înțelege, tratează ca „făcut" pe cel care posedă calități necunoscute lui și se supără pe cei care îndrăznesc să fie diferiți de el, într-o manieră oarecare.

Vesel, mi-am pregătit mașina de scris și am început să mă joc cu Lady Ku'ei și cu Doamna Fifi Greywhiskers, care dovediseră amândouă atâta răbdare.

În această noapte, Mesajul sosi din nou, telepatic.

– Lobsang, tu nu ți-ai terminat cartea.

Mi se strânse inima; detest să scriu, știind că sunt rari oamenii capabili să perceapă adevărul. Vorbesc de lucruri pe care spiritul uman le poate cuprinde. Se vor pune la îndoială unele stări elementare descrise în această lucrare și totuși, dacă li se spune oamenilor că rușii au trimis un om pe planeta Marte, „asta", oamenii o cred!

Omul se teme de puterile propriului său spirit și nu se interesează decât de lucruri fără valoare, ca pușlile și sateliții din spațiu. S-ar putea obține minunate rezultate prin procedee mintale.

Lobsang! Adevărul! Îți amintește legenda ebraică? Scrie aici, Lobsang și povestește cum ar putea fi lucrurile în Tibet.

S-a cerut într-o zi unui rabin, celebru prin știința și prin spiritul său, să explice de ce ilustra el întotdeauna un mare adevăr, povestind o simplă istorie.

– Pot explica asta printr-o parabolă, răspunse Înțeleptul Rabin, o parabolă printr-o altă parabolă. Era un timp, când Adevărul se plimba fără aripi, printre mulțime, acesta era Adevărul „Gol". Cei care îi vedeau se întorceau după el și-l priveau cu rușine sau cu teamă, căci erau incapabili să-l privească în față. Adevărul, rău primit, inoportun, detestat, rătăcea deci, printre populația Pământului. Într-o zi, singur și fără prieteni, întâlni Parabola, care mergea veselă, îmbrăcată în veșminte multicolore. „Adevărule, de ce pari

atât de trist și neîngrijit, mizerabil? întrebă Parabola, cu un surâs fugar. „Pentru că sunt atât de bătrân și atât de urât, că oamenii se îndepărtează de mine," răspunse cu amărăciune Adevărul.

– Asta era! spuse Parabola râzând, dar nu-i acesta motivul pentru care te evită oamenii. Ia ceva din veșmintele mele, plimbă-te cu ele și vei vedea. Adevărul luă deci, câte ceva din vestimentația frumoasă a Parabolei și oriunde se afla era bine primit.

Bătrânul și înțeleptul Rabin concluzionă cu un surâs:

– Oameni nu pot privi în față Adevărul „Gol", ei îl. preferă deghizat în Parabolă.

– Da, da Lobsang, Este o bună interpretare a gândirii noastre. Și acum scrie.

Pisicile merseră și se instalară în patul lor, așteptând să termin.

Am reluat mașina de scris, am băgat o foaie de hârtie și am comunicat.

... De foarte departe, sosea Gardianul, învăluit într-un bleu spectral, în timp ce survola continente și oceane părăsind coasta însorită a Pământului pentru a intra în adâncimi, în întuneric.

În starea de astral, el nu putea fi văzut decât de clarvăzători, dar el putea vedea tot și putea să-și amintească tot, când se integra în corpul său.

Indiferent de frig sau aer rarefiat, el se lăsa să cadă la adăpostul unui pisc și aștepta.

Primele raze ale soarelui străluciră o clipă pe înălțimile piscurilor pietroase, reflectând mii de culori în zăpada de pe crevase. Fâșii de lumină brăzdau soarele, care se ridica la orizont.

Jos, în vale, se derulau evenimente stranii. Luminile, camuflate cu grijă, erau parcă și ele purtate pe piscuri. Firul de argint al Malului Fericit strălucea ușor, reflectând pete luminoase. O activitate intensă domnea, o activitate insolită și secretă.

Adevărații locuitori din Lhassa rămâneau la adăposturile lor sau erau păziți în barăci, rezervate muncitorilor de la muncă forțată.

Puțin câte puțin soarele își termina periplul său, curând razele cădeau pe verticală, strălucind pe o formă stranie, care domina toată valea.

Pe măsură ce lumina se intensifica, Gardianul distingea din ce în ce mai bine această formă. Era un cilindru enorm, cu extremitatea conică îndreptată spre cer, pictat cu ochi. Monstrul strălucea de ură.

Soarele își continua ascensiunea – curând toată valea fu scăldată în lumină. Stranii structuri metalice erau trase la distanță de Monstrul care nu era decât parțial învelit. Macheta imensă, părea sinistră, periculoasă. La baza sa, tehnicieni înarmați cu microfoane, se agitau ca o colonie de furnici.

O sirenă, scoase un urlet ascuțit al cărui ecou se repercută din rocă, în rocă, din munte, în munte spre a se prelungi într-o înspăimântătoare cacofonie.

Soldați, gardă, muncitori, toți au rupt-o la fugă alergând din toate puterile și refugiindu-se în locurile cele mai îndepărtate.

Pe marginea muntelui, la jumătatea distanței până la vârf, lumina, lumina un mic grup de oameni veniți în jurul unui aparat de radio. Unul dintre ei luă un microfon și se adresă ocupaților dintr-un adăpost mare de beton și oțel, pe jumătate ascuns. O voce socotea secundele, apoi tăcu.

Câteva clipe, nu se produse nimic, totul rămase liniștit. Un jet de aburi și un zgomot, care se intensifica din ce în ce, declanșând mici căderi de pietre.

Pământul părea că vibrează și geme. Sunetul se amplifică dând impresia că sparge timpanele. Un mare șuvoi de flăcări îngălbeni baza rachetei, întunecând tot ce se găsea pe sol. Lent, printr-un imens și fantastic efort, racheta se ridică. O clipă, păru că rămâne imobilă pe coada sa incandescentă, apoi luă viteză și aruncând umanității un răcnet sfidător, se ridică spre cer fremătând. Ea urcă și mai sus, lăsând în spatele ei o lungă dâră de vapori și de fum.

Strigătul ei continua să vibreze inima piscurilor, chiar după ce dispăruse din vedere.

Grupul de tehnicieni reuniți pe munte, observau cu atenție radarul, strigau în microfoane, sau scrutau cerul cu binocluri. Departe, foarte departe, în cer, luci o lumină: enorma rachetă era înclinată și plasată pe orbita ei.

Fețele speriate apărură în spatele pietrelor.

Micile grupuri speriate reapărură un moment, diferența dintre muncitorii sclavi și paznicii lor, dispăru. Minutele se scurg, tehnicienii opresc radarul căci racheta plecase de la poarta lor... minutele trec... Deodată, tehnicienii își părăsesc locurile, gesticulând ca nebunii, uitând în emoția lor să branșeze microfonul.

Racheta cu capul său atomic, aterizase într-un ținut liniștit, îndepărtat. Țara nu mai era decât cenușă, orașele erau transformate în ruine, locuitorii arși, comuniștii chinezi urlau bucuria lor în megafoane, uitând cu ce preț câștigaseră acest înspăimântător rezultat.

Primul stadiu al conflictului era terminat, al doilea urma să înceapă.

Este oare pură imaginație? Aceasta ar putea fi realitatea? Cu cât o rachetă a fost lansată mai sus este supusă rezistenței aerului și consumul său de carburant este redus considerabil. O rachetă având ca punct de plecare platourile din Tibet la 4.000 metri deasupra nivelului mării ar fi mult mai eficace decât o rachetă lansată la nivelul mării. În consecință, comuniștii au un avantaj incomensurabil asupra restului lumii, pentru că ei controlează cele mai înalte regiuni ale globului, de unde pot să lanseze rachete fie în spațiu, fie în alte țări.

China a atacat Tibetul, ea nu l-a cucerit, pentru a avea un avantaj asupra Occidentului.

China a atacat Tibetul pentru a avea acces în India, și pentru a înainta în Europa prin această țară.

Este posibil ca chinezii și rușii să se alieze pentru a forma un clește, capabil să zdrobească toate țările libere, care le-ar sta în cale.

Da, asta e posibil... dar nu curând.

Polonia? Pearl Harbour? Tibet?

„Experții" spuseseră că asemenea enormități nu pot să se producă. S-au înșelat? S-au mai înșelat încă odată?

"Dalai" este un cuvânt mongol care înseamnă "Ocean" și "Lama" un termen tibetan inspirat din indianul "Guru", care desemnează "Maestrul". Împreună, "Dalai" și "Lama" se traduc prin "Ocean de Înțelepciune".